

FLARENTIN
SMARANDACHE

(11)

1901/25

Journalul unui muritor
spiritual

Amintiri de care mi doare
să-mi mai aduc aminte

11.10.1986 - 12.10.1987

- 11.10.1986

Scrim cu urea tot ce îmi cade în cale.

- 12.10.1986

Unkii și neșigizent imbrăcat, de aici nu mă
baga nimeni în seamă. Măne trabuni să-mi
cumpăr putoși de toamnă, cu câștii ca
strimb, și sunt din pânză.

● Si poezii mă disprețuiesc, coliga mă des-
coperă și-mi ridă în gâtă hă hă hă
asta nu-i pânză hă hă hă, și mă amuză cu
degetul, altii mă privesc de sus, din înăl-
țimea lor (mineri de altfel).

Pe zi ce trece zelantile mele de a ajunge
în America scund vâzând cu ochii, sunt
încolțit din toate părțile, nici un mira-
col nu mai mă poate salva.

(Scrim acest jurnal în secret, nimeni nu
știe, sau cel puțin așa am impresia.)

Astăzi a fost duminică - dar nu pentru mine!

- 13.10.86

Rudelor le e rușine cu mine.

A doua lună de romag.

Cușă doi ani de lume liberă nu
mai mă pot adapta strictetilor de aici (in-
telectuale și alimentare).

Sunt condamnat să trăiesc în România.

- 14.10.86

Școala românească de matematică
funcționează în America, au făcut din
cauza îngrădirilor.

Sunt într-o situație de disperare.

La ziua
In revedere
In decembrie

- 15.10.86

In toamna asta implinesc doi ani de născut, de cind cu replicarea in Maroc.

- 16.10.86

Timpu' cind nu fac nimic nu mi ajunge vremea.

- 17.10.86

Nu trăiesc cu ră mincare / nu vint nici un
men), ci invers.

Sunt vesnic un candidat la emigrare.

Imi răsare in minte niste veruri citite in
ti-am pierdut de in pates camina nu
i-am stat nici atunci mamele
si gumele si fetele de liceu
si dar cum se lasa in minte eu

Intr-o clipa, simt cum ma indragitez
de tinerele.

Scriu cu griu, mi-e mare griu, facu meta-
fizici.

- 23.10.86

O mica surpriza, mi-a scris R.K. Guy urmatoa-
rea fraza (dupa ce i-am trimis Gamma 8/86 in
Canada): "I have read your articles
with interest, and know enough Roma-
nian to understand many of your re-
sponses." (in vinta erau citiva scrieri
matematice in ll. romana). La ce nu-i
folosirea lui romana? (sau vreo tangen-
ta cu un roman-canadian, ori joun-

ta cu Stone (veea nevasta romana,
din Timisoara !!!)

(2)

Prin septembrie (!) am primit de la inspectorat o
nisaare in care eram amintit ca nu mi se a-
pola plecarea la Congres, semnată de o am-
me Ciurezu (care se ocupa cu ... educatoarele!)
si Caloriam (prof. de fizica care mi-a dat
definitivatul de trei ori ca nu-l ia o data!
- deci persoane care n-au tangenta cu ma-
tematica!! Aza e la noi; daca irai sa te
nargini la cof (ca sa nu se atenua) iti
trebuie aprobare! Este epoca nonvalorilor!

Nu ma mira ca disting in INCEST-ul Doua
asa se construiește: durimund!
(vezi Ionescu) M-ar fi mirat daca lucra-
rile ar fi mers normal, daca de exemplu
nu l-ar fi desfiintat.

In ultimul timp scrisoile mi ajung f.
greu (in special cele externe).

ma doare capul sa turesc
de cred ca mi plesneste
ma rog la Dumnezeu sa vinta mai repede
ziua, simt ca mor,
mama ma lega la cap ca sa nu mi
crape cu o barba de-a ei, peste barba
pun o caciula groasa, peste caciula al-
ta caciula.

de ce stiam cind nu avem nici o satis-
factie de la viata, cind ziua de mine
nu ne aduce nimic la poze chiar mai rau

- 24.10.86

Trebuie sa fac ordine in viata mea.

Parcă-mi vine să evoluez undeva în pădure, în
creștările muntilor, să mă izolez de lume, în
special asta de aici.

În sunt o personalitate pentru că autorita-
țile nu-mi dau voie să fiu.

- 3.1.10.86

De ce n-ai venit cutremurul din Muntii Uranci
la București? (nu i-a găsit acasă pe moldoveni
și-a pierat și-i caute)

- 02.11.86

Cică Bulă are un frate în America. Și-a pimit
~~scrisoare de la el.~~ scrisoare de la el.
Frate-său îi scria că la ei e bine, că au deta-
te, au libertate. Bulă îi răspunde că în Ro-
mânia e rău, că nu găsești nimic de muncă,
că sunt neamuri, că un zui costă 100 lei. La
vama i se oprește scrisoarea. Securitatea vine
și-i amintește că nu trebuie să scrie așa, să
scrie că ~~nu e rău în România~~ (Bulă refacă scrisoarea,
scrie că e rău în România și ține) și
scrie că e rău în România, că poate să cumpere
cu 50 de lei un elefant, dar ce să facă cu
atita carne? că se strică!, mai bine mai
june încă 50 de lei și ia un zui (dăcă e gâ-
rește).

- 04.11.86

Stimate D. Le Nestorescu,
Cu ră nu poți că m-am lăsat complet de
D-na Literatură (nu m-o fi lăsat ea pe mi-
ne!) vă atașez 5 (cinci!) poemase mai de
prim timpurile mele vechi <de creație> (eu
le-am numit „prepoeme” = înainte de poem,
un fel de exerciții pregătitoare, pentru a te
antrena în scrierea de versuri). Puteti să
faceți ce veți cu ele (să le postați la
coșul de gunoi sau să le publicați).

(doamne-nce!), aveți voie să mă și în-
jurati pentru timpul pe care vi-l fur cu
citirea acestora.

Salutări din parte-mi imensului și ama-
bilului dramaturg Doru Motoc, simpaticele
Soare și dragutei cu ochi verzi Carmen.
Transmiteti de asemenea și invecțiile me-
le cele mai cordiale (!) poetului din
Smeuri's.

Al Dr. for ever,

flusca

- 05.11.86

Scriu cu ură, cu ură. Scriu un (non)roman
fără nici o poftă, deși se aseamănă ca (non)-
jura. Numai rușii îmi poate aduce salvarea,
ierusa din Wodunia și mizeria de gonfoism.
Numai scrisul mă poate adușă mai rău.

Mă simt mai bine când nu mă cunoaște nimeni.

- 06.11.86

Sunt o spavă, o human ~~failura~~ failure, o corbie ră-
turmată.

- 07.11.86

Punî mîi prieteni cu americani și noi cu ei.

- 09.11.86

Toată lumea îmi dă sfaturi, dar nimeni un post!
Sînt luni numai de sfaturi, de indicații pri-
vate. Bine atît. Mai vîm și foarte, nu numai
vorbe.

M-am întors în România și-acum îmi ăleștăm zecele.

Socialismul e un capitalism de stat.

- 12.11.86

Din moment ce e centralism nu mai poate fi și
democratic.

Vicină, dragă vecină,
 băgar-ti-ur în cur benzina
 Se în gîră motorină,
 Cînd vî răsărit ze la mine
 Reducă-ti mîinș pîcioru
 Să-ti reglez carbutodul.
 Vecină, dragă vecină,
 Tu mi-ai spus că ești virgină
 Se-acum faci penicilină,
 Vecină, dragă vecină
 M-ai făcut doi om' naom
 Cînd mîi pîi mîi tîm de pom
 Vecină, dragă vecină.

MAXIME

1. Dacă tu-ai lăsat mîinșta dominată, nu ești o femeie în primul rînd.
2. Femeia este un bărbat delicat și un bărbat înclinat și femeie delicată al bărbat și cel înclinat.
3. Unele femei, ca să nu-și uzeze bărbatul fac dragoste cu ai lui.
4. O femeie cinstită este aceea care se împotrivește și trăiește cu un singur amant.
5. Virtutea unei femei este un incident al temperamentalului.
6. Femeia care nu-ți reproșează nimic nu te iubeste.
7. Cochetăria este o dispoziție a minciunii și nu pus spre seducție.
8. Femeia furtivă în familie nu trăiește după societate.
9. Femeia este sinceră numai la război.
10. Femeia oferă bărbatului două zile furtive: ziua minții și ziua înmormîntării ei.
11. Este mai ușor să găsești o femeie care nu a avut

nici un amant decît una care a avut unul singur.

(4)

12. Căsătoria pentru femei este un început de plăcere, pentru un bărbat sfîrșit de viață.
13. Primul an de căsătorie pentru o femeie este ultimul an de educație.
14. Rochitele sînt armele femeile, pe care le pun jos numai cînd sînt învinse.
15. Unele femei își ucid bărbatul mai mult după moarte decît în viață.
16. Bărbatul se căsătorește cînd iubeste, femeia iubeste cînd se căsătorește.
17. Toate jocurile de noroc sînt interzise, căsătoria nu.
18. Femeile sînt sfînte în literatură, sînt în tîndu, artiste la pîit și draci în casă.
19. Bărbatul nu dăze femei ca să le placă, iar femeile fac din bărbat să le placă.
20. Pe femei le costă puțin de tot să spună ceea ce sînt.
21. Femeia care se dăruiește costă mai mult decît cea care se vinde.
22. Femeia este pericula lumii întregi și nenorocirea ființării în parte.
23. Femeia și prostia nu costă nimic.
24. La 20 de ani femeia este fierbîntă ca Africa, la 30 ani rălătică ca Asia, la 40 ani culmea tehnicii ca America, la 50 ani sfîrșită ca Europa, la 60 ani izolată ca Australia, și la 70 ani rece ca Antarctica.
25. Pretensia a două femei nu este altceva decît un complot împotriva celui de-a treia.
26. Femeia dorește ca amantul să fie ca un leu, iar bărbatul ca un miel.
27. Minciuna este arta și arma femeii.
28. Dacă ți se pare viața prea lungă, căsătorește-te!

29. Bărbatul plătește o lună de mîiere cu o vîrtă de etel.
30. Alături de o femeie elegantă bărbatul are în fațura unei rufe sărac.
31. O femeie ascunde înțelesuri unui bărbat pentru a-2 ameli.
32. La ziua lui femeia îi acordă degetul de oțel.
33. Cînd o femeie nu ghicește cu un bărbat o duce înseamnă că se înlește pe altul.
34. Femeile constată și bună se găsește în ci-mitur.
35. Femeile grumăzesc nu sînt sincere, iar cele sincere nu sînt grumăzesc.
36. Femeile adesea aventurieri, dar ~~nu~~ ^{glac} ~~aventurieri~~.
37. Scara femeia este de argint, noaptea de aur, iar dimineața de plumb.
38. O femeie iubeste numai bărbatul care nu o cunoaște, cînd nu se ~~conștie~~ ^{conștie} și ar putea fi revîrtă de unul care o cunoaște.
39. Femeia iute se cîlăiește și nu o fortifică, dar nu se cîlăiește și se astăptă.

N-ai tu în cap se-ara ca între picioare.

Ce-i pară lui, stă și gîscă pe la în cap.

Stă-te la nas cînd vorbești cu mine!

Baga-te mintile-n poze!

11.86
Afirmarea pe plan internațional a unei persoane
deanșoară oficialității locale pentru ca repre-
tarea persoanei care de sub titlu lor, căpăt
puterea independentă sau în final ar putea săpă

complet de sub subordonarea lor.

-17.11.86

Un copil jucîndu-se cu un lăptos în cîrcă și-
cea că el face un militan. Așezîndu-se, un
om care trecea pe strada îl pînse la militie.
Vine militianul și-l întrebă: "Ce faci
aci?" Copilul: "Un cîtel". Militianul: "Pare
fără ca un militan". Copilul: "Pentru mili-
tiau amîi trebură material mai mult."

-16.11.1986

Cum se numește bula de cînd a intrat în circ
global? (Glă-Bula.)

-19.11.1986

Așadar cărțile mele sînt interzise la bibliotecă
Judeteană Vîlcea nu sînt primite în afaceri, iar
fișele lor de fond au un "R" (Regim special), și
cică se citesc cu aprobări speciale! Mă fac ră-
rîd, desi intratia e vedrîcî de plîns. Acum o
mîntămîna mama "fot chemată la politie", A-
vîti un fiu ~~Smărandache~~ Smărandache Florentin Ovidiu
profesor la Crîiova? "Nu domne, îl chemă Smă-
randache Florentin, e copilul meu, nu-l che-
mă Ovidiu". Așadar turnătorii sînt de la
Arhive, care aparțin de Ministerul de interne.

-20.11.86

Din ~~numărul~~ ^{numărul} Artizilor Plastici glăscu mai multe
decît intră...

Witold Gombrowicz a scris în total 3
pese de teatru și e celălalt, D.R. Popescu
a scris 37 (numai!) și tot lătează în
pînă și n-are nimeni loc de el. Un
tînăr nu poate publica un rînd! Producție
de serie în arta dramatică, bilețele se
vînd obligatoriu prin întreprinderi, poli.
Vai, ce succes de public! Și-a făcut și

o monografie (despre el! brăvește!) în fa-
gimie, pe brânci Unirii. Vai, cât de cele-
bru este! El publică republica regu-
belică. Vedeti, citiți egalitate și dreptate
între oameni?

Au eliminat cenzura, au aruncat și la UNESCO, au eli-
minat o cenzură și-au înființat două: una la nivel
de editură și alta centrală.

- 24.11.86

Nu mai aștept nimic, nu mai am ce aștepta.

- 27.11.86

Sunt nevoit să mă gloconesc la totă agreme-
tă aștia, să cerșesc un post într-o țară care
cică nu are pomori! Așa-mi trebuie dacă
m-am născut în iad, de bună voie.

Sunt un neputincios pentru mine și familia mea.
Mă simt părăsit de toți.

Dați-mi voie să gândesc!

Lăsați-mă să gândesc singur!

Sunt un inadaptabil. Sunt un învins.

Scriu un nou roman fără să știu de unde să încep
și unde să mă duc, nu știu nici acțiunea, nici
personajele și stăruie în mare. Să ved' unde
mă duc.

- 28.11.86

Unul moră să lățească în perete tabloul, refuz. Și
ce ~~altă~~ altă:

- Da-mi un cioban să-l bat!

Celălalt răspunde:

- Eu pe ~~asta~~ asta l-am înșurcat!

și-i întinde un pistol de cuie.

- 29.11.86

Eu stau în umbră, la gând.

- Nu stai în umbră, ești ~~ținut~~ în umbră.

Până când și Mihai merge la grădiniță, mamei eu
stau acasă.

Eu ce în ce trece timpul și mi dau seama că Bec-
kett e mai mare, că-l gătuind mai mult (dă
mă prezent me-l studiez), că-i înțeleg iarăși
până mai ieri banala considerate și fictivitate. Nu
înțeleg decât într-adevăr este mai mare ca io-
narea? După mine, nu. După ceilalți, da.

Mă simt puternic dezechilibrat.
Sunt tratat ca un gunoi.

Da, mișcările* cei de la Vilcea mi-au trimis cărțile
la INDEX, chiar și cele de matematică! Da, ați au-
zit bine: la index.

- 30.11.86

O să le-arunc în fața că m-au perscrutat până
când or să mă roze și să glec și să mă mai
veau eu (pentru că nu să mai am de unde-mi
culege materialul).

Mine încep a găta! Luna de romaj.

- 01.12.86

Mă simt învins de viață.

- 02.12.86

Scriu de unul singur, nu mă cîntă nimeni, nu
mă aude nimeni. Scriu înaintea fără să mă
uit în urmă, în laturi. Nu simt pe gla-
ci nimeni. Dar scrisul are un efect tera-
peutic pentru mine. Sunt bolnav de inimă
rea, de prebie, de neputință. Dar nu

poate dura. celvarul la infinit.

Nu că oamenii nu mă înțeleg, dar nu vor
nu mă înțeleg.

- 04.12.86

Am merita persecuției? sau sunt eu adevă-
rat persecutat!

- 05.12.86

Îmi amărăsc viața aici. Nu aparțin a-
cestei lumi. Generația mea m-a lăsat
în urmă.

Eu n-am stăpână de ref, sunt lădăran, nă-
lărat, nedrept, nu știu să mă pot în
societate. Știu toată ziua cu nasul în cer
și când ies în lume mă simt stângat, ~~am~~
am impresia că se rîde de mine.
Lumea mare mă intimidază; mă pierd, di-
vin stângaci.

- 04.12.86

Toată lumea mă crede distat și eu sunt un
prost de mor, astfel nu se explică lipsa mea
de hotărâre în luarea unei decizii, povăile
de care dau mereu dovadă.

Transpir pe manuscrise.

- 08.12.86

Transmit apeluri disperate în război. Sunt
bolnav de reputația de a mă desfacea intel-
tual, chiar dacă ideile mele n-ar fi cine
știe ce, dar eu vreau să am posibilitatea să
le spun.

- 10.12.86

Sunt născut de ziua Internațională a Defectului
Omului, și tocmai de aceea mînt opinat și
înălbuit, nelăsat să mă desfac.

Îmi vine pe mor,

- 11.12.86

M-am jucat pînă acum de-a înrădăcișul
dar mi-e nevoie să trec în industrie.

- 13.12.86

Cine nu se adaptează, pier.
Sînt un inadaptabil.

- 14.12.86

Mi-e milă de mine. Sînt la dizolvare...

Vreau mai mult de la viață, ori obțin cît ~~am~~
~~am~~ ~~am~~ consider că merit, ori nimic! Dar
voi fi totuși nota. Decît să trăiesc o viață ca asta
mai bine mor.

Sotia mi-a făcut cadou de ziua mea bilete la
o piesă de teatru neopoleteultristă. Să creșt nu alta
de cîndă! Am rezistat totuși pînă la fine: „Nu
ne naștem totuși la aceeași vîrstă”, deci auto-
rul nu stăca pe ici pe colo dar chestiuni recun-
dare, nu atîngea esența nedreptăților și corrup-
ției care au luat proporții de masă.
Sala era oșope goală, nu-i de mirare; băr-
bați și femei în cojoacă și păcuili pe coș. Fe-
meile venite la fustă ~~am~~ ~~am~~ ~~am~~
~~am~~ cel mai mult.

am tremurat

Asemenea piese mă irită.

- 15.12.86

Scriu multe lucruri foarte migăloase, parca cursute cu
acul, în filigram, cu iğlita, unul pe foaie doi pe
dos, mai mult pe dos.

Singura mea rațiune de a trăi este creația.
Sînt în formare și toată viața mea voi fi
mămai în formare (din păcate).
Am în mine microbul creației, n-am putea astfel trăi

-16.12.86

Eu scriu ca mine, nu după mine, salbosc
date de altii, ~~după rețete~~.

-18.12.86

Sunt calificat ^{dest} om dificil. Toată lumea este
impotriva mea, nimeni nu mă angajează. De-
rangez prin înșurări existența mea.
Îmi pare rău de Mihai și Elz, de mama, fiind-
că le fac greutate, tocmai celor care tin la
mine. Si-acum încă nu e nimic! Mi-e frică
pentru viitor, mi-e frică de viitor. Voi mai
avea de suferit cel puțin 2-3 ani. Cu ce ț-am
găsit, doamne?

-24.12.86

Cum a murit Bubi? (A fotografiat un
glont ieșind dintr-un pistol.)
Atazi e Ajunul Crăciunului. Auam 20 de ani
mă duceam cu ~~...~~ "Bună seara la Moș Ajun".
Doamne, ce nemuri!

-25.12.86

Doamne-ajută!

Un ref de stat tot rețeta într-una 5,4,3,2,1;
5,4,3,2,1. Nevastă-sa: Mă ruga, cine e aici cu
telefonul asta. Seful de stat: Taci fă că asta
înseamnă cîșcinalul în patru ani cu trei
oameni lucrînd în două schimburi plătiți ca
unul.

Un Trabant se întilnește cu-n căcat.

Trabantul: Bă căcatule, dă-te la o parte.

Căcatul: Nu mă dau.

Trabantul: Eu sînt masină și te calc.

Căcatul: Dacă tu ești masină, eu sînt fră-
țitura.

Nea Marin și cu Veta s-au dus și ei la
Sala Polivalentă să-l consulte pe Dumitru
Fărcaș la taragot. Lumea: bis. bis.
Veta: Mă Marine, de ce strîgă astia așa?
Nea Marin: Păi vor să mai rețete cîntecul să
le-a făcut.

Ajung ei acasă. Nea Marin îi trage un clei
lui Veta. Veta: Bis. Nea Marin îi mai trage
un clei. Veta: Bis. Nea Marin ce mai for-
țoază odată. Veta iar: bis.

Nea Marin: Fă Veta, dacă pîzda ta o fi Sala
Polivalentă, pîla mea nu e taragotul lui
D-tin Fărcaș!

Cică exista o bală pe lângă Craiova, într-o co-
mună care vorbește cu morții. Se-areaga-n
gat, culcată, într-o stare de reverie și vorbe-
ște cu glanul mortului.
Odată, într-o familie țărănească, pe 30 de ani, notul
nu o o mai vîtoro acasă de la lucru. Lă aștep-
tat nevasta o zi, două, pînă la urmă a anun-
țat la militie. Două luni au cîntat după
el în zadar. Atunci soția o-a dus la bală
asta să vorbească cu el. S-a întins bală în
gat și vorbea cu glanul notului. Soția l-a în-
trebat ce mai face, el a zis că face bine,
cum a murit, notul a zis că au venit doi
foști colegi de-ai lui de la Constanța l-au
îngunghiat apoi l-au legat cu o piatră grea și
l-au aruncat într-o fîntină. Barbatul a zis domul
șintenei și numele celor doi. Soția a dus din
nou la militie și le-a povestit totul. S-au
dus militienii și într-adevăr au găsit cadavrul
în fîntina legat așa cum spusese baba. Mi-
litienii au cîntat atunci să bală l-a omorît
dacă știa exact atîtea detalii, și-au vrut

s-o aresteze, dar mai întâi au hotărât să se intereseze și la Constanța de cei doi. A plecat un militan în misiune și s-a găsit pe cei doi făcându-și printru suspecti. I-a interogată separat și până la urmă au mărturisit. Dar pe babă au obligat-o să nu mai vorbească cu mortii (să facă pe ei de rușine).

-31.12.86 Sînt calificat ca om dificil, de aceea nu voi să mă angajez.

-02.01.87
Mi-e silă de viață, mi-e greutăți.
mai trecut un an (dezece).

-03.01.87
Cînd este un oltean prost? (cînd are cop de băntăș).

-05.01.87
Ai voie să te duci în stătinatate, cu o singură condiție: (să nu mai vii!)

Un țigan arestat odată este legat la încheșoare într-o celulă cu un leproș. Țigamul speriat se retrage într-un colț. Îl vede pe leproș scurpinându-se după ureche, zăc, ră-mine cu urechea în mîna, o ia și o aruncă. Țigamul înmărmurit. Leproșul se apropiă la nas, ră-mine cu el în mîna, zăc el aruncă. Țigamul înmărmurit, fricos, ghemuit în colțul lui. Leproșul se apropiă la mîna și cade în asta, zăc o aruncă. Țigamul: A, înțeleg, dumneata mea să te uschești!

-14.01.87
Sînt rugat de neobstat. Trăiesc în lumea mea.

-23.01.87
Toți mă descoare, mă compătimesc, dar nu m-a-giuta nimeni cu nimic.

-24.01.87

Am dat-o tare pe meditații. Văd că se câștigă buni frumosi.

-26.01.87

Mă sulminez pe mine însumi, mă însușez pe mine mă (în scrierile-mi literare, în tot ce fac și ce nu fac).

-27.01.87

Scuză-mi scrisul grăbit, sînt și eu în re-mune: resursă...visti!

-28.01.87

Cînd eram elor la Craiova, ca vîlcun ~~scut~~ mă consideram, cu cățina mi-căruță, după ce m-am mutat în bu Vîlcăra, cîcă "la plajă, la plajă" ca pomenind din Olte-nia. Așa că sînt și una și alta, sau nici una nici alta.

Prea sînt mulți refi în țara asta.

Regăsem multe memorii de pe vremea studentiei.

"Ca rău de țările mici: nu știu engleză, franceză, rusă sau germană! Te-ai ghini să traduci, faci două mureci diadabă. Un american nu mai are nevoie."

"Problema lui Moghioro a fugit. A fugit în Austria. Circulă tot felul de zvonuri pe la U-niversitate. Profesorii tac schite."

"G. Vraciu și C. Niculescu vorin la un afiner al Facultății cu litere mărute, ca pîciorulele de mureci, între curvinte străine - numele lor pare că în discordanță oculo. Dar pentru că de obicei nimeni nu citește am ceva, perso-nale lor sînt subliniate opărat cu roșu să vadă poporul de ce sînt în stare; însă parca mai rău contrastează. Cîta modestie! > zăclă,

ma studentii.

"Secretara = al doilea decan. Secretara pfa.
Cind te duceti la ea mai sa te ia sa pfa.
me. La ingut am crezut ca detinutii erau
mali timide sau de incurti-lume. Dar
re guta era cu tita. O chema D. nu taci-
gu (cu nime si pume, altcuma nu
mai stiam). Si era itacigie.

"In viata nimeni nu e geniu sau opria de
nimenicula lui; nrit sa ilucuta lucruri
inrignifiante dar inelupnabile vetii. (Alu
rege nu e rege si in jut.) Eupa moarte, poti
na ~~scormi~~ depe cutare om mare ca a fost bun
sau rau, mai putini sint cu care sa-ti po-
voce neapuri.

"Ziga noli personalitati in istorie.

- se zice ca Stefan se inornu pe turci; dar nu
mai el a luptat in Ruperuiele clau?

- sau Mircea inornu pe Basarab, de parca ar
fi fost o lupta in arena intre cei doi;
unde este gatul marelui?

unde sint mari anonimi datorita carora
au apas una mare rege?

Stefan a castigat virtutii, glorie, dar ple-
iesit lui ce-au castigat? vobis frumoase
n galkaduse depe gatie?! (matematician)
"Un student ~~scormi~~ corect pe altul: Mi, sau
pe ipt vertical, nu horizontal? "

- 30.01.87

Sint atat de suparat ca nu mai pot nici sa gin-
dere.

- 07.02.87

La volumul Păun.

~~Scormi~~

Care este cea mai mica pesteră din lume? (Pas-10)
tera muerii: intra in ea un ringur tuesit
si-si lara rucsacul afara. E adevarat ca
mai sint unele in care intra si rucsacul.)

Invatatoarea pune elevilor pe catedra o
rosie, o vineta si un rac. Intreaba copii
aratindu-le rosia: "Ce este aceasta?"

Copii: O rosie.

Invatatoarea: Nu. Este cearsa de scornicesti.
le arata apoi o vineta: "Dar aceasta?"

Copii: O vineta.

Invatatoarea: Nu. Este puna de scornicesti.
le arata apoi un rac: "Dar aceasta?"

Copii nu mai indragness sa raspunda, dar
bula ridica maina: "Paduche de scorni-
cesti, tovarasa."

- 10.02.87

Expliciez pici de scrisori. Sint migalos,
miop, nu scot nasul din burta to-
ta ziua.

Stimate prieten,

M-a bucurat venirea ta. Ceream sa nu mai
ma bagi nici tu in nume, mai ales cum
in habul in care ma afla, ajuns la dege-
rere pe punctul de a-mi da demisia de
la "viata" (viata de aici pentru cea de
opri) - asa cum am procedat toti cei-
lalti "prieten" bucurati si mi se. Cind sti
in "tracat" toti te-intreaba, zice un po-
verb romanesc. Acum nu mai sint in
nici o traca si functii. M-am (dar mai
mult m-au) dat la fund. Cind venirem

din Maroc eram inconștient de a pune-
de mine de "amici" ad-hoc (!), și m-au
garant cu totu. O parafrază a unui alt
proverb: "Prietenul bun anverse se cu-
moarte".
Am dat acum o rugămintă pe la "Pa-
muri" și l-am întâlnit pe M. Șerescu care
și-a amintit de mine că sunt din Băl-
cești (de lângă Buzzești, cum la 10 km),
că am fost în Maroc. I-am zis că sunt
prof. într-o comunitate. El a exclamat:
"E în Maroc într-o comunitate!". Șerescu
mă-i las niste poezii și m-a vin la
cenaclu. I-am dat 2 poeme din "Legi"
(tradus de Signoret, republicat), dar nu
cred că va insera nimic în "Ramari".
Așa mi-a făcut și în vara lui '84
când mi-a promis că mă bagă în "Alma-
nah" (atunci i-am lăsat 10 poezii!) ca
o mică prezentare. N-au vrut să ba-
ge nici măcar un "accent" cu a-
muntul că au apărut cârtile în Maroc
care făceau cunoscute țării. Dar se redos-
tori în interesarea profilul lor personal.
Nu confesez tie. Mai târziu poate vei
rîde de mine. Titigun că sunt mîr-
bit de literatură care se face (mai
zîni zis nu e face) și aici.
Iti multumesc că mi-ai scris în
cel mai breu clipe ale mele (de pînă
acum).

Schifan,
D.

- 11.02.87

(17)

Biblioteca Turică Meria a Bibliotecii Județene
Vilcea a primit ordin de la Securitatea Așca
și Haiduc din Rm. Vilcea (atunci ~~se~~ a-
cum la București) să mi trimită în INDEX
toate cârtile ~~de~~ publicate în străinătate, și
pe cele de matematică. Din aceeași 202
"toritura" Turică mi-a trimis și articole mate-
matice publicate în țară ("General relations
properties for linear equations", apărut în
Buletinul Univ. Brașov); l-am văzut pe
bucuri în engleză, și-au cerut să a fost pu-
blicat în țară. Tătu apăsă că apăsă emi-
dan vilcean și cum mă determină să și
mă fug. Sunt persoane cărora le cîrmu-
mă nape de mine că se sînt rival, sau
să puțin concurent. Turică mi-a spus că
într-o zi a venit la la Securitatea Așca
a intitulat decu a primit o donație din
Maroc, le-a rîsfort puțin, și-apoi a
ordonat să le pună la INDEX. Cîcă el rîs-
punde de Biblioteca. Dar cred că aici
este mina lui Smeșescu, antichitar mea.
Omul ăsta este un invidios fără grînic,
și un lînguritor și oportunist fără a-
găi, care și pîșă în cur pe mai marii
șilei. Vrea în felul acesta să ~~se~~ cîlce și
el pe urmele lui Lucian Avramescu, poet
utecist (comunist, etc.), și să-l ia as-
tia la București. În orice caz mie mi-ar
fi rusine să public de exemplu ceea ce
a publicat el în "Vilcea literară" pe
septembrie 1986, sau ~~alte~~ ~~alte~~ poezi-
care "patriotice" prin "Orizontul" ingust
al Rm. Vilcei. Pînă la urmă ce ar să mi
facă? O să-mi belească pula!

Am fost mânăstire, pe 7 februarie, în la
Mânăstirea Scărișoara. Am pus imediat
pentru mine în cămărușă de la Gheru-
nești, pentru mine. M-am închinat și
am pupat icoanele. Părintele Corneliu
ne-a dus în amănunțită înșirire. Scări-
șoara cu o mănăstire deghizată. Părintele Cor-
neliu are 78 de ani și se ține bine, tare
sănătos. Nu prea mă încurcă pe la înșirire
sau mânăstire dăruie arareori, în vizită,
dar de când ne-am interzis istică porcu-
toare de-aici nu am, ostentativ. Am
putut măcar să văd și câteva ico-
ne. Dar nu am. La plecare am
rămăși cu o familie și am dat acatistă
(de grup)
(pentru prima dată în viața mea), să prea-
imii mare toate pe doi. Părintele Corne-
liu a pus să vă cite timp de aprige cămă-
rușă de la mănăstire numele de toate al celor
morți de mine: Florentin, Mihail-Liviu,
Eugeniu, George, Maria, Heciu, Leonida.
Am dat pentru sănătate spirituală, rănă-
toare fizică, libertate spirituală, pentru
mergerea de bine și îndreptare a răului.
Mai sus, la gajduri, ne-am întâlnit
cu Părintele Ieronim. Avea și el o cur-
să respectabilă. Era în vârstă de 75
de ani, arăta mai zădărnă ca unul de
50. Vorbea foarte puține, parcă ne ținea o
tăcătoare. "Te rog să nu oprești, dragii mei,
să nu mă întrerunzi de la a vorbi totul, și
când să văd și cea mai gravă și curvăn-
toasă." Căleții au plecat, am rămas
cu Părintele, l-am întâlnit, dar cum faci

cu să te întâlnești? ... La exemplu. (42)
am putut să mă întâlnesc cu Părintele. Dacă este
înșirire, te-ai învârtit la pînă
de, dar vârstă cu pînă, uite-l că vine
încoace."
Părintele Ieronim a făcut puțină con-
centrare și răzvrătă plus trei ani armată.
După război a venit la mânăstire. Co-
legii de excursie mi vorbeau de Pă-
rintele Gheneadie care într-un timp fusese
mitropolit de la Mânăstirea Stănească
și unde făcuse unele afaceri. ~~...~~
Veteran era Părintele Corneliu venit
din 1930. I s-a închinat închinată divinită-
ții.
"Aie, continuă Părintele Ieronim, nu
s-a născut de când eram odată la... (nu
imi mai amintesc ce-a zis, căva muncă
agricolă) și o familie a venit lângă mine
și striga la călețele... vrei d-ta, putea
răfăcut mai departe, sau nu în fața mea, dar
sumnezul... și a început să strige <Fă,
care umblăți pe la călețele și nu vă ră-
leți, că puțin a hoit>... și putea și să
o duceți de mărșăleț din ea...
și mi-era rău, greață."
Părintele Corneliu se-ogrozie.
"Noi nu știm unde mergem, dăru mergem.
Cel de sus ne dirijează... Băii care merg
la car nu știu unde se duc, căruțarul
ste, și-i mînă. Așa e cu destinul."
As vîră fi stat să am o altă lecție
de teologie, căci eu simțeam golul în
cunoștințele mele, dar grupul se dizor-
tare prea mult.

Am plecat.

"Care e numele d-tale, băiețule?"

Florentin.

"Bine Florentin, cumu ră te sîlă-n
muz."

- 12.02.87

Am mama două fete

Si le-nvăță cu dărlăte

- 15.02.87, București

Bin lipsă de electricitate piasele de opera-
opera, concerte sînt comprimate, anele destul
de genant. "Voievodă tiganilor" de Johann
Strauss l-am rezonat. La răce!, cu
absolubilitate pe mine. Mi-ai fi pus ni căcînă
de miel dar nu mai vreau cu din găt.

Mi-ai face opera dur ~~de~~ nu prea întelg
cuvintele cînd se cîntă - poate că le de-
formeză intenționat. Si mai gîm la opera
unac totul se cîntă. Salvează via de la
probleme de sîntă care, gîm stînd ca-l
dare pe operator, june destul pe răce să-l
sine. Te poți atunci ține ușor gîndu-mă
cu.

- 18.02.87

Americă pentru noi este un mit

- 19.02.87

Dei ingineri agronomi în marina care ducea la
Grădite. Nu de mult. Vîd în față un mîș
ni-e intricată: Ia gure toată, ni-i ara că
pe vremea dumitale ~~de~~ te dezbrăci de
haine și luai temperatura solum cu curul,
ca ră vezi cînd învîmîntezi?" Moșul tace,
o peribulă și apoi răspunde: "Așa e, se ră-
ceam noi atunci cu curul. Faceți voi acum
cu copul."

- 20.02.87, Craiova

As sta și-as ~~de~~ lectura toată ziua dar cine ră
mă-nvăță? Năvsta? Pah! Societatea? Si
mai rău!

M-am prins cu pu multe: matematică, literatu-
ră, relus, filatelie, poezie, dramatică... să pînă
mi-au atras atenția ră nu mă răzîngere. Vă
reminta ră toate în detrimentul pu melor dăru.
Apoi ră vîd care răzîngere. Matematica cîntă-
tune pînă, literatură pînă. Cîntă.

Partidul de ră

Alb: Smăndache Florentin, amator

Negru: Nedelka Ion, cîntec. I

Apărura niciliană

1. e4 - e6	21. C2 d2 - Tc d8
2. C f3 - c5	22. e5?! - C2 7
3. C e3 - C f6	23. Td1 - C g5?!
4. d3 - C e6	24. C g5 - N: g5
5. h3 - Ne7	25. Ne1 - Td3
6. Nb2 - a6	26. C f3?! - T: d1
7. Ne2 - O-O	27. T: d1 - T: d1+
8. O-O - e5	28. D: d1 - N: f3
9. Ch4 - Nb7	29. g: e3 - N: e1
10. N f3 - Tc8	30. D: c1 - Dd8
11. a4 - e4	31. f4 - Dd4
12. C b1 - d6	32. D e3 - D: e3
13. c3 - C e5	33. f: e3 - f6??
14. D c2 - d5?!	34. e: f6 - g: f6
15. Tc1 - C: f3+	35. h4 - h5
16. C: f3 - d: e4	36. R f2 - R f7
17. d: e4 - D e6	37. e4 - R g6
18. C g5 - h6	38. R f3 - e5
19. C f3 - Td8	39. de f: e5 - f: e5
20. c4! - Td7	40. R e3 -
- 1/2 - 1/2

Partida a durat cam o ora, dimineata. Am
frecat timorat de valvarea ~~adversarii~~. Eu
n-am stit niciodata teorie. Mi-am invatat
singur metodele, jucand cu copii. Faceam
campionate. La liceu pedagogic Craiova
am srit campion pe scola in anul III
(1972). Tot in '72 ma consideram cel mai
brutala rebus si denigr matematica (du-
torita olimpiadelor). Cind m-am mutat
la Vilcea am pierdut interesul la sub:
locul patru pe scola, dupa Suroveck si
protii Smarandoni, care mi erau toti si
prieteni. Suroveck era campion juditean.
La inceput l-am dus la cursa partide, una
dupa alta, de la Faimica Smarandoni, dupa
aceia Suroveck m-a invins. Ei mai stiau
teorie.

Revenind la partida de azi, desi cu al-
bela, eram atacat si abia faceam fata.
M-am multumit cu remiza, chiar foarte bu-
curat. Finalul a fost frumos. Poni trei-
reseri o frontiera intre cei doi regi, de ne-
trair. O linie de demarcatie.
Joc pe de mic copii dar fara vreo pretentie.
Nu imi aduc inca aminte in ce inregistrari
am invatat si cind anume acit joc al
mintii. La scola generala il batam pe pro-
fesorul de joc Popescu (on in timpul oei
de educatie fizica — eu aveam ocutire de
eforturi fizice suferind de hepatita epidemica.

-25.02.87

Stimate S-le Eugen Simion,
Nu stiu cum priviti ~~br.~~ imixtiunea matema-
ticii in literatura, dar mai matematicienii

am inceput sa facem investigati ⁽¹⁴⁾
in domeniul artei. In Romania in castel
de coordonator este Solomon Marcus, care
m-a initiat intr-o serie de statistici si
modelari matematice ale... ~~infaibului?~~
Recomandata eu srit intr-un stadiu in-
cipient (mai mult de ordin lingvistico-sta-
tistic). Un studiu urmanator am realizat
privind grilele rebusiste (articolul, A mathe-
matica lingvistic approach to rebus",
Revue Roumaine de Linguistique, tome
XVIII, 1983).

Cele patru conjecturi (ipoteze) privind posibi-
litatea tinuta (= seria de tinere) sau
parte din "Linguistic-Mathematical Statistics
in Recent Romanian Poetry", Ed. Scientifi-
ques, Carabunec, 1984.

Posta ca va mai amintiti de mine cind
ma inopriam din Meroc, in vara lui
84, v-am intilnit la Fac. de Filologie
(mai venise un fost absolvent de ab-
br., unul blond), apoi am mers toti trei
la "Cupa". Eu aveam o gustata roie, cu
carti, v-am lasat si br. un exemplar din
Formules pour l'azrit" opart la Fer; de
avemenea din Meroc va mai trimisem
citera epistole.

Literatura intra mai putin in sfere pro-
cuparilor mele ~~actuale~~.

-28.02.87

Prin exces de zel sau prin abuz Inspectoratul
nolar dolj imi cenzureaza si lucrurile de
matematica. De exemplu, din revista Epsilon
care opare la Bailesti, mi-a fost recu un
articolul de matematica distractiva pe

motiv că am citat ceva la bibliografie
care a zăcut "fără avertisare" (după cum
mă informase, coordonatorul acestei re-
viste, profesorul Ion Pătrășcu). Căci eu
e voiam să de învidia tiganului de
inspector Gh. Dumitrescu.
Că nimeni în țară, eu mi amputat
intelig. Dar nă drept din mihășă cin-
dite - fără dorință nă centură. Cu
nă mă inhiba cu matematician, creator,
și golșare... politician!

- 04.03.87

Nimeni nu e "prolet" în țara lui, de aceea
trebuie să fie...
Amuzet simfonie a I-a de Beethoven "Es-
tinal". Cât de analfabet musical s-a
Amuzet la cază pentru prima dată, e
foarte intim. Căstile gura imi mungă
urechile. Sunetile te gâtuie. "Muzica
ste un vis cu ochii deschisi". Mă p-
menesc când-o răsună cu gîndurile
Vintu de meloman. Sunt zburcînd cu
nervii. Toti mă gîndesc, mă scînc: Ce
răm cu igiuri, Florine! Cu psihicul
sunt la gîmînt.
Amuzet muzică nă scriu, imi scriu memo-
riile. Unde-i N. Andrieș nă mă gîndesc
că?

- 05.03.87

Amuzet "Strauss Family Waltzes".
Nu-mi e plăcut nă nă nă pot face
studii la Paris, Viena, America. Aș avea
e nă nă nă nă nă nă nă nă nă nă nă
fort lărghez nă nă citare, nă scriu,

Limba română să fie internațională, (15)
nă fac recursii de studii, de documen-
tare. Dar eu nu pot nă nă nă nă nă
interjice nă nă nă nă nă nă nă nă
interjice de a merge elan eu conște
științifice pe bani! mli.
"A-ăm cum nă drept eu ei. Sînt dezormai.
Au avut oșigă nă fim nepotenciari.

- 06.03.87

Traversez o criză din care, ved, nu voi mai
ieși nă nă nă nă nă nă nă nă nă nă
Sînt trist de am nă nă nă nă nă

- 07.03.87

Chère Traductrice

[...] Dans le dernier temps j'ai eu plu-
sieurs mésaventures, je suis et je me sens
bien un malheureux...

[...] Comme je vous ai dit j'ai mal à l'air -
je ne peux plus me réveiller du boulevardre-
ment que l'Occident a produit sur
moi. Vous comprenez le tout. Je ne
verrai, maintenant, jamais la France
ni les autres pays.
Je pense que nos "lois" n'ont pas de
chance. On attend le bon temps,
mieux.

Je suis obligé d'envoyer les lettres
recommandées, pour être sûr de leurs
arrivées.

Vous me demandez mes nouveaux pro-
jets, les voilà: ceux de survie,
en reste j'en ai aucun! Survivre
à moi-même et surtout: aux au-
tres...

Je commence à oublier tout ce que
je n'avais, le français aussi. Je ne
peux plus rien faire, je ne peux plus
penser à absolument rien.

(Excusez-moi pour ces confessions, je
vous trouve comme une amie, et
c'est pourquoi j'ai hardi m'élancer
à vous.)

De toute façon, si le temps vous per-
met, on pourrait continuer la révéla-
tion des poèmes. Peut-être... Une petite
expérience qui vacille et nous fait
encore vivre (l'expérience qui tombera
du ciel!).

[.]

Am multă dragămă și mi-i merita.

E a'tit de frig în sala de lectură a
bibliotecii, că-mi înghețată și erta de
pe.

Am făcut și mi-a venit în literatură.

Am ~~scut~~ scut și mi-a venit la Cruma Minerva,
în pulton și căciună.

"Nabuccodonosor" de Verdi.

Mor de neapă ~~cum~~ cum and de cite amul care
a rămas în stăruinătate iar eu stau ac-
cuzat arem de fost golul în viața lui
cancului - cum și cronizării multorii.
Căp nu și rompu, turlez, mă opacă durere

de cop. Cite carti or mai fi publicat (16)
și acum! Într-o săptămână de-o săptămână.
Adar: Kira Torgorova, poetă armenă-
că, autorea a unei antologii de
poezie armenă-impresă cu Hristu
Căndorova, a rămas în R.F.G.
Fug oamerii, lara totu, avere, ma-
rina, funcții, mamei să-si găsesc
libertatea. Doua totu contra liber-
tății. Acum este cum mai de gât
comoră a omului.

- 08.03.87

Visionat și era lui Tudor Muratoru și Sica
Alexandrescu "Virtutele diafantei (Ionescu
Șh. Maria)". Mi-a plăcut curajul
politic al regizorului Valentina Balogh
care a prins în decor (e vorba de can-
celaria unui liceu de fete din anul
1936-7), și harta reînțegită a Româ-
niei (cu Basarabia și Bucovina, de
la răsărit, respectiv bulgari). Ate loc
reviriscență a naționalismului româ-
nesc. Parcă și actorii se mișcă mai
bine, cu gesturi calculate, în afară de
rolul principal (Tamara Popescu) care are
o voce cam stridentă.
Până acum teatru din Craiova, pe lângă
cel din București, și mi pare unu de a-
matori.

O sedință extraordinară. Președintele comite-
tului băieților muncii întreba: Cine de-
râta să ia curajul? Băieții muncii
președintele să face pe urmă să înceapă.
Băieții: Să-mi belăți gura!

Prezidiule: (Către Bala) Afară!
Bala: Nu. Aici!

Un american, un englez, un rus și un român într-un avion. La un moment dat comandantul navei anunță că avionul se află în pericol din cauza excesivității de greutate, deci mai trebuie eliberată nava aeriană.

Americanul: Gentleman am fost, gentleman sînt... (Cîntă imnul național, în fața crucii și se aruncă.)

Englezul: Lord am fost, Lord sînt... (Cîntă imnul național, în fața crucii și se aruncă.)

Rusul: Neam de turci am fost, neam de trairi sînt... (Cîntă imnul național și-l aruncă pe român!)

- 11.03.87

Cît pute să mă disprețuiască nevastă asta! Sîm gică, dacă ai cîtise-ai scris ti-ar fi răsunat în tîie! "Are dreptate, dar așa sînt." (Se referă la nondomanul meu: D.) Totuși trebuie să-l termin, să-mi fac datoria față de mine.

Stili cum se zice la Stern Partitul" în naște! (Afghanistan).

De ce nu apar ni la noi reviste porno? (Pentru că primele pagini ar fi genibile!)

- 15.03.87

Sușus la un test Raven de sănătate mintală (de către notie!) care l-a făcut și ea; cum are ambiția să îmi puntezi mai prost ca ea).

Cum se închină femeile tinere? (La fie lungă și groasă / la fie lungă și groasă.) Cum se închină băieții? (Cum o fi numai ră fie / Cum o fi numai ră fie)

- 17.03.87

Rezultatul la Testul Raven: timp: 1h, nr. de întrebări răspunse: 59 (din 60), punctaj 130 (= 1,3 coeficientul de inteligență: inteligență superioară). Deci am fost o întrebare ușoară. Păcat. Mi-e cîndă! Nu sînt ce ar trebui să fiu. Elly a avut 128 de puncte. Am cîștigat parul - la mustață! Examiner: Psh. Al. Mitrache, profesor la un liceu craiovean cu copii deficienți mintal.

Uneori cred totuși că nu e adevărat ce se-nîmple, că viroz. Că totul e un joc vîta, societatea, familia. Nu ieu lucrurile în realitate, cred că e o fantasmagorie, că sîm nide cineva de noi, o forță superioară, că ne manipulează. Eu totuși nu trăiesc. Sînt în amorte. Evenimentele trec pe lîngă mine. Eu mă sînt în afară.

- 19.03.87

La Zodia Săgetătorul, codia mea, nure că la 33 de ani voi avea o cumpănă. Adică acum.

de tin

Un profesor de la universitate, de la atene, mi
 se plimba mai deminzi ca la atene pur
 mi plimba el la patet - ca nu vezi gina
 unde s-a ajuns - nu se ajunge la
 "Cezar". Am vazut-o si la dragostea
 unde functionam anul 2 pe la teatrul
 ca profesor, nimeni nu vezi t-amint
 din inima de f. totem mai gelos. Sa a-
 nunci facem misto citind din ea cite-
 va "nu e modern" (de exemplu semnate
 de actrita M. M. (Cezar de R.T.N. de
 cal).
 Pentru ca tot am cumparat-o (nu mai
 citi din scrieri nici o literatur
 romana!) am refuzat si ea. Mica ple-
 cut laika - hie tali si erau depe tatum al
 lui Valentin Silvestru, idem a luat o din
 Occident, de la citirea incantata lui - fu-
 ra a gree cu mi laud. In dist. opt de
 glorie! Primesc: grani: maca maca. Cele-
 brati: scrieri de literatura (si multe mediotis-
 me portate). Alcei Sideru (M.): mi se pare
 ca se joaca de "critica, face o sub-
 critica (= paracritica, de la v. s.) [red ca
 nici nu l-a citit pe Flaubert, ci scrie
 din amintire, pe deasupra cartii, inven-
 tiul gresiti (= critica, dupa el) depe opre
 francezului]. Omul si da incante ca sa
 se offe in treaba: bani, glorie, glumau
 in staintate, post cald. Dar steara
 lui a rilit in ultimul timp; ca poet
 este surchelat de N. Stănescu, St. Aug. Doi-
 nas; ~~ca~~ romancier - caca vax; ca cri-
 tic este... gresit tot (face o cronica em-

perica, fara structuralism, fara concu-
 re); ca dramaturg s-a ocupat de teatrul
 istoric pentru ca asta se cere in prolet-
 cultism. Si fost sechonaui caronse nici
 nu e pomenite cu scriitor - den el se vede
 "poet mardel" ! Singurul N. Stănescu este
 prins, dintre contemporani.
 Ceilalti rectori si sunt nita vitelari
 carora li s-a cornit si cit de - curind vor
 incepe sa ingurje (daca nu au ingurat a-
 deja) - pna se vor umple de pecingina.
 In orice caz, si-au transformat revista
 aceasta "a satregului popor" in revista pe-
 sonala. Are incit: tot dispretul meu.
 Regret timpul pierdut cu lecturarea partiala
 a ei. Am facut o toturi pentru tine, ca
 un bun amic.
 Numai bine,
 Ovidiu Florentin ~~Samandache~~

- 03.04.87
~~Caru~~ de un nam,
 Ine l-n izmene.

Anta este zina de lui Mihai. O zi pierduta!
 - 04.07.87
 Vizitat expozitia de pictura "Stegura" din oras. Mi-a
 placut un tablou ("cherhana") pe care l-am fi
 cumparat, dar era prea scump: 250 lei pentru expa-
 de bani a mea. Anta e ~~scutit~~ Anta e un luc.
 Anta e un moft. ~~scutit~~ Anta e un moft.
 Stegura - l'asta, un tablou cu pame ale tucit de
 50 de ani. Apartin generatiei vechi. Are un stil tradi-

ne făcuserăm și noi un labor; un ~~labor~~ German
îngrămășat în Barba, etc. și ne consilierăm pe-
tecioruști! În știința a cu totul pătărită, aici
nu se poate minti.

Matematicianul C. Dumitrescu mi pune că
că în urma dintr-o vătăle mele anterioare
am fost aruncat - după formatare a tei: restu-
dă. Căruia este adăpt al reînscutării. Mă
surprinscăciunată alică.

- 13.04.87

Vizionat, la femme compromise" (as traduce, Fe-
meia desnaclănăgădăntă"), după Simone de
Beauvoir, la Lectoratul Francez. Am
pădărit prima parte, la care mă uitam doar cu
un ochi, pentru că așteptam la rând la cărți
și reviste. Amabilă, Mme Leroy mi-a
adus câteva cărți de la București.

Filmul m-a impresionat prin imagini. Ce e
și n-ai răsunat asta! Iti vine să ești. Mai
lăsa când îți ea n-ai să-l vezi nică-
dată! Cât lux și măreție! Ce reclama! Lu-
mini la tot parul! Regret că nu m-am nă-
scut francez!

- 14.04.87

M-27 murea la Timisoara dar am prins un
pic de cheag aici. Îmi era gâmbul tot la A-
merica, nu Paris!

Scriu acest nou roman într-o solitudine per-
fectă. Nici apă nu pot, nici cel mai in-
tim prieten în care am încredere. La fi-
care o surpriză pentru tot!

Îmi pare rău că nu pot cere părerea nimănui
un critic competent. Cu parerea cântărilor

(flirtez cu literatura franceză).

(2)

- 15.04.87

Dacă sufletul meu va mai tace din când în
când gura, corpul meu măcelărește...

- 16.04.87

Când îi aud pe - țapă de la Europa liberă mă
amălesc. Un drog, sunt, o poartă de
venin în suflet. Trănesc și
Aseară am vorbit despre sexualitate. Eu, cu
caracterul meu meridional, am simțit
din plin lipsa.

- 17.04.87

Trebuie să găsim o cale să înțelegem.

Manuscrisul acesta la care lucrez sunt încredin-
țat.

- 18.04.87

Sunt cu m-am recit de toate forțele și cunos-
tințele pe care le aveam pentru a scrie acest roman.

Sunt un scriitor care n-are marș de scrie
cu capul!

Sunt un om teribilist. Dar îmi place și naibii
pe scriu. Să zici că sunt o maturitate (am în-
reput) în ultimele creații ale mele.

- 19.04.87

Cartea a murit din marte

Cu moartea pe moarte călând
fără celor din morminteuri viața de-
răsuinduri-le!

Adevărat a murit

Pentru ca lumea să nu se ducă la biserică
s-a indicat ca în această zi să se lu-
creze, simlăta și lumii să nu se dea reu-
șerți, toate noaptea (ceea ce e lucru rar pe
aici având în vedere criza de energie) disce-
tecile au fost deschise (gratuit!) ca să
distrugă (derizeze) atenția tinerilor, au fost
prelucrați și îndocuminați în rediute eleviste.

Au o scribă-n minere...

Cineva mi-a dat ideea să-mi aștern acas-
ta scribă pe hirtie!

Postavanguardiaismul actual occidental în-
reamnă o discredare a artei. Nu mai sunt copăile
cure artistice să inventeze? Sau "le nouveau ro-
man", tratine abnucluse au reușit să dea to-
tul pe ce cap și nu mai pot să-și găsească
pământ la pământ? Preșter nu cred că va a-
vea o reușită paridada. Noi artiști mai nă-
trămici ne vor amenționa să escaladeze
acești everești. Avanguardiaismul nu va dis-
pare în veci, dar va avea momente de
eclipsă. Eu mă consider experimentalist,
cercetător literar de noi forme ale
creației. Unii fac diferența între avangar-
disti și experimentalisti (Marin Minca).
Personal consider că experimentalismul poate
duce la avangardă, ca și dorința de a fi
avangardist te determină să încerci experi-
ențe artistice.

Ei ar, gurea postur "Avramen", ei ar gurea
și noi citindu-i poezia! Cînd este alina
regimului... Am oare de aceste mințori și
fiorali.

-22.07.87

Un elefant și un tîntar trecînd pe un zid.

Tîntarul: (Către Elefant) Cum trîșaim noi
amîndoi!

Sotul puzgăit căsătorit în zecă notii:

- În fecare dimineață cînd mă rog vreau să
yareș papuci la pat.

Sotia: Păi de ce?

Sotul: (Dînd cu pumnul în masă) Vite-ara,
pentru că sînt lărbat și am ambliie!

Apoi:

- la pînz să mă atîști cu cîrle gurîntă și
pîneucădă.

Sotia: Păi de ce?

Sotul: (Dînd cu pumnul în masă) Vite-ara,
pentru că sînt lărbat și am ambliie!

Apoi:

- O noapte mă culc cu nevasta și aștept
povara.

Sotia: (Mirată) Păi de ce?

Sotul: (Dînd cu pumnul în masă)
Vite-ara, pentru că e lărbat și are
ambliie!!

Trei broște pe un mufar în lăță.

Prima broască: Oac.

A doua broască: Oac.

A treia broască: Oac, oac.

Prima broască scoate pistolul și o împușcă pe
a treia.

A doua broască: (Către prima) De ce ai
împușcat-o?

Prima broască: Știa prea multe.

Un pitic re-ntilnește cu un pitic-pitic.
Piticul-pitic re-ntilnește cu un pitic-pi-
tic-pitic.
Piticul-pitic-pitic re-ntilnește cu un
pitic-pitic-pitic-pitic.
Piticul-pitic-pitic-pitic re-ntilnește...

Vrînd să mi faci rău cu creșterea populației neîncetare a mea, autoritățile mi-au făcut decît bine că se va împiedica înaintea lor. Rămân au vrut să mi-o vor călăuză.
De ce mi-au făcut "bine"? Pentru că citesc și scriu toată ziua. — Vă aștept de unele treburi mustrate pe care le mai deșăvîșesc din neapăsare.

- 26.04.87

oare voi reuși eu să las moartemă urmasilor
civa din gindirea mea? Voi reuși eu să
las urme farte? Voi reuși eu să contribu
la "marea" corolă de minuni a lumii?
Voi reuși eu să nu revin?

„Pagina 12” de Ion Băsciu, Studionul Mic, T.N.
Craiova. Spectatori ~ 60.

M-a dezamăgit băieții, m-a schimbat stilul,
pece pe ea n-ar fi fost scrisă de el. Este o
dramă, cu toate că în ara-șul program de
misi (am putea pune rălite) se intitulase
jurnal-tragici sau tragedie - amara.
În drama personajele ne ușa un text de idei
băieții, cîteoară des, lungă foarte diverse din
zori (cum la zece ani de la cîntare
el tot amintea ca un apocalips, la

ca să ne mai îngăiminte ~~un~~ personaj (23) principal (interpretat bine de Petru Chereghiu-Belz, un actor care mi-a plăcut de la începuturi) doi personajii principali etc... colonel... criminalist! Na îngăiminte mai mult... colonel, diu: criminalist. Păra pândeliana: un actor joacă rolul aceluia colonel care moare într-un accident de circulație. Să-i găsească autopsia! Și personajul pândeliana dădea și ea femeie bătăie inventează inventază, pândeliana pândeliana întărea actor - personaj, actor - mătator re produce, ciud răpărie re aducează dăruie spectatelor ("Spectacolul s-a încheiat" etc.) sau îngăiminte în care actorul - actor îngăiminte ("lumi-nile") etc.

Foarte multe colaje. În două ar fi scris o ase-
 mena pîsă n-aveam curajul să mă fișat
 la un director de teatru. Dar I.B. trimite
 din pîsă mai vechi ("Tanta și Cos-
 tel", "Presul" etc.). Ion Băieșu este totuși
 un neam. Ion Băieșu. Eu nu sînt un neam.
 Nu ține anul gîră ca să aș scriu ceva: un
 roman, o critică de umor, o piesă jucată,
 la mine nu ține anul gîră ca să n-am un
 deosebit, un impediment. [Si totuși, n-am
 nimic cu Băieșu, îl chieș nîngetig. Nu es-
 te el de vină de neajunsul nostru, el ține-
 rular. Alții sînt acia. El doar benefi-
 ciu de restricțiile el care mi le impune ste-
 tul nouă, mi mai sînt destui ca el. Nu-i
 mai cîștig să le zici lor genă. Vi se pare
 deșurată compunția dintre mine și Băieșu?
 Eu sîc să nu. Om e el, om sînt eu.
 Nu pot compoza cu el și Băieșu! El un
 geniu, eu o nulitate! Dar mă pot compoza!]

Pagina semnată tot de Petru Ghemghiu-Colej.
Scris: conventional și realist. Conven-
ționalitatea mai regide și din ceea ce
'acum' de-a rite sunt înțelese de un om
apertament, apoi interiorul altui
apertament.

Pentru mine regide: se mănincă cu adăvăr
pune pe rețetă, se umplea pe încredință a-
devărată.

Conventionalism: ~~este~~ jamaica deșănate
și reprezentând un fel de zom care are tel-
gura și ramurile mai groase în forma lui
trus' cristos răstignit și cuca (cel pe-
tin ora l-am văzut eu).

Există ni personaje care sînt figurative pe
rețetă, mi sînt un curent și se com-
portă natural, pe ca răstăcit, căzute din
lună! Hăi încă și fătura pe cei care n-au
a face rău arde la pără, pe celelalte nu.

- 27.04.87 / Traverses &
criza de personalitate.

M-am pus într-o melancolie psihică, o tristete re-
curentă cu lăbă. Îmi pare rău de tot, am impresia
că nimic nu are importanță, starea de neputin-
ță a mea, unde pare rău că timpul trece, că
înclătășare, că n-am dezvoltat nimic în
această viață, că trăiesc fără rost, că mi pare
rău că nu mă degt de mama, de tata, pri-
etenii și tuc, se îndepărtează prietii, fiecele cu
problemele sale familiare, trăim timpuri
existențiale diferite. O stare confuză, ceva
ce nu pot explica mihi întinerea sufletului,
ideea de "tăcător", totul. Mă încercă
aduceri "amintiri" copilăriei mi n-a dus,
nu mai revine. M-am apropiat de credință,

miint pea mie pentru a nu crede în nimănui. (27)
Mi-e dor de ai mei de la țară, de iubiri care
nu l-am mai văzut de-3 zi. E mare răz-
chirăm acum la vază ani. Când eram și eu
cu el... Stau în cură tăcut și plîng fără
lucruri în mine. Am o fire simlata. Pe di-
nașura per un om dinastit, înginerat. Pe
linăntura mă revolt înginerat acelu stiu
de lucruri.

Îmi place 2 serurile religioase, filosofice.

Scris pe muzică clasică (Prokofiev, pentru că
tot e interzis). Este limitator. O fereastră com-
binată.

- 28.04.87

Sînt un idealist.

Stimate S-le C. Dragomir

Nu știu ce să mai cred! Am vîrbit eu perso-
nal cu N. Trăscăren, dar oamenii n-au făcut
plinul: titularizări, posturi calde, grade, bani
și mi-i mai interesează. Creativitatea nu
este deloc încurajată. Pile, relații, interven-
ții - doar asta contează!

Stimate Coleg [Mircea Lăveu]

E pericul că mă rog de tine să-mi restitu-
mă manuscrisele de aproape un an de zile. Dacă
ai cumva gînduri necinstite eu ele sînt
amintiri că au fost deja publicate în
franceză în cartea mea de "Problèmes...".
După cîte ai văzut în ultimele numere
eu am cîntat să te citez pe tine și

mă pot pretinde, iar tu mă furî. [...]
Oare nu ti se pare normal că e de dato-
ria ta să-mi restituî manuscrisele, că a-
şa te obliga dreptatea?

Stimate G-le Căndrovsanu,
eram sigur că după ce vă trimit revista
cerută ["Unirea", Liene] nu-mi veţi mai
răspunde!... Interesele poartă ferul!...
Dar m-am obişnuit să pierd.
Dacă mai aveţi nevoie de alte exemplare
scrieţi-mi, şi vi le voi expedia... în mod
deliberat!

Ors. scrieţi acele care n-ati uitat. Nu
mai să nu se întoarcă roata.
Îmi cer totuşi scuze pentru această cer-
te postată cam incisivă.

-30.07.87

Scrisorile sînt mîncate la fiecare ~~colt~~ colt-
sor de ~~politică~~ politică, nu m-a cunoscut nă ~~colt~~...
Străinu mi sînt şi mi sînt pe adevărat în-
venită din Craiova, iar eu n-am ore nici
la Şcoala Generală, la chiar sînt pomei de-a
linelă! ~~colt~~
Îmi petrec mai tot timpul citind şi scriind.
În final destui scriitori au dus o viaţă, de exem-
pla Sartre înainte de a fi celălalt.

Cuvîntul nu mai poate reda întocmai
gîndirea profundă, s-a tîrît, şi-a pierdut
sensul. "ste nevoie de altă reman-
genţă a primei mări lăne în chingă ~~colt~~
~~colt~~ ideea abstractă, plurivalentă. O-
rientarea în pagină a textului ţine
de vizualizarea conceptelor.

Cuvîntul e prea sec, cuvîntul e (25)
prea lănel. Trebuie să scrie (nu numai
poezie) vizualizată — mă refer la propria
mă refer şi la textul (scriu): gîndurile
cel mai numeros al textului este citi-
torul nu spectatorul! O pierd scriu-
e ca şi gîndurile.

Privim la textul în text (cu tot sînt
la Frisch) s-au prezentat pînă acum
pîse / scrie

radiofonice (dici numai vorbire)
filmate (apropinchi-se de cinematograf)
gîndurile pe scenă (văzut + auzit)

Au putea reprezenta şi pîse pentru scri-
to - mulţi (dici văzute, fără sonor, dar
cu imagini (descrieri) foarte plastice. Un
fel de "teatru pictural" sau "pictură na-
turală". Sugestivitatea ar "trebui să
joace primul rol. Progetimea scenelor
plasticitatea lor. Un fel de muzee tea-
tral în care să includem în decor
picturi (măsur coji) celebre, sculpturi
artistice. Să pictăm şi fără personaj
scenă! O pictură cu oameni, pentru o-
meni. Ca la o expoziţie de artă să
o prate scenă, personajele (de fapt o-
becte din decor, elemente amorphe) să
joace numai prin expresivitatea feţei,
mimică, ~~colt~~ gesticulaţie, şi în-
cordare nervoasă limitată. Nu
vrem a confunda însă teatrul cu
pantomina. Încercăm să scriem este
ca un tablou.

-01.05.87

Sînt victimea lor. Nu pot disimula una care mă stăpînește.

Sînt ~~eu~~ nu un epiletic ci un antiepiletic.

-02.05.87

Rămînă uimit de ceea ce află: Si Călinescu pactiza cu puterea și era un oportunist! Nu mai ai încredere atunci în nimeni.

Nona are cinci ani ^{pu} și e gureșă ca o valrie.
Nona mă întreabă:

- Ești băiat sau fetiță?

- Sînt fetiță, gic, ținînd-o în brațe să nu pice ~~eu~~ din mîșină. Portiera este întredeschisă.
Nona rîde cu gura pînă la urechi, cu gura și ținîndu-mi vîrînd petic.

- Ha! Haaa! ~~eu~~ Minti, că n-ai fustică.

- Ba am, dar am uitat o acasă.

Nona rîde iar cu poftă lîmînindu-se în yate.
Eu e țin de mijlocul să nu cadă.

- Ești tată! Ești tată! Știu eu. Ești tată!

Si rîde iar și se zburcolește în brațele mele.

- De unde știi?

- Păi ai barbă. Ai barbă, continuă Nona țopăind, și mă trage de perie.

- Mi-a crescut barbă fără să vreau. Nu e vma mea.

Nona se gîrșe. Se îmbrumbează.

- Și mie o să-mi crească barbă? (Si apoi oftînd cu zărnisoare și mîșcîndu-se umărul meu). Nu vreau! Nu vreau!

- Dacă o să-ți crească barbă.

Nona se înverelește la loc.

Cultura provincială este considerată cea făcută ⁽²⁶⁾ în provincie, indiferent de ce calitate. Cultura națională, reprezentativă, cea făcută în Capitală, este diferent de calitate.

- Ală, redacția ziarului...?

- Da.

- Este adevărat că după emanția de la Car-nobîle cad dinți?

- Dacă mai vorbiți mult... este adevărat.

În ziua de Parti tractoristii obligati să lucreze vine zorileșii în injecție. Toți tractoristii re-măneau numai doi stăteau la 'coșul locului' și se cîrteau ca-n ziua de Parti ~~eu~~ cu o 'tucă latină, cîrteau oia'.

Zorileșii către ei:

- Voi de ce nu semănați?

Tractoristii: Păi dacă nu sîntem furti.

Cred că romanul lui Eco („Numele trandufi-rului“) conține o parabolă: Dumnezeu a cre-at lumea în șapte zile, monahia a ars în șapte zile. Incendiul prevede sfîrșitul lumii, el vi-ne de la bibliotecă adică știință. [Ca în Biblie, ... iar se atomul ăsta...]

Totuzi, ce are desorbit în el acest roman - dia-colo de această interpretare (subiectivă)?

Mai întîi să ducă fîcțiunea pînă la realitate (deserie întocmai monahia, și dă ni rebita la sfîrșit, ca o barbă), deserie cu lux de a-mămintă inexistențial. Apoi misterii ce-l croșă pe tot parcursul lecturii, atmosfera defăcută întocmai a vremilor de-atunci, filozofia aruncă (ca să se vadă) în formule latine retraduse.

-03.05.87, ora 3 noaptea.

Săvârșim oțelă mi se pare un rețetor stors de ne-
re, care nu mai are ce da. Al treilea să lase loc
unui mai tânăr. A început să se repete.
Trăiesc ote prea estet, trebuie citit încet și
gustat cîte un pic.

De cînd a venit la bălcești (o săptămîină)
măi face numai poezii. Se joacă pitulul cu
tigani lui Titu Casilă, a luat oțel de
sub cîștă (pe motiv că elota s-a speriat
și a fugit de ze culbar).

~~Și~~ mi se-a pus în nisip, a dat din mîni
la separe, a intrat în casă la Mama Tîrziu
cu tiganii și-a făcut dezordine. În plus,
tiganii îl 'fură și de jucării.

Simona, o fetiță de aceeași vîrstă cu el,
vine ca să mămînce la noi - și să
se joacă cu Mihai - apoi fugi.

Teri s-a jucat în strada și l-am luat
la oțet, împreună cu Octavian Dinca,
și în vîrstă de doi ani.

La mare mămîncă puțin, lăsa numai dește
dori acum e lăsat mare, a înglimit
nașe uni (i-am zis eu lui, pentru că fi
un bebeluș!), cu mîinile mîndrele mă-
mîncă. E răsfățat, se mîndă ce-i e.
Tot ieri i-am făcut un arc de celcie,
era tare învîntat, îl purta pe umăr ca
Wilhelm Tell.

-01.05.87

Găsești mai multe experiențe literare la pîntă
decît într-o carte.

Am multe obsesii, nu mă pot delăsura de ele. (27)

Sînt un mîinos trebuie să mă transform într-un
învingător.

Sînt înfrînt, dar am alina unui brîmător.

E bun și romajul asta la ceră, am timp
mult de lecturi, studii și chiar creații. Greu
dar publicatiile continuă. Îmi pot găsi loc
în America. Am făcut și cîteva traduceri
din Mallarmé, Boris Vian, un mic eseu despre
Tzara (mai mult o revistă prezentare pentru
o revistă evreiască).

Amușet cu regularitate emisiunile cul-
turale ale postului străin - pentru că sînt
mai desigur, mi-am lărgit vocabularul cu
multe neologisme, am luat cunoștință și
de alte țări, idei. E bine să nu gîndesc
îngust. Să afli ce-au afirmat și unii
și alții despre același fenomen, care fen-
omen trebuie privit din toate unghiurile,
nu doar cum te obligă autorizabile. Tre-
buie făcut totul comparat: literatură
comparată, filozofie comparată, socia-
logie comparată, structură comparată. Dar
nu ai rețet de referință cum poți să cali-
fici un lucru? Cu cine îl asemui sau
îl distingi?

-05.05.87

Nu mai pot să dorm noaptea de gîndurile care
m-ogăra. Mămî vîrăz că glic.

Nu mai pot să dorm noaptea de ideile care mi
și mi-e glică că nu le pot gîndi dimineața.

La completăz repede în nonroman, care vîd că nu
mai reușesc să-l termin. Pe măsură ce învin-
tez din vîră noi idei, se mărește mai mult. Pînă

nificasem să ajung până la 150 de pagini, acum văd că am cam 225. Și dacă mai adaug și centoanele meditative despre fenomenul negativ din societate, și dacă mă-
resc presa multă („Fără comentarii”) voi
ajunge pe la 240 de pagini.
Se dăna săptămîni n-am mai copiat un
rînd (am ajuns cu forma crossdefinitivă
la pagina 139, adică mîna a treia și cea
mai reprezentativă; mîna a patra: corec-
turi, mici schimbări, mici adăsurări sau de-
tractări de idei repetate). În general,
trece prin gîtur mîini o lucrare mai elabora-
toasă. Acum este cea mai intensă lu-
crare a mea de pînă acum, sau va fi
dacă voi putea-o termina, dacă nu în-
tervine ceva extraliterar care să mă
recolte din ritm.

Trebuie tînu-l prăgama't la secundă. Citit, studiu,
cîntec, oușt de copil, de noștră. Iarost metronom,
ca nemții. Meditații.

Nu consider un netalement literat. Scriu teh-
 nicist și prea logicist, prea cerebral. Noroc cu me-
 dernismul asta pentru că astfel m-aș fi putut
 răzui. De exemplu, n-aș avea talent să scriu
 ceva tradițional (fără a mea și nu asta ră-
 imut pe Claude Simon). Dar nu mi s-a nimerit
 să scriu așa cum m-am har. Dar încă glase să mă
 joc ca și în matematică. [Încea din nou să
 considerăm matematica un fel de educație
 fizică, unde ne trebuie să simțim, să înțe-
 legem totul din clasa. Am avut un profesor
 excelent pedagog care n-a dădea tot sufletul

ne învățăm: dom' bălăsa", cum îi ziceam (28)
noi — din' nu avea studii, fusese învățator
și cu venirea nouă în țară, refuzând ca-
dre suficiente, a fost înaintat profesor de gim-
naziu. Se atunci m-a acceptat dragostea
pentru matematică, dar nă rămăsese nă în-
vățătoarea mea d-na' Măscoci Elena, și ziceam
din' Măscoci (Vilcea): „Trebuie să recunoaștem
că Smarandache este cel mai bun la matema-
tică", s-a exprimat odată în cls. a IV-a,
în urma unui concurs: care face cel mai
rapede o înmulțire. Ioanna Măscoci avea o
fie foarte blândă și un suflet de mamă.
Când m-am dus în prima zi de școală eram
foarte mic și tuns zero (ca de obicei pu-
la licen, chiar și la facultate am re-
ținut gestul în semn de protest când
un profesor de economie politică la care
fusesem la matrice, în anul I, m-a trimis os-
tentativ la tuns!). Mama i-a zis învăța-
toarei că sunt mic (m-a dat de sare ani)
și nă mă pune în prima bancă nă voad la
tablă. Stăteam cu vecina mea Lusa, o
faptă sfrijită și negricioasă. Nu mi-a plăcut
deocă de ea. La început învățătoarea nă
conducea noii nu am nă nă nă nă nă nă nă
că, cu o pretextat că ~~nu am nă nă nă nă nă nă nă~~
vîrstă (atunci eram cogeni rare de ~~nu am nă nă nă nă nă nă nă~~)
măști la sare ani) și că sunt post
ca țaiță-meu. Întă adăci, cealaltă învă-
țătoare d-na' Bălăsa, soția lui domn Bălăsa,
ne-a învățat nă țaiță-meu, care era
un repetent, vagabond, nă țaiță-meu, premiant
barem în clasele I-IV am luat numai per-
miul ~~și nă nă nă nă nă nă nă~~. Dintr-o cîinecă încoace m-am

cam pierbit, tot gemănt, dar nu în tîiul.
 Erau mereu depărt de prietenul meu de
 joacă Răducanu Victor, dar care odăba
 ajuns student a umsat o curbă desca-
 dendă: bînt exagerat, fumat, temperamental
 grosier, nemămurat. În prezent: un singur func-
 tionar. În câteva rînduri i-am purtat picu-
 dar pînă la urmă m-am aliat cu el. A-
 veam ce săvîrșea unul de la altul. Victor
 citia foarte multă literatură pe deosebite
 de mine care o disprețuiam. ziceam: "Ce
 e aia? Niste prosti invențate de oameni
 care n-au ce face!" Dar Victor era
 superficial. El nu aprofunda nimic. La el
 conta cantitatea de cărți citite, indiferent
 care, rapiditatea lecturării, prinderea doar
 a subiectului. (Cîndat, acum aflu că a trecut
 pe cărți religioase.) Metoda lui m-a arădat
 mai tîrziu nerădăle. Acum locuim amî-
 doi în același oraș, dar nu ne-am mai ră-
 zut de ani de zile! Fiecare cu problemele lui,
 cu preocupări. Ultimul dată eu încă nău-
 murat. Mi-e totuși dor de Victor copilul,
 de Victor filozoful. Tîni minte că Victor în
 modă era foarte bun la toate, dar nu ex-
 cela la nici una! Mergea la toate olimpi-
 adele și obținea rezultate bune, dar
 la nici una foarte bune. Căd să s-a
 dirijit asemenea unui Pius Serviciu (Ser-
 ban Comlescu). Cînd locuia în Cra-
 iova l-am vizitat în garsoniera lui de
 la etajul șase. Cărți pe tot îngrămite.
 Mi-a vorbit admirativ de Nietzsche. Și pe-
 cia pe nemti. Seria peșii după femeile Balila
 cîndat de secul albastru la care se a-

avut multe insuccese. Am fost cu el la (29)
 restaurant, am plătit eu, Victor era mereu
 imprevizibil, uituc, se fust în iluzii. Mi
 ne plăcea că e domn de zădărnici, că nu are chef
 de nimic. Că i deservim și tot, că nu are
 nici un visor și nici un interviu. Apoi a
 devenit stădule deosebită - a trecut la indiferen
 ță, lenerie chiar fizică, victor dezechili
 brat, RESEMNARE în fața destinului nemil
 los. Cui că dacă ar fi avut un rol bun ar
 fi doborât o plantă vigoasă, galonată
 o generoasă. Dar acum Victor este pierdut pentru
 lumea deosebită. Victor care venia la restaurant
 la bălăci și nu a plecat la un gol de bere
 pe traseul țărănilor și neobișnuiților de tot
 nou, la chiar și al lui cost el înimi
 poet (a publicat 2-3 poeme în "Flacăra" lui
 Geo Dumitrescu, nu în "Luceafărul" lui Ion
 Chiriac); Cost este "poezia din copilărie,
 de fapt Constantin. Dinică - cel mai bun
 prieten al meu din ultimul timp, comesta
 torii ai "femeie-mul", "relaxare" actual),
 deci înșur. Cost îl considera pe Victor ne
 bun - stău că făcea o joacă tradițională
 ritmată și rimată, destul de facilă,
 ceea ce nu-i-a mizat. Dar nu i-a mizat
 era foarte receptibil, se ruga ușor. M-am
 albituit. Se fust mișu nu mi-a reușit părăs
 ra ~~la~~ înaintat de el. M-a surprins că
 un om de cultura lui, talme ~~de~~ ~~de~~ ~~de~~
 moroasă, nu are idei mai noi. Nu stia
 dacă n-avea mai multe rețineri dar
 te poți aștepta la orice de la el.]
 Și iată cum am deviat de la subiect. Să
 îmi place să vă ~~o~~ joc în literatură, să fac
 experimente, teatru-laborator (Gratowski),

teatrul de avangardă, teatrul de nebulă literară (Jarry, Apollinaire), nu mai vorbesc de cel abstract pe care îl iubesc enorm.
 De vreo citava săptămâni mi se învârt prin cap o povestire pentru copii pe care ar trebui să o scriu: despre purcelușul cel mic și zăgărit de la bălăcești, căminul mamei și-a făcut migălită, și i se zice „Gădăceluș”, chiar cu fișul acesta. Și despre personajul Mannix, fiul mîntănușului Mannix rămas de pe vremea celui-lui televizat, Mannix.
 Dar am o mulțime de proiecte literare că-mă să le termin încet-încet. Noroc că sînt... romer! Lucrăm ogoaze în glie, cu toate moșoarele apăsate, sau cel puțin o parte. Buna din ele. Deșigură și de randament.

- 06.05.87

Nu scriu în trei limbi pentru a imita pe Eliade sau altul, a ajunge un laicist de-
 trati sau Ionescu. Nici n-am putea. Vrem să
 fim, nu dau tot ce pot eu.

- 07.05.87

E o noaptea și nu pot să dorm. Amușet mu-
 vica la hargă.

Aștept cărți m-ateaptă să le citesc.

Aștept cărți m-ateaptă să le scriu.

Mi-am lăsat barba în sens ostentativ, la adhe-
 ra acestei societăți imposibile.

Îmi cer muze pentru unele excuze în lu-
 crările mele, excentricități.

O discuție cu filofrancezul Traian Nica, tra-
 ducător pasionat. (3C)

Florentin Smarandache: Există opere intraductibile?
 Care? Exemple!

Traian Nica: Nu. Orice poate fi transpus în alta
 limbă, mai fidel sau mai puțin fidel.

F.S.: Care este diferența dintre „traducere” și „adaptare”?

T.N.: Traducerea e mai moftă moft, adaptarea se de-
 partază, mult.

FS: Da, asta știu. Dar mai concret.

TN: Nu există nite granițe precise între tradu-
 cere și adaptare. Unii traducători și „traducere
 și adaptare”, ceea ce nu mi se pare corect; și
 e una, și e alta.

FS: Dacă sînt amîndouă pîlabile este mai exact să
 spun „adaptare”.

Dar nu se referă adaptarea numai la trans-
 punerea dramatică a unui roman, de exemplu,
 sau filmarea...?

TN: Nu. Asta e altceva.

Sînt nite noțiuni cu un procent mare de
 sinonimie.

FS: De ce ai voie să schimb titlul la o
 traducere?... Mă gîndesc la Bujor Nedel-
 corici, „Ereticul imblînzit”, devenit în fran-
 ciza „Le second messager”, total dife-
 rent.

TN: Asta ține tot de adaptare. Pot fi în-
 locuite și paraje întregi. Abateri mare.

FS: Dar autorul poate să nu fie de acord?

TN: Cred că da. Dar cine n-ar avea să
 publice la Paris!

FS: Cum traduceți jocurile de cuvinte?

TN: Se bagă o notă în subsoal cu explicațiile
 de rigoare.

FS: Nu căutați să găsiți ceva analog în lim-

la în care traduceti?

TN: Păi dacă sînt intraducibile?!

FS: Vă absteți de la romantism, pînă la valoarea artistică (ludică).

TN: Da, e posibil.

FS: Mi s-au părut glozave, adevărate creații, traduceri lui Pomulus Vulperen din A. Jarry, la-lelais, ca și a lui Mircea Ciobanu (de la Sibiu parca) din Joyce („Ulyse”), ultimul formidabil. Vulperen a cântat pentru ani-lose în lb. română.

Dar pot fi traduse și numele?

TN: Nu. De ce?

FS: Pentru o traducere totală. De exemplu, Jean nă devină Jon, Pierre → letre etc. Sau Pa-ris: București!

TN: Imposibil!

FS: Dar cînd numele sugerează ceva, exemplu Numele cu Kakania — aluzie la Imperiul Austro-ungar. S-ar traduce „la Kakania”? (!)

TN: Nu. Lăsați „Kakania”.

FS: Dar cînd scrie: „Mă duc în Palilula!”, adică nicăieri, cum traducem?

TN: Je vais ailleurs.

FS: Mă duc aiurea. Dar în pîrde din va-loarea literară. Aș fi putut de la început spune „Mă duc ~~în~~ (marg) aiurea”, ceea ce nu are aceeași coloratură cu „Mă duc în Palilula!” gura de un om nervos la meaz.

TN: Există dicționare de expresii analogice dintre o limbă și alta. Cînd te-ai dai de tradus îți trebuie dicționare f. bune.

FS: Am văzut că ale noastre sînt cam înve-chite. În Maroc, Elj întîlnești ze Sophi,

o franțuzească, cu dicționarul în față, nă se înțelegeau!...

Cum ai traduce, de pildă, această poezie a lui Boris Vian, în care eu mi-am putut cre-vîri fără să găsesc vreo soluție multumitoare.

[2] întînd hîrtia:

CHANSON

A. Emile Verhaeren

Avec deux couplets

1
les villes tentaculai-ai-reu
les villes tentaculai-reu
les villes tantan
les villes tata
les villes cucu
les villes tantakulé-è-reu
les villes thantackulair

2
les vils tathankulai-ai-reu
les vils thatanulai-reu
les vils tata
les vils tantan
les vils cucu
les vils tattamulé-è-reu
les vils thatankulair]

TN: Orarele tentacula-a-re...

FS: Da, întră francezii în muzică pronunță și vocalele mute, deci în acest „Chanson” po-nunția diferă de cea normală, ze cînd în Ro-mână sîte la fel.

TN: Așa e, dar n-ai ce face. Traduci ca în cîntecule noastre.

FS: Dar ze pierde din expresivitate.

TN: (înervat) Păi n-ai ce-i face. E intraduc-

tabul!

FS: Mai departe.

TN: Orasele tentacula-re...

FS: Dar vii mai laga un, h' agiast.

TN: Sa-l bagam n' noi:

Orasele ~~tentacula~~ tenthacula-re...

FS: Mda.

TN: Orasele tantan

Orasele tata

Orasele cuu

FS: Eu cred ca trebuie diferit; iar schimba-
petul scrierea. Eu propun:

"Orasele tantan" sau mai degraba, Orasele
"tenta" pentru ca, n'-ul francez nu prea
se aude (e nazalizat). Dar nici asa nu
e la valoarea lui vii de source el' trece
de la tenta(...) la tantan. Sa facem
n' noi un artificiu:

"Orasele tienta", trecind de la "tenta"
la "tienta" - daci o licenta cu agitorul
remiroscaler, i", pronuntata prin banat, sau
in popor. Dar parca tot nu suna bine. Si-i
facem cu versul urmator?

TN: Daci te tii de toate rariile n-o mai poti
la capat.

FS: Pai sa facem o traducere perfecta.

TN: Cred ca ~~asa~~ asa ceva nu e posibil.

FS: Dar cu eufetul e o data in bara definiti-
tiv: villes" (orase) devin "vils" (josnici,
abjecti) cu accenti pronuntie. Cum am
mai continua?

TN: Josnicii tentacula-a-ari

FS: Pare cam fals. Si e pierderea mare de
sens. Trebuie cautate multe omonime
folosite ~~cu~~ cu valori diferite in

cele doua eufete. Dar romantist este pe (32)
schimbarea la 180 de grade! Si ce omonime?
(Sa zicem ca ~~pe~~ "tentaculare" l-am putut
puta.)

TN: Atunci este o adaptare.

FS: Benigur. Ce ar fi n' folosim "coarne"
(de animal) + "corneu" (de muncat)?...Nu.

TN: Altcera.

FS: In cazul acesta ajungem sa compunem o
pozie total diferita, avind-o insa ca
model pe ~~cea~~ cea data. Sa cream o pos-
tira? Sa ne transformam in epigoni?

TN: A, nu poate fi vorba de asa ceva.

FS: Dar in cazul lui Nathalie Serrante, cu ro-
manul "Entre la vie et la mort", unde un
copil face mereu calambururi din cuvintele
"Heraut, heros, erre haut, herant, R. O." etc.?

TN: Sunt ~~le~~ le daci in subsolul
paginii. de retradus.

FS: Bine, dar e mai mult de-un sfert din
carte cu asemenea jocuri. Nu mai are for-
mec n' ai numai note explicative care
sigureasca citirea.

TN: Asta e o opera intraductibila, ca tot
m-ai intrerbat la inceput!

Trebuie sa-mi adun toate ideile. Ma simt impras-
tiat. Mereu am impresia ca am uitat ceva. Cind
o actiune n-am finisat-o ma obredesc, ma
copiezeste, si nu mai pot sa fac nimic. De
aceia cant n' ma descurc rapid de tot ce
am in minte. Daci o idee imi invaluieste min-
tile, pna n-o dau afara nu ma simt linis-
tit.

Am mereu teama că vor să-mi distrugă manuscrisele, cărțile. De aceea le copiez, recopiez, xerox (vrai, cu câtă greutate!), le trimit pe la reviste, prieteni - cât mai multe, ca să scape!

Deoarece nu vânt încadrat în muncă nu am voie să particip la nici un congres internațional (mă anunță cu satisfacție securitatea). Așadar venisem ligat de gât cu o piatră de moară. Și de ce știu că mi se interesează de-aici cu plăcere mai repede.

- 03.05.87

Cu ~~seamănă~~ seamănă între cămile și stă-lintă? (Pe amândouă le călăresc arabii.)

Sînt repetent la vizită.

Sînt deznăvîțiduit.

Ne întorcem de la București înfrinți.

- 10.05.87

De la scribi la noi trec luni, iarna, cînd 2 Du-nărea înghețată. De la noi la scribi trec oameni, în orice anotimp.

Pizda, de ce n-are bulitin? (E căreata, n-l pizda.)

Hai să merg și eu la W.C. să-mi iau bulitinul să mă ștearg cu el.

A fost ora 22, pentru intelectuali; pentru țărani 10, iar pentru militieni limba mică la 10. Iar limba mare la 12.

A fost ora 23, pentru intelectuali; pentru țărani 11, iar pentru militieni limba mică la 11 iar

limba mare la 12.

A fost ora 24, pentru intelectuali; pentru țărani 12, iar pentru militieni să nu mai conte limba mică fiindcă este sub cea mare.

Bună moldovence se duc la discurtări. La intrare doi politai le întrebă:

- Stăți bunicii cu guma?

- Nu.

- Stergeți-o!

A doua seară moldovence vin din nou.

Politaii: Stăți bunicii cu cîșim? ... Poii!

A treia seară, o seară moldovencele îi întrebă:

ni zici pe politai:

- Dar voi stăți bunicii cu cîșim?

Politaii: ... !!

Moldovencele: Să nu lingi în pizdă!

Teatrul Național București, zile 19-20³⁰, Sala-Ate-liez (8 rînduri, 1170 locuri); fără cîșină; "Papa Dolu" de Găbor Andor (maghiar); Piesa în patru acte, linie structurată, cu situații comice, cu idei ingenioase. Parcă prea teatrală gîcaba, a început să mă emneze teatralitatea asta a teatrului. Personajele sînt bine conturate (cele principale), caracterizate în special prin deștete de limbaj [Dr. Rosenthal promitea 2 în loc de 1, 3-l și 2-na Csarada 4 în loc de 3] Dintre actori mi-a plăcut ~~unul~~ Mihai Fotino, care îmi displace în cuplet cu Coco Andronescu, și Rodica Popescu-Bitanescu.

Se vîntă a avut pe Andor întă! (Mă gîndesc la anii '50.)

- 11.05.87

Vista mea s-a derulat (s-a ~~derulat~~ ^{derulat}) cit am
fost în Mureș.

- 12.05.87

Eu sunt unul, unul dintre născuții mei. Fără
nici o memorie pentru că nu sunt o celebritate,
de fapt nici n-am voie să fiu. Am voie... al-
tă! Eu am voie să fiu un anonim sau Anonim.

Trebuie să termin romanul, să nu mi-l gă-
sească poliția.

Trebuie să termin romanul.

O, caule, te înglor!

Romanul meu e vista mea.

Romanul meu mi-i mai de preț în viața
mea

Romanul meu neterminat.

- 13.05.87

Scumate & le căndreșam,

Inti-adevar, criza, neîmplinirea, ne-au
întrăit, ne-au adus în situația de a nu ne
mai încede ori în ori. Va multumesc că
ați vorbit cu d-l Acron privind volumul
meu. Probabil că nu va mai avea nicio dată.
Nu știu din ce motive tot este amânat și a-
mânat.

Nu știu că simțeti bolnav, mi-i pare rău
că nu de toate cele împlinite. Mi-am des-
cărcat venimul pe cine nu trebuia. Oricum,
în comparație cu alți prieteni literari,
Dvs. ați fost înti-adevar onest, cumpănat.
Nu m-am grădit ~~cu~~ ^{cu} vătădă că, o, putea
face pe cineva să sucumbă ~~cu~~ ^{cu} venimul
meu.

Vă rog să mă credeți. Sunt uluit de forța
din cauza

negativă, demonică, a mea. Cu uitare! (37)
Cu convingerea că furtuna a trecut, să
navigheze pe mare amicitia noastră.

Ave un stil ciudat Foartă ota (prieten cu
Andrei Ujică, RFG), cu un lexic dificil (cu-
vinte rare și f. rare, de dicționar — DEX-ul
se pare că-l utilizează), multe paranteze,
arborescente, derieri. Rîcă să devină artifi-
cial, cu puțină audiență la public, dar oricum
a reușit să se diferentieze de alți scriitori. Ex-
perimentele lui mi-amintesc de coligametele
lui Tatoumirescu de la "Litera", cea mai bună
carte a acestuia din urmă. Deci, doar "Litera"
poate face să apară cărți de excepție!

O carte ca a lui Șerban Foartă nu poate avea
succes decât printr-o "critică de garcă" —
cum se explică I.P. Tatoumirescu.

Cit printr-o carte a lui Al. Călinescu ("bibli-
otecă deschisă") m-am învelat. Credeam
că mă va interesa. E un titlu pus
de formă ("Teme și structuri narrative", pri-
mul capitol), oricum singura că va face
o analiză a temelor, structurilor pro-
zei! Ga de unde! Amirea — n. tramvai! În
uneste multe eseuri disperate.

- 15.05.87

lumea se cearta la soți, se bat, unii au tușeu
și intra în fată, au devenit nerăsuinată, fără
verigule — lupta pentru supraviețuire, ca
la animale! Un darwinism social.

- 16.05.87

Amuzant Simfonia a IX-a de Beethoven. Într-o placă în mod
deosebit partea I și a IV-a. Muzica asta mi-aducea

mintea de un film, niste imagini cutremuratoare: nemtii bombardau Moscova iar intr-o sala de concert ofiterii germani ascultau Beethoven. Imaginile alterneau, minetele se impletiau cu bombele. Era zguduitor. Te tineai tras. Miscator pina in cele mai mici alveole pulmonare! Cita cruzime si genialitate la acest popor! Deștepti si rasi oameni, nemtii!

Un prieten care trecuse prin Germania Federala zicea ca nu poti sa mergi pe strada ca-i incurci! Totul calculat. Metronom. Programat. Tehnicizati pina peste varf. Dati dracu nemtii astia!

Sa vadă Marx ce fata a cagatat socialismul, cum s-au aplicat ideile sale in practica, s-ar impuna! Hitler l-a aplicat pe Nietzsche asa cum l-a intales el. Si-a iesit contrariul. (Nu sînt filozof, dar filozofes.)

Rusii s-au mai deschis si ei. Glasnos. Au oșese brine dacă nu sînt militante, cînd por artificele, chiar ridicole (Alina, nemti pe ulita "Idi, idi"), sau cu constructia socialismului, proletcultiste, de care te se face lahamite.

Am intalbat odata un prieten, strungor intr-o uzina, dacă ii plac filmele cu muncitori, ze santiere, etc. Mie nu-mi plac, li plac, poate pentru ca nu sînt muncitori. Darte?

-Pai nu sînt sîtul toata ziua, opt ore, numai de asta? Sa mai māduc să vād si la film tot muncitori? niloc să mād delectez!

Mi-a plăcut astă seară piesa autorilor

Braghiniski si Reazanov "Revelion la boia" (35) cu alburii, critici aduse uniformizării pe care o dorea doctrina (ntalinista), demagogiei, proletcultismului. Evident, destul de timida, dar totusi. Finalul: excelent scris, excelent regizat (Dominic Dembriski); un vis. Piesa se termina cu actorii asezati ca-ntr-o fotografie de nunta. (Teatrul din Constanta)

- 17.05.87

Nu stiu de ce ma sînt atros de teatru. As vrea o piesă. Romanul ma glic-tisește. Mi se pare ca de unul singur. Monoton. Poate e doar o impresie.

Un elev intalbat la noala, care sînt continentele (foata reala) a rāngurs: Asia, Europa, Europa Libera, Africa...

- 19.05.87

Scrim in secret, pe ascuns, ca un hot!

N-am cui cere sfaturi. Ma documentez din carti, in genul frantuzesti.

Imi cer sfaturi mie insumi. Sînt singur cu mine insumi.

Pina in prezent sînt un ratat, dar byt sa devin un ratat "superior", cum zicea Calinescu despre Mateiu Caragiale.

Sînt un temperament vulcanic. Acum nu mai pot răbda. Imi dau drumul. Cum a putut Eujor Nedelcorici să descrie atit de limitat situatia din jurul ("Ereticul imblinzit")! Eu explodam. Ura tinea din mine. Stam ca pe jeric. Eu nu sînt capabil să-mi ascund sentimentele. Curg din mine pasta fluida, incandescenta. Ad tot ce-nclunose in

cale.

Deși tratăm aceeași temă (dictatura) & în-
fățișăm diferit. În & prezint în "A": stil
brut, modernist, ludic, coloc, citate, me-
taforizat la extrem. El: între clasic, construc-
ție solidă, serioasă, neludică, fără coloc,
eu nererios, murdar, pe limita porno-gra-
ficului. El surt, robust. El face parte din
generația părinților mei, tradiționalist. Eu,
generația în "blugi", kent, cafele, nu-
zeu rock, american.

El a emigrat în Franța, eu voi emigra (cu
bunavoința lui Dumnezeu) în America.
Dacă franceza mai era încă prima limbă
acum engleza este limba lumii.

în sec. XIX, încă, sec. XX,

El are piza la public, eu nu (cu
acut nouroman). Cred că piza, o lume
întoarsă pe dos" ar putea avea un
mare succes — numai să
fie vrednă jucată. Îmi pun mari
întrebări în ea. Din întâmplare când
mi-am dorit ceva, nu l-am avut!

Teri am vizionat "Idiota" de Michel Achar.
Pieră politică. Mediocră scriere (mult limbaj
dilat, puține vorbe de duh, deși se numea
comedie a fost mai puțin comedie, personae-
ze în plus — de exemplu. Gardianul și Gardi-
anul Mario puteau fi unul singur, deoa-
reca erau în momente diferite și au replici
putine), mediocră jucată — deși de &
trupa din București ("Teatrul Național"). E-
mil Hossu ca actor este doar drăguț, în
rest... Se pare că e la zenitul carierei sale.

Cel mai bine a jucat Petrică Popa în rolul (36)
grefierului (un mosulet mișalor, mișp, negri-
ceșut: Morestan).

Sala a fost plină în comparație cu piața de
râmbătă când era cam. trei oferturi. Cu toa-
te că în piața salitații a fost invers
(atât la text cât și la interpretare). Dar tea-
trul bucureștean avea o firmă, un renume de
capitală. Vedeti cum judecă oamenii?!

regizorului "Idiotiei" Valeriu Paranchir de a lăsa
cortina ridicată la intrarea spectatorilor în
sala cit și în antracte, deoarece n-avea nici
o legătură cu piața care era de factură rea-
listă. (Deoarece tot realist.) Nu am înțeles
ce fel de distanțare dorea V. Paranchir să
obțină [în "Idiota" se improvizează de
Pirandello, de acord, era ceea ce se trata,
și scena era ridicată cu masinistii la ve-
zele].

Intrările în scenele muzică mai înviorau
monotonia textului și a jocului actoricesc
(deși ideea nu e tocmai nouă). Actorii nu
aveau un joc rigur, calculat, gesturi ex-
pressive, semnificante, fără mișcări în plus.
Mă impresionase Teatrul Gălăști cu "Miste-
rele Parisului" (după Eugene Sue), unde jocul
actorilor mi-a părut perfect. Eiceam, uite &
mașinăria de teatru. Jucan ca pe pîrmă,
Nici un gest în plus, nici un pas nereșemifi-
cativ. Asta este măiestrie actoricească.
Școala nu glume!

luni, de la ora 17, au venit pentru ca-mici
la spectacol, dar de la 20 nobilimea Craiovei
grângurii, personalitățile cu bilete rezervate!

-20.05.87

Deși mă declaram înghetivă operelor cu mesaje (pădind ideea, artă pentru artă a lui Titu Maiorescu), iată-mă revinând artă cu mesaje [pentru că mi s-a părut că înăuntru un... antimesaj!].

Grasu / Contrabasu / Gram / Compasu / Mătură cu mure

Tocmai acum faci prostii
Când ești la cota 2000?

Vizionat piesa lui Mihail Sebastian (care are de fapt un nume german), "Jocul de-a vacanța", T.N. Craiova. Sala aproape goală, în mijlocul ei erau aduși cu forța, îmbrăcați și comportându-se ca niște răstărași, strigând în rala — ca la film! Primul act ne-a cam plăcut, personajele vorbeau ca niște oameni serioși — n. treabă. Actrița dintr-un rol important (Tamera Popescu) mi s-a părut monotonă, cu o voce noduroasă, neclară, strică orice piesă — poate tocmai de aceea este distribuită în roluri principale! Valeriu Dogaru joacă bine, natural. Parcă gesturile nu sunt calculate, cam dezordonate, actorii n-au noia de actorie (ei probabil se cea a pililor). Monotonie regizorală (Emil Boroghină — care este mai mult un "activist" cultural, cu Cântarea României, decât actor, ce nă nu s-a cabotat; mă enerva în totdeauna când îl vedeam în vreo piesă, acum se schimbă cu diplomatul pe la radii și face pe "îndrumătorul" cultural, el care cu siguranță se îndruma nici pe sine!); de-

col realist; lumina deloc schimbătoare (mi s-a părut intensitate, culoare, unghi de proiectare) menține o stare plastică, nu ține cont de realitate, schimbări de situații se resimt. Nu-mi dau seama ce anume deosebit are această piesă de celelalte menționate (mă gândesc la textul dramatic), poate felul de a privi și imagina vacanța al lui Ștefan Valeriu, sau jocul lui Bogdan de a-i închipui în vârful muntelui că reafă pe un vas. Într-adevăr însă, comporat cu alte piese, autoul are ceva stufos. La sfârșitul spectacolului actorii priveau ostentativ la publicul minor care-i aplauda anghos, era o îngrijorare a artei, a teatrului, că totuși a coborât o singură dată și nu s-a mai ridicat!

Între timp / timpul trece
Și eu sunt pe lângă timp

-21.05.87.

Orele 11 svină noaptea-mea, bate tare în ușă: Florin, albastru, te caută o delegație elvețiană la Academie (a telefonat d-na Silvia Mătache). Vor să vorbească neapărat cu tine. Bă-le telefon până la 11³⁰ că pleacă. Mă foarte mir, fug la poartă, telefon urgent (10 lei/min), plătesc 110 lei să nu vorbesc de la Craiova la București! Mi se răspunde în engleză că de fapt este o delegație suedeză de la Academia lor de Științe, un prieten de-al lui Bellot, care Bellot (găzduiește) mi-e prieten și mie. Dar cu engleza mea nu înțeleg mai nimic, decât numărul de telefon al lui Bellot, și adresa de domiciliu. Apoi suedeza zice că-mi va

serie. La sfîrîit schimbăm conversația în franceză dar acum e rîndul lui să mă între! Dau telefon în Spania lui Bellot: „Por favor, Senior Francisco Bellot”, mi se răspunde în spaniolă că e plecat pentru „una momenta” - după cite mi-am dat seama din rostirea mea spaniolăscă.

Seora dau iar telefon, îmi răspunde chiar Bellot în franceză, dar numai bine că mi se întrerupe legătura; mă cert cu telefonista, cere zice că nu e vina ei, că spaniolii, chizuri-le, au întrerupt! Cer banii înapoi, nu mi se dau.

Cîtă lipsă de respect față de oameni! Cum nîtem tratati! Nu le poartă de ce zice străinii despre noi? Desumărează orice contact cu exteriorul. Să creștem în necropie!

-26.05.87

M-am împănărat ca un porc! De-atîta sedentarism. Toată ziua în casă, nu sîm citit. Dacă fac doi porci pînă la complex, nă iau pînă, sau nă stîm la coadă la laște.

Si-au lăsat ei joc de mine, dar le e coc eu... 'ol să mă tîna minte cit or trei!

Tăcerea mea este pregătirea lăturii care ne va decora în curînd. E rân că sînt singur aici, nu mă ajută nimeni. Au reușit d-lol o lezbinare completă.

-28.05.87

Am aniversat 10 ani de la căsătorie, la jîul.

Nu fac parte din Unirea Scriitorilor, ni nici nu-mi doare. Mi-e mîrbă!

Sînt persecutat moral.

În matematică sînt, am devenit, o epavă.

Nici un român n-a ajuns „mare” pînă n-a luat contact cu Occidentul. Nouă de ce ni se interzice acest contact?

Matematica n-are granite. Dar regimul îi pune.

- Va veni el în timpul meu!

Nevastă-mea: De cînd îl așteptăm!...

Filozofia e diferită de filozofare.

Trăiesc primejdios cum zice Nietzsche.

-02.06.87

Aș pleca oriunde, numai nă neap de aici: la Polul Nord, la Polul Sud. După-ai n-as a-renaș eu.

Sînt prizonier în țara mea.

-04.06.87

M. Savescu asta mi se pare prea dibuat, prea slab metafizic și ideatic. A dat tot din el. Acum se traduce prin străinătate. Se glîmbă. Dar pe banii cui? Noi nu avem voie să creștem!

- Je vais visiter les monastères de Moldavie, avant qu'elles soient détruites.

- Dépêchez-vous!

Est-ce que la Roumanie vous plaît-elle?

- La Roumanie l'aurait pu être.

- Comme étranger c'est bien ici, mais comme Roumain l'on est rassasié. Enfermé tel un rat dans une cage.

Sînt cuprins de felia emigrației, ca toată generația mea.

- 10.06.87

Trebuie să merg din singurita de Oltenie.

- 11.06.87

Un singur lucru doare: să merg din moșii la de aici.

- 12.06.87

Pentru mine literatura este un divertisment, eu sînt matematician.

- 14.06.87

Noi construim, noi muncim, noi zidim. Dar noi cînd mai trăim?

- 15.06.87

Kafka zice: Individualitatea cea mai răspîndită a scriitorilor constă în aceea că fiecare ste să-și ascundă în felul său special părțile proaste (cîtă editoarele sînt Ernst Rowohlt). Se pare că eu cant prin toate mijloacele să le pun mai mult în evidență: vulgaritate, automatisme neautocenzurate, pornografie, discontinuitate în stil. Va trebui să adopt un stil mai serios. Dar decamdată să termin „Cercul vicios”.

Cățile mele sînt trecuș mea prin viață. Chiar dacă ele sînt modeste, ori proaste, dar mă reprezintă, și nu mi-e rușine! Cu teribilismele mele. Am încercat să nu fiu un „altu”, ci interiorul meu nerămas. „Oricum”, mă descale. Mai merg de obicei. Îmi fac bine.

A noua lună de romaj. Aundămos gravid de mine, cu mine. Singur cu

mine tot timpul.

(39)

Să nu treacă nici o zi fără să scriu o propoziție, o notă o idee (asta pentru a gestiona un pictor care se referă la linii).

Nu mai sînt capabil să lucrez în informatică, am uitat și cea ce nu știu! Sînt un analfabet. E greu să mă risipesc în toate: matematică, literatură, relus, informatică. Desigur de relus m-am lăsat. Așa vrea să procedez, să lucrez în informatică. Dar nu găsesc în matematică un post. În literatură nici vorbă! Trebuie să mă reduc la un singur domeniu. Dar care?

- 17.06.87

E mai ușor să părăsesc o turmă de iepuri decît o nevastă.

- 20.06.87

Vizionat un nectacol cu Corina Chiriac. Foarte scump. Dacă n-ar fi fost trecuș ea se afiș n-ar fi venit atîta lume. Mai era și un poetas care-i pupa mîna în vîzulec-tatorilor. Pe lîngă ea încerca și el să urce George Târnea. De fapt, cînd a venit rîndul lui, lumea a început să se ducă la W.C. (pentru că nectacolul nu avea gaură). Om bătrîn, cu tîmplele cadute, se recite poezii de dragoste, seena! Mi-ar fi fost jenant. Poet senti-mental, tradițional de mîna a treia: verisuri dulcege, cu mîna și ritm, metaforice totuși. Primăria era, într-adevăr original concepută. Personaj melancolic, puțin timid. Ca să se lădese

i-a dat • cu poeme închinată
 refilor, lingurii, omagieri n' alte gupă-
 turi de mîini. Nu mi-a rămas nimic din
 ce a recitat el, de nu re mai ştie.
 În timpul asta totii copii n-au făcut ne-
 voile apoi au pregătit floriile n' la-ou
 dat corinei. Corina au gura largă. A
 fost n' un individ mai bătrîn care n-a
 urcat p' mână n' a vrut să-i pună
 o floare între nîni, ca la circumcizi cu
 cîntărească-tigercă. Apoi a fost la ea
 în cabină. Corina i-a zis că vrea să
 se schimbe, să cînte, bărbatul a răs-
 pus că-i face, plăcere să rămînă!
 Mai erau n' nişte fotografii enervante,
 ba chiar ridicole, care se tot tîneau
 după ea pe mână — de-ţi deranjau privi-
 rile. În sală se vîndeau joze (din
 jăcate alb-negru) cu chipul artistei.
 Formaţie „Acoustic” din Petroşani condusă
 de Geo Popa (mai mult comediant decît
 muzicant) destul de puşor. Cîntau
 în engleză. Mă mir că jozurile anticul-
 turale le-au acceptat! Probabil că-ni
 pregătea n' la placare... cea mare! A-
 remeni unui inginer de la IUG care
 ni pregătea toată familia la engleză
 (notă, cei doi copii mici).
 Corina a fost auzitoare foarte, talent
 cu carul (jongla cu talentul ei, dădea
 recital), toată sala era admiratoare
 a voci ei desăvîrşite. Corina. Păcat
 de gura ei cam mare (la propriu), mai
 puţin estetică.

-21.06.87

Acum o lună am vizionat opera „Vite tata,
 nu e tata” de Florin Cominel. Muzica plăcută,
 brandă. Textul (Mihail Joldea n' George Miha-
 lache) era argotic! Aadar n-a aprobat, cu
 tente vulgare. Poante care aminteau de
 bancuri, de pe stradă pure pe seama fe-
 mei a bărbatului, situaţii brine incil-
 cite, comice. Actorii craioveni au cam
 îmbătrînit, n-au demodat. Valentina Firea
 n-a îngrăsat peste măsură — miei n-am
 recunoscut-o imediat. Iar ceilalţi cam
 deformi pentru a fi distribuiţi în roluri de
 îndrăgostiţi — dar poate e aşa o fi fost or-
 dinul (din culise!). Mihail intrate nu mai
 are muşorul din tinereţe, sînd apăruse n'
 la televiziune (un cuplet depe Kent, con-
 tie perca), iar Dorcel Stoia cam grăbit, cu
 gesturi prea multe n' necontrolate, teatral ca
 întotdeauna; tîn minte că pe sînd eram
 student l-am salutată mergînd pe stradă
 n' mi-a răspuns foarte amabil, se zvonca că
 ar fi scris n' o piesă de teatru, ca destui
 alţi actori, depe care sînd n-am cunos-
 tîntă nă fi fost jucată sau publicată.
 A' văzut de curînd la Craiova luminile
 rampei „Pieră Familiei” a Dinei Cocea. Se
 pare că pe femei le obsedează mult această
 formă de convieţuire umană. Acară Corina
 făcea pe feminista, dîndu-i cu „muma u-
 mei notii n' gospodărie”. Tocmai ea care,
 sînt sigur, că nu se smocă cu ara
 ceva! Răsfăţată de glorie, curată (cînd era
 mai tinăra), de atîta bărbat, nu prea o
 vade nă n' fi petrecut timpul la bucătărie!
 Un coleg de facultate care participase la

un festival studentesc, parcă la Galați, sustinea că arată (Corina) ca o „femeie consumată” (cuvintele îi apartin). Înti-a-
dovâr turnee, alcool, tutun, cafea, bră-
vati... Acum i-a cam ~~duș~~ vremea. Este
o tânără latină. Au gărit trufanda-
lele de 16-18 ani sau puțin peste 20. La
ele se aruncă regizorii, actorii, directorii
de teatru... Activitatea de reama ei au tre-
cut cel puțin pe planul al doilea. Ca și
Stela Popescu nu mai are altceva decât...
feminismul! Fiecare trage jar pe turta sa,
de ceilalți nu-l mai interesează. Cam
toate activitățile ~~au~~ au aceeași
soartă: încep prin a fi foarte admirate, în-
litate, și termină prin a fi uitate când le
palește grumurea; și-atunci fac pe femi-
nistele, pe revoltatele împotriva bărbaților. E
mai ușor să dai vina pe altul!

Acum citiva zile poșta mi-a ^(adus) scrisoare a
profesorului spaniol Francisco Bellot (liceul
„Emilio Ferreri” din Valladolid) deschisă, ru-
pă, fără nici o reușă sau explicație. Vor să-mi
arată că știu tot, că citesc tot, să nu
praveghează tot. Secretul corespondenței?
nici vorbă! ~~Alu~~ Alu pot să cere să fie res-
pectat, nici n-ai cui. Vor să mă intimi-
deze.

Putem să punem încredere o piesă de teatru, care
întâi o credeam totuși un act (de disperare).

-22.06.87

O discuție cu actorul Emil Borghina la te-
atrul Francez din Craiova.

FS: De ce nu ne foc ni la noi experimente (41)
teatrale?

EB: Nu e voie. Noi suntem pe autofinanțare.

FS: Dar rămânem în urma Occidentului, ce
inovatii fac de exemplu regizorii ~~români~~
Cindili, Pintilie, Serban în America...

EB: Da. Avem și noi la Craiova „Studioul T94”

FS: Îl știu. Dar acum a devenit clasic, o la-
nu, clasic e mult mai, tradițional.

EB: Nouă mi se îngun piesele.

FS: Se sînt aduși cu forța spectatori (biletete
vîndute la elevi, studenți, întreprindări,
chiar dacă acestia în multe cazuri nici
nu vin).

EB: Avem și noi regizori buni.

FS: Mie îmi place Cătălina Bugoianu, de
la Teatrul Mic.

EB: Nu mai e acolo, s-a mutat la bu-
landra. Era într-adevăr cea mai bu-
nă.

(Beri nu-l suferem pe nenă mi-a gărit
un om pertinent, rezonabil.)

-23.06.87

Urite vremuri trăim!

În piesa mea (latina de animale) monumentalizez a-
nimăleul, un carnaval macabru.

Nu vreau să neg valorilor anterioare, ci să
crez noi forme (estetice), să cit mai
surprinzătoare.

Armand Schulbert. N-ai fi crezut să-mi placă,
pe sit de monoton și liniștit e. Îmi dă
o senzație de ușurătate, românească. As vrea,
dar n-am voie. Evadez înă din prezent. Uit

de tot ce mă înconjoară.

- 24.06.87

Eu îmi trecese schia prin bibliotecă, iar
când scrise niste frumoase digresii, le-
gare numele pe coperti.

Brahms n-a inspirat din folclorul țigănesc
când a scris "Danuri ungurești". Emil Co-
treașu din Barabaria a redactat excepționalul
film "Sătra". Mircea Radu Paranchivescu a
scris "cantațe țigănești". Eu as scrie un
roman, sau măcar niste nuvele din vi-
delele vieții țiganilor. Am cunoscut des-
tă, mă jucam cu ei, unii îmi erau
prieteni. Erău încă semiromânizati, semi-
civilizați, alții se corectaseră cu românii
și nici nu se mai desoleau de acestia.

Învățasem de la ei injurături:
"As cocar pe drum la deal"

sau "Ea lăuda mîncădăce"

Ca la noi ca la Galace"

căva amestecătură cu româna. Tîm min-
te că odată la limba română, cînd eram
la Craiova, am întîlnit profesora dacă
toți țiganii se întîlez pe limba lor.

Unul dintre colegii mei de joacă era atît de
negru că toată lumea îi zicea Pele, dar nu-
mele lui de familie era... Bou!, a la Mme
et M. Boeuf din "Pinocchio" de Ionesco.
Prilej totdeauna de lăcomie.

- 25.06.87

Haydn mă trage după el, Schubert mă o-
dihnește. Fiecare trebuie aruncat într-un
anumit moment de stare sufletească.

Brăncuși n-a dus pe jos la Paris. Noi nu
putem merge ~~la Paris~~ în nici un fel,
de nici o culoare. Cum să te dezvolti i-
zolată? Burem să tragem un zid, să ne
răfocăm aici! (42)

- 26.06.87

Artia te lăsa să mori cu un cîine în stradă.

Mi se refuza dreptul de a mă face remarcant,
de a mă lăsa. Mi se refuza eroicită-
tea.

Sar stăinui în ajutorul meu. Profesorul
Bellot a zis că îmi va găsi el un post
prin toată lumea asta (se referea la lu-
mea liberă, desigur). Mă ajuta și
un medic, Olof G. Tandberg, Séc-
tar cu probleme privind libera circ-
ulație a oamenilor de știință. Numai
românii nu mă ajuta, deit să rămîn
romeni, să nu fîu liber!

O greșală făcută acum 3 ani o plăt看
cu ani trei de puțină românească.

- 27.06.87

Nevasta: Trebuie să te angajezi.

FS: N-am unde.

N: Găsește.

FS: Vezi că se fac toate numai cu gile. Eu

n-am pe nimeni.

N: Te interesești, cauti.

FS: Nu opar nici măcar concursuri pentru
intrare în învățămînt. Deși de obicei

concurările sînt truate. Numai fii as-
tora de pe la partid, securitate benefi-
cia de tot felul de puteri, fără pre-
giurie (dar cu diplomă și recomandare
de rus). Fie un țărăniș, într-un stat
al țărănilor, n-are nici o putere. Nici
la doctorat nu mi-a dat voie Andrei
să mă înscriu, mi i-am adus sufi-
ciență cafea. Cică, nu îl cunoaștem
suficient!! El, profesor de română, îmi
interzice înscrierea la doctorat în...
matematici! Asta, demnă de dat la
... gîgă!

- 28.06.1987

Acum trebuie să sufăr și pentru ai doi ani
sentință prin Harco, cînd priveam distant
cum se nămoleste un popor în proprii-i țări.

- 02.07.87

Invatatorul Gavrilasov din Bulzești (Boly)
îmi pune că-i obligă să prezente pe reana
"la liceu" - i lui Sorocov. Cică au venit pe
la școală să-i instruiască.

- Si cine vă ascultă? Il întreb.

- Sunt aduși elvri.

Deci unii obligați să citească și să recite,
alții obligați să asculte! Asta cultură!!

- 03.07.87

Bulgaria?... Hă!... Dacă Gorbaciov turește
la Sofia e gîgă!

Din nou revin cu gresita la acest jurnal,
dar nu mă obligă nimeni, și n-are nici

o importanță. Unii zic că jurnalul (43)
nu e o revie literară, mai mult
documentară.

Am terminat "nouromanul". Acum mi-e
mîrlă de el. Dacă m-ar pune cineva
să-l revizuiesc n-oi mai putea. Nu mai
am starea dinainte. Mi-a trecut focul
creator. Sînt o mîrlă fată de artă.
Parcă mă rechemă matematica - e mai
serioasă. Nu de altceva dar mai am
unele chestiuni de lămurit.

- 10.07.87

Am o mare forță de inadaptabilitate în re-
cietate.

M. Sorocov opere în librării cu un volum peolă-
nere: "Ha via, oșă moartă", "poezii cuminți", con-
trafăcute. Cred că în genul liric M.S. nu mai
are ce da. Dar omul publică în continuare
să se afle în treabă. Noi tinerii nu putem
măcar un cuvînt!

Acest jurnal reprezintă felul meu de a mă fi.
Eugen Simion citînd pe aici el citește: "în
memorii în care libertatea individului este rapre-
sentată, jurnalul este un martor al libertății și,
as, adăuga, un martor tăcut al adevărului."
(jurnalul ca ficțiune, "Caiete critice", nr 3-4/86,
p. 7).

Nu-mi place situația în care mă aflu, dar nici
nu-mi displace: am timp să citesc și să revin, am
și ceva lămurit. E gresit cu gresita gresită.

Profesorul Iovan Valeriu pregătea o revistă
scolară la Inspectoratul Școlii. Întâmplarea
face că un fost prieten de-al meu, Ma-
tei C. ajuns inspector chiar în sectorul
lui Iovan, când i-a spus că o să-mi
ceară colaborarea și mie, Matei a rănit
de la locul lui că nu, mie nu, pentru că
rînt, prost văzut de inspectorat. S-a
văzut și tiganul împărat! M-așteptam
ca Matei să-mi mă ajute, dar nu m-as-
teptam să-mi pune bete în roate...
din prietenie.

Cît abuz din partea inspectoratului! Era
volă doar de lucrări de matematică,
fără nici o tangentă cu politica. Vad
că mi se oplică o cenzură locală, deo-
camdată, pentru că cenzura tot s-a
desființat! Se cenzurează numele (de
autori), nu lucrări.

Inspectoratul mi-a refuzat să-mi la-
oare 9³⁰ și să-mi cererea de suplinire pentru
anul școlar următor. Am trimis o totuși
prin poșta, cu confirmare de primire — că-
ția ar fi în stare să [redacted] afirme că
n-au primit-o.

- 11.07.87

"Orzoliile" lui Buzura sînt greoaie și pentru
un cititor încercat.

Am cumpărat un disc cu Gică Petrescu,
cîntec cam îmbătrînite, puțin deșărite,
retușite ca și cîntărețul a cărui vîrstă
nu se mai știe. Unii zic că ar fi murit
și înmormîntat la București, dar politica

ar fi îndepărtat juhoiul de oameni veniți (44)
de bună voie (neadusei cu forța ca de o-
lricei) să-i aducă în ultimă oragiu. Un
cîntăret iubit în realitate de popor, nu
vorbe "în vînt". Ce e stîta lume la mor-
tea unui cîntăret "ar fi și politica. Te
deranja probabil iubirea sinceră a celui
ce a înverelit atîtea generații.
Alții zic că Gică Petrescu n-a murit,
că l-ar fi văzut nu știu pe unde. În-
tim, ce depe unui sau unul se vor-
beste în nestire, și de cite ori se duce
la vecu, depe alții nu se suflă un
cuvîntel. Puterea [redacted]
se mînte deranjată cînd poporul mani-
festă simpatie pentru personalități negoli-
tice.

Clocotește ura în mine. A? fi în stare să
sparg pietre, să urle ca un leu rănit.

- 12.07.87

Ion Pachia Tatamirescu scrie o poezie concentrată
metaforizată; din cauza densității ideatice
tinde spre ermetism. [redacted]

Uneori pare forțat, cu neologisme (sau, mino-
nimisme) nelăboul lor — din dorința de
a se exprima ales. Este totuși un lăciat
istet, cu multe cunoștințe de lingvistică
(are și lucrări aici), ambițios. Dar nu
are pile. Îmi zicea mie, "să-mă bat cu
ei", "să ne batem"... Acum a ajuns la
concluzia că n-are cu cine.

Amiel a umplut 16840 pagini de jurnal!
Si asta acum o mita de ani. Sint scri-
torii de azi mai lenesi, sau nu pot publica
suficient? Sezi notiunea de pagina nu este
clar definita: format, mărimea
caracterelor, distanța dintre rânduri.
Chinezii măsoară lungimea unei opere literare
prin numărul de caractere. Cu scrierea
lor nu e imposibil. Ar trebui o unitate
standard și pentru cantitatea literară.

Am darul de a suferi,

Dostoevski: Da, dacă n-am să pot scrie, voi
pieri.
Aici, acum, ar fi pierit fără doar și poate.

Fac de toate și nimic. Voi termina cu
matematica. Gata. Punct. Doar banii, și
mea sunt ea. Banii aduc fericirea.
De acum înainte viața mea se va mă-
sură în pagini scrise. Îmi place să me-
ditez, să filosofez și mai ales să vi-
nez cu ochii deschiși.

- 13.07.87

Spre deosebire de artă în știință e mai greu
să fii original, și mai puțină audiență,
ești mai neconștientabil.

- 14.07.87

Mihail Sebastian, în jurnalul său, în scrie
ma ideea că teatrul este cea mai retrogradă
artă, învechită. (Se acesă el a excelat
în teatru!) Mie mi pare că, din contră,

în teatru pot face mai multe experiențe, (45)
sau cel puțin aici am idei mai multe,
dăru mi-ar place să ajung dramaturg.
Pe plan european tot în teatru aud de
înnoiri, la fel și în SUA: regie, scenografie,
machiaje, lizare, costume.

Dacă voi da o dată în mine voi țiga
de zece ori, să audă și străinătatea.

Boala îmi face bine, mă excită la în creație
Boala e nemuritoare.

Privesc un album de pictură tradițională
chineză. Mi se par terse, flur. Foarte multe
culori, mișcări pure. Aceeași temă: muntele și
apa. Pare că ar fi vopsite picturile alb-negru.
Se practică mult calligrafia.
Desene cam naive, e drept din perioada
maoistă; bine că nu ne-au prezentat portrete
de-ale lui.

E o căldură insuportabilă la etajul IV,
fără ventilator, fără apă, cu întreruperi
de curent (la frigider). Se zvoneste că ar
fi și radiații prin aer. Am mereu o stare
de somnolență, dorm și mine, nu pot să
fac nimic, mă simt obosit fără să mi
un deget. Alina astăzi mă retrag la faia,
ca la moșie.

Ce e mult nu e bun, chiar dacă e bun.

G. îl întreabă pe C.: Aveți voi un poet Emi-
nescu, și a scris "Mortua est".

C.: Da

G.: Și de ce n-a scris "Mortua vest"?

- 16.07.87, Bucuresti

Vizitat al 16-lea Salon International de
fotografie de la Sala Dalles. Am văzut
mult din arta lui P. Poni. Poni în vârstă
destul de mare, dar foarte tânăr în
măsură realizate tehnice. Chiar și nuduri,
unele de fotografii de năni.
Se mai cheie din dogmatism?
Pozile mai utilizate erau premiate. Am
văzut și creații abstracte. Unele
sunt din însoțite de o muzică adie-
vată. Se vindeau și albume. În pînă
nu era cea ce mă interesa pe mine, ci
fi vut o sinteză.

Les temps sont durs.

Jurnalul meu, pe care mi-l tin zilnic,
este singurul cadru în care pot confesa
și care nu rîde de mine, și-n care
am încredere, și care nu mă va trăda.
Nu sînt "jurnalier", nici "diarist", nici
"jurnalist". Sînt Smarandache.
Nu mă sînt bine, deci scriu.
Nu mă sînt bine, deci mă sînt bine.
Voi scrie eu mesdata scriitor?

Merg din înfrîngere în înfrîngere. Nu
îmi mai pot reveni. Mă înec în re-
putația.

G. Călinescu a disprețuit pe cei care
își țineau jurnale, de aceea și-a
ținut și el unul!

- 19.07.87, Bălcești

Sînt un căsătorit sexual. Sînt & a-
tractivă nebună pentru înșel.
Mă bulimistică gîndul că nu mă pot
realiza. "Poi, ce întîmplă sînd vîntu
mînerete să facă ceea ce-i place" am
răsunat Cost.
Sînt derutat. Înșelăria o-o apuc?
Cine este utilitatea existenței mele?
Nu m-am gîndit niciodată în viața la
simplificarea mea fizică, de la mîlitate
am început cu una fizică.
M-am pus în dezacord cu mine însumi.
Speranțele mele o-o dovedit iluzii, și
trecătoare.
Cine este personal, mîlitate mea alina?
Ca un om, turbat, nereversitat decit în
sine, decit pe sine, Oling din cît în
cît în linia neasă, fără să mă
mîl. Sufăr degeaba.

- 20.07.87

Mass Media au devenit mijloc de te-
nere generală, și răpesc intensitatea
și viața pe gît mizeria oficială, printre
propaganda nerusănată, fără nici un
scîmb.

Asi tehnica să fie Sf. Ilie", lîlei la Cte-
telis, de care vîntu și Sărescu în, la
lîlei. Dar autoritățile locale au
refuzat. Nici lîlei, nici "Sfintul Ilie".
Dar cameni petru totuși pe la casele lor.
Vîntu ~~...~~ cartofanile cu Maria
Călinescu. Se lea.

Este o căldură de 40 de grade Celcius.
Nu pot să citesc, mi se încheie
mintea. Nu pot să mă concentrez. Nu
pot să scriu. Nu pot să mă relaxez.
Lini H. Călinescu și H. H. Ștefanescu.
Stau într-o penumbra, sub un
tălmăș. Să ai o atitudine
de...? Noi, plămâni, noi, ambiti
artistice, noi, proiecte irealizabile!

Am născut cum vint, cu pământ în capul
și arăt ca o gerătoare. Tăcerea
la "Oltet" cu Mihai și Cătălina. M-am
bucurat de un război mental. E
frumusețea și "arta la țară", cum se
numește. Colegi de viață mea au
maturizat. Nu mai acum cu gusturi
care vorbesc despre "gusturi", dispoziții.
Ei, secrete. Sunt ni băieți din vechi
gardă mi tin companie.

Cum vedeți, "scuța matematică" e mare.
"Arta și știința" și dau mină în toate
domeniile.

Stimate E-le H. Călinescu,

[...] Văi recent m-am ocupat de unele studii
statistice în lirica românească. Pe baza
acestora am emis câteva conjecturi ling-
vistico-matematice (vezi p. 33, revista
I, Anul IX, Nr. 2-3, 1987). Stîndu-vă
un personaj critic și analist și struc-
turalist m-am gândit că m-ar fi
pau să vă trimit un exemplar. Bi-

neinteleș, timpul vă este foarte pregra-
mat, lecturile ~~de~~ din urmă alese după
criterii precise determinate, dar citirea
secundă văi zăcea să se deduca aceste
răduri și conjecturi. În T mai sunt
și citirea poemelor, experimentaliste (cf.
31, 71), ca să vedeți domeniul știin-
țific.)

Cu deosebit respect,
și în așteptarea voilor dvs. lucrări,

-21.07.87

E-le și ni-o meste citesc la "Balanta".
Lini Băieșu. Pe pastache. ~~de~~ Romanul
e interesant, dar a apărut în anul petrei
populare, mai precis 1985, la Cartea Romă-
nească. Cum e și mărșă de cenzură?
Am auzit și pe Monica Lovinescu re-
cenzind, laudativ. E importantă pentru
cultură, ideologie, dar nu ca formă ar-
tistică. Unele scene de viață în presa
de teatru "Regina Liar" (episodul cu cutre-
murul în care un bărbat află la co-
fetăria scara din București în loc să-și
ia de mână soția și să meargă pe geam, a
mimerit pe vecina de la masă!).
Băieșu mai păstrează din umorul său vechi.

"- Soția și copiii au pătât ceva?"

"- Da. Au ars de vii!"

Decum, cartea e bine încheiată, pal-
pitantă, critică. Cam naturalistă. Ul-
timele pagini sînt rește. Deci nu știu
sfîrșitul.

Nu exista oare o cunoaștere absolută? Nu
canta absolutul în stare concretă? Absolu-
tutul absolut, tinta filozofilor idia-
liti!

Sînt traumatizat de situația în care mă aflu.
Rudele, verisorii red de mine "A ajuns o epură".
Besi n-au mai pe departe cercetările mele, in-
formatele. Si-au luat totuși marini; rădăz noi
nu contează să se laude cu marini. Eu, ni-
mic. Din punct de vedere material sînt
la pămînt. Aici spiritual nu mai am pentru
ce lupta.

-22.07.87

Sînt o jumătate de om. Dar partea mea
fizică e prezentă.

È o căldură atât de mare că nu pot nici
să gîndesc! 60°C la so! Apa Oceanului
fiartă, după ce că e prea mică - pînă
la glăznă. Cînd eram copil era mai
mare se încălzește și oamenii. Nici la
rîu nu te poți răcori. După amiază e o
stare de mîlareală generală. Căci se
pășurile se la umbră. Așreul gîme în
cotet. Căteana gîfîie cu limba, roasă.
Gîstelor le e lenă să singoale iarba
arîa de soare. Porumbrii s-au pîrlit.
Tărani se roșcă să glăznă, astfel rezulta
va fi compromisă. Pentru vii încă
nu e pericol. Dar roșile n' au verza
se ofilesc. Caprele lăcăie de rețe.
È o căldură atât de mare că nici nu vă
mai spun temperatura (ca să nu ziceți

că veau să-l scriu pe T. Nevolescu). (49)
Știau și stau degeaba. Nu citesc, nu scriu
ceea ce pentru mine înseamnă timp mort.
Parcă o să văd că la iarnă va fi prea frig
și iar nu voi putea lucra. Humeu sînt
în pierde-vară.

Am terminat nioromanul. O dar pierd
vamea cu corecturile. Mi-a luat așa-
dar mai mult de-un an. Dacă aș fi avut
o secretară...
Îi port o "griză" (Heidegger) metafizică. Se
cînd n-am putut să-mi recuperez toate
manuscrisele din Haric am renunțat că voi
mai pierde ceva.

Dumnezeul învîmna irationalul, necu-
prinsul, neputința, inumanitatea. Din
gînditor rationalist, rigid, ermetic sînt
pe punctul de a mă transforma într-unul
irationalist, fantezist, derisiv.

Uneori mă cuprînde din tot trupul o dragoste
rălbatică, un erotism barbar, un fel de
masochism.

Sînt un om bolnav dar veau să trăiesc cu
bolile mele cu tot. Sînt un om bolnav dar
nu-mi cunosc boala. Sufăr de lipsa de eu.

Ficcare falșitate în are adevărul ei, în
schimbarea opiniei.

-23.07.87

În privința chinurilor, mă simt un privilegiat.
Voi declara o revoluție metafizică, rețut,
fără să fi aruncat în întel de nimeni.
Libertatea mea este în detrimentul altora,
pe când frustrarea de drepturi a unora intră
în beneficiul altora.

Eu nu am un mine, și nici n-am voie să am.
Eu nu îmi apartin mie și statului care în-
curajează umilitatea și prosternarea. Sunt un
proscribit, un reneșit. Nu mă văd bine dirigit.
Eu am doar iluzia de libertate. Ne-
putința mea în fața legilor rigide date de
oameni împotriva oamenilor oprește. Răzvră
în toate să termin prin esecuri. Nu mă
există nimic pentru care să trăiesc. Oare numai
eu sunt răspunzător pentru toate acestea?
Să per în a altă speranță? Nici pot, nici
confese, nici publicatii. Nimic. N-am loc
de exilati. Totul s-a ocupat.

Sunt un idealist? M-am născut doar
pentru a fi slujitorul unor dogmatice, co-
loriilor lor? Înfrângerea mea este fără de
părșit?

-24.07.87

Mulți români încearcă să "tracă" în Yugoslavia.
(Că se duc să plătească abonamentul de
televizor la serial.)

Unul s-a dus și el în America. Că
s-a întors a început să povestească mirat:
- Bă americanii trec la comunism. Făceau de-
monstratii cu portretul lui Marx și Engels.
- Fugi în, că aia era naclama: e falsitate
lamela Gillette, dacă nu, să ajunge ca
ei >.

-30.07.87

Ce bizar! Ascult muzică simfonică dată tare,
parcă ar fi la tata leana pe uliță! Așa e
când vei să faci două lucruri deodată. (Se-
nigur, niciunul bine!) Încerc să citesc și
Nietzsche, depe tragic, dihotomia dintre a-
pollonic și dionisiac: rațiune și iratiune,
luciditate și batie. Ce mari au fost grecii
ăstia dom'le! Mii de pagini transmise oral!
Senzationali în toate. Au pus brazele peste
tot. Mai mult ca romanii.

Ajutati-mă să devin mai rău! (parafrazin-
du-l pe Francis Ponge) pentru a supraviețui.
Printre lupi trebuie să fii lup.

-31.07.87

Nă sunt hăituit, dat afară de peste tot,
ocolit de prieteni (cei perfizi), tremurând.

Am cumpărat o revistă de Teatru. Vinșă...

toarea mi-a spus că "bine că s-a răzgândit de ea". Revistele astea de teatru nu merg."

Dacă ar trăi în Occident și o, avea o slujbă de profesor, chiar mediu, ar dezări peodul de 18.000 de scrisori ale lui Voltaire! Am o pedicobă pe genul epistolar. Am donat deja vreo mie de scrisori la Arhivele din km. Vilcea. Dacă nu le vor distruge, cum am făcut prin anii '50! Cît de nenegure nît vremurile! Nimic nu mai dai-mie, nu prezintă încredere...

Cred că în "Cercul viciu" al meu comicul e prea vulgar, apăsător, forțat, îngrosat neper-mis de mult. Ce roartă or avea manuscrisele mele? Mi-ar părea rău să se piardă sau să fie distruse de nețebnici. Mi-e teamă că nu fac decît o literatură exterioară, sub, nebră-gată în seamă, neobservată.

Mi-e tineretea ratată, desi mai sînt tînăr. Sînt o forță creatoare în mine, am poftă să scriu - dar mi-e frică să nu mi se con-fiste manuscrisele, să nu mi se ardă. E oricum muncă băgată, mă găsesc pe mine în ele. Mi-aduc aminte în ce împrejurare mi-a venit cutare idee, sau unde am au-zit cutare replică (la coada, în tramvai, în-rtate, la un opit cu băieții), cum mă simteam atunci, aveam sau nu nervici, publi-caream sau nu cutare lucrare, etc.

- 01.08.87

Nu ocup tot de lucruri mărunte, mizicuri.

M-am apucat și de filatelie, asta are, (51) ca să mă risipesc mai mult. Totuși fac co-lecte de scrisori, ale mele, și de manuscrise, tot ale mele (ultimele, pentru că nu mi-le publică nimeni: nici români, nici străi-ni). Sînt oare atît de neinteresante? Cred că mai mult contează persoana au-toului decît opera sa. Dacă ar fi avut vreo poziție socială, privilegiată, totul decurgea de la sine. Dar în halul meu toate eforturile sînt zadarnice. Ce este de făcut?

Voi scrie mai obiectiv, negruș, nevulgar, fără transgresiune auctoriată în pagi-nile cărții. Voi fi mai perios în stil, mai ponderat, fără automatisme exagerate, au-tocensura morală va intra în funcțiune. Am obiceiul de a răspunde la toate scrisorile ce mi se adresează, oricît de neimportante ar fi. La din contă, la asta răspund mai repede, pentru că mi-e mai ușor; celelalte, le mai ferchizionez. Se jildă, la publicarea po-blemei cu măbrute în "Magazin" primeam tot felul de scrisorile de la copilari din ciclul primar, chiar și de la ... gogănte (una mi-a trimis joza, o chana Corina, avea 26 de ani). Am răspuns la tot, care-mi rezolva-neră corect problema.

- 03.08.87

Viata trebuie trăită oricît de dură. Nu stîm ce am, nu mă-nțeleg cu lumea asta. Totdeauna cea ce doresc eu pare imposibil.

Nu am corti de izbindă micăuri. Toate dnu-
murile mi sînt barate

-04.08.87

Una' mie

Unu' tie

Unu' lui poze ilie.

Citesc carte după carte și am impresia că mi se în-
vălmășesc în cap: Baranga, Răzvan, Ilișen... Ca
fumătorul care trage țigară după țigară fără
să la savureze plăcerea.

De Baranga, mi povestea un prieten că și vru-
tă plece în Israel, quia și o colecție de tablouri va-
loase. A donat tablourile și i-au dat drumul.
În Israel l-au pus erou lui la un test și
i-au dat un post de contabil. Nu i-a conve-
nit. Și a cerut să vină înapoi. L-au primit ap-
tia. O dată venit, și-a cerut tablourile, dar n-au
mai vrut să le restituie.

Baranga a scris mult prin anii '50, pe se-
răle socialiste, cu muncitori, țărani, apoi
intelectuali, desigur bine ticluite. Mi se
pare că talentul lui strălucește în "Sicilia-
na", deni oficialitățile culturale îi dau cu
"Mielul turbat" care tratează un subiect ce
le convine. Prietenia cu Sica Alexandrescu i-a
fost ajutătoare.

În general traditionalist. Parcă în "Opinia publică"
încearcă o distanțare. "Siciliana" însă m-a
emoționat prin finalul ei, că n povestile în care
fata e furată de iubit și dăruie pe un călău departe.
Și asta în Noaptea de Sânziene. Totuși în stăi-
nătate nu va avea înțelegerea de aici. Acolo
nu se pune problema unui buletin de capitală,

a unui raport de unde să nu mai poți (52)
pleca [iobăgie modernă]. Libertățile lor sînt
libertăți. Deci rămîne în provincialismul românesc.

Pierle sale n-au valoare simbolică, parabolice
nu s paribile de interpretare. Hai să-l compar
cu dramaturgul Sorenu. "Iona" de exemplu, de-
păște

valori nîngul realism. Să-ni-
rui povesti la infinit, să născoci întîm-
plări..., dar filosofia perei? proiectarea ei
hiperbolică? ambiguitatea? M. Sorenu a pornit

de la nîngul proverb "Pozele cel mare îl în-
ghite pe cel mic" și l-a aplicat la oameni: ni-
meni nu e nici victimă, nici călău. Sau

este amîndouă simultan. Nici exploatat,
nici exploator. Sau și una și alta. Ne-

numi unii pe ginerea altora, ne jurăm că-
cîula unii altora. "Iona" da. [Cînd mă gîn-
dese că totmai începeam să-l disprețuiesc

pe Sorenu pentru creația poetică ulterioa-
ră, dozul de slăbă, chiar stîngace brîe].
Cit, după plonez, cu a sa, lăstăcoasă face

niste experimente gratuite, niste vorbe aruncate
de mintuală. Poziile-i mi pîr mai slabe:
fără rare și pîr, mi-amintesc de un "autor" de

la Casa de Cultura din Craiova, cu al său
volum pentru copii "Hăinuța de agur" care
n-aveau nici un chichir, niste poze
abia înșăilate. Volumul era valoros prin
... grafică sa excepțională! (desenatorul făcuse
și chenar paginilor, colorat, frumos). Victor
Sandu, căci după el e vorba, se lăuda că

va traduce și la ruși și la bulgari cartea-i.
Și avea cunoștințe, relații, prin funcția pe care
o deținea. Tata, deci, cu ce ne prezentăm
noi în ~~lume~~ lume!

Eroul principal din piesa „Cartoteca” se numește
„Eroul”. El nu este un erou. Nu este nici perso-
naj „principal”, sustine Răzvan, care nici nu
dă distribuția. Mi s-a părut mai bun Mrozek,
dar amândoi n-au combonizat. Personajele
(nu am alt cuvânt la îndemână) bavardă,
vorbesc degețuri, se răzbat — dar asta a
fost intenția autorului. Plictisitor la lec-
tura, în timp ce Baranga îl citește dintr-o
răsfățare, ca pe un roman politic, te
atrage. Aurel părăsește, în genere, unitatea
clasică a piesei, are și talent, și poftă de
vorbă.

Am mai citit în Revista „Teatrul”/87 o piesă
de Elena și Nicolae Roșu, „Prizonieri ai erorii”
(vechil titlu cu care se jucase, „Acțiunea se
petrece în zilele noastre” mi-a părut mai bun,
dar poate că noul le-o fi fost singur). Este
criticată acolo emigrarea, care e un fenomen
natural: începând de la plante ~~ale~~ ale căror
semințe sînt împănate de vînt, păsări călă-
toare, pști, animale, și... oameni. Toti în
cautarea unor condiții mai bune, unei
vieți mai ușoare. Mai ~~de~~ mult emigrau
popoare întregi, cu timpul s-au mai ase-
zat. Acum emigrează mai mult din motive po-

litice. Lăsa unii și casa și masa, ^{lux,} ~~marină~~,
și pleacă după libertate. Mai curînt rară
dar liber, independent. Nu te poți opune naturii,
cu toată ideologia mormită, propagată prin in-
termediul culturii. Te demonstrezi omului cu fapte,
nu cu vorbe, cu realitatea, nu cu ~~inchișura~~ închișura.
Cum vei stați să vedeți valul de emigrare? Numai
atinîndu-te la ei, cu puștile înarmate, se fîrîie?
Dacă ar deschide granițele ~~se~~ sece la mîta din po-
pulație ar fugi. Indioselii tineri, sau cei care nu
se pot afirma aici.

O excursie organizată din Craiova, în luna
iunie, în Iugoslavia: rezultat: 9 din 33 nu s-au
mai întors. Au luat-o invers!

Iluzii vîre prin vocea „Norei”: „Vreau să-mi dau
seama cîm are dreptate, societatea sau eu.”
Va ~~trebui~~ trebui să verifice și eu la rîndu-mi. Dar e
clar că societatea nu are dreptate, cel puțin cea
în care am ghinionul să trăiesc eu.

-05.08.82

E ora 02⁵. Nu pot să dorm în nici un fel. Am
o crîză de nemulțumire. Prietenii m-au părăsit
după disensiunile mele cu politica, cu societatea: C. Ma-
tei, C. Popa, N. Vășchescu... astia au fost prieteni in-
teresați. Adorabili, nu. Nu m-au părăsit, dar și
ei, miște zdrențe umore ca mine.
(rîde)

Stimate! 8-le Geo Dumitrescu,
Nu știu în ce măsură vă mai amintiti de mine,

cel de pe vremea când îmi trimiteam crea-
țiile poetice la rubrica de "Atelier literar" a
luceafărului, 1979-1982. Așteptam cu înfrigurare
răspunsul dvs. Anii au trecut. Suli remuul
dvs. am debutat în literatură (eu sînt
profesor de ... matematică!). Apoi m-am gră-
bit să încropesc un volum la "Litera", edi-
tura desconsiderată aici (deși au publicat
și Ion Caraion, Aurel Baranga, Ion Biberi
etc.), dar altă pansă nu aveam. "Formu-
le pentru spirit" se numește volumul, și cu-
prinde poeme evidentierte de dvs. la lucua-
fărul, unele publicate. Plecînd în Maroc
v-am trimis o felicitare, exotica, în amin-
tirea perioadei mele de "colaborare" cu dvs.
Oricum, pentru mine a fost o experiență
din care am avut de învățat. (...)
Între timp am mai scris foarte puțin. Mă
rîmît descurajat de dificultatea de a
publica. De exemplu, am un volum de poe-
me cuminte la "Albatros" din 1981, lector
Ion Arsan. Mă tot amîna, ba în '84
sau '87, apoi mă trimite în '88-'89! Uneori
mă gîndesc să renunț. M-am gîclit de
promisiuni peste promisiuni...

Dintre ultimele creații vă trimit poemul
"Memento de cînd eram în viață", ca un
simbol al stimei care m-a legat de
dvs. Este scris în 1982, cînd nu trecu-
ră încă la "Flacăra".

Primiti, vă rog, sentimentele mele

celle mai alere,
Cu admirație,

FB
Un iubitor de Poezie.

Mai tîrziu, mă voi mîndri că în această perioadă
am avut cărțile trecute la index. Va face parte
din trecutul meu "ilegalist"!

N. Iorga a scris 1500 de cărți și broșuri. Ce liber-
tăți aveau atunci!
Acum eu nu pot să public un rînd.

Scrie cam la fel D.R. Popescu asta, neaferit. Cred
că la prima mîna. Își publică și ciornile. Totuși
îl vedeam mai slab, cu literatură de partid nu
mai, dar văd că are și mîntăntă. Talentul
lui nu este bine educat, proza și mai tîrziu
dezbrucenită. Cam multă vorbărie, uneori
redondantă. Încearcă și colaje sau rîncetisme.
Ca prezidinte al U.S. se editează, reeditează. Văd
că are studii abandonate (de medicină). Deci
poți și lui să-i arunci că ar fi un rector,
nu doar coloratist neofilologic. Deci resurse
să îi citeze nămelele și schitele cu făcere
(,leul albastru"). Mi-a făcut rigiditatea
în structura "Păpuzii opîngurate", numerolele
progresînde: "Sapte labe se îndreptau alene spre
cava mortului. (...) Nouă labe se îndreptau alene
spre cava mortului. (...) Douăzeci și șase de labe
plîngeau în jurul mortului", tehnica mecanicista,
un fel de leit-motiv macabru. În "Lăutia
de conserve" evraii fugau din Ungaria în

România. Acum s-a schimbat sensul.

„Somnul gândului” nu mi-a trezit nici o logică sau sentiment. Poate că n-am fost pe aceeași lungime de undă cu autorul.

D.R. Popescu e oricum mult diluat metaforic, i-deistic, psihologic în comparație cu un H. I. Ieremie ori A. Buzura. Dar s-a lăsat tare în partid, și dă cu gura, și are capacitate creatoare. Nimeni nu poate să-i refuze vrea manuscris. Realist e scriitorul, vocabularul modest și pe nărae. La lectură e însă pasionant.

Proză prozaică, neestetică.

Închis scrie Buzura, pare numai pentru el, intro-vertit. „Orgoliile” se petrec în noaptea. Adormi cu cartea în mână și citești mai departe în somn. Cartea îți provoacă mișcări fante de activități muncitorești cu gura. Atât. S-au îmbroghezit și girarea popoului. Au supt puia și-au umflat. Mai umplea ră crage. (Ridicula expresii folosește delatorul din roman: „tov. hingheri”, „tov. doctori americani”!)

Sînt un om teoretic (nintagma aparține lui Nietzsche). N-am pu de abilitate practică și nici nu mă interesează. Trăiesc ca un parazit. Cartile pe care le citesc sau scriu nu-mi aduc bani. De ruda m-am îndepărtat. Ele sînt prea cu piciorarele pe pământ. Eu am început să zbor. N-am subiecte de conversatie cu ele. Si colegii mi sînt străini. Merg pe străzi și nu văd, n-aud, nu sînt. Merse în mine prăbu-rit, umplut de gânduri, strivit de erecuni. Nu e jăcat să remem la lucrurile vîetii?

Toti ciobanii, tractoristii și vîntătorii și-au luat masini, și ei nu știu nici să scrie. Să-i vezi ce arogant te privesc. (55)

Mi-au venit, acum cîteva zile, niște verisori. Ri-deau de mine că port ochelari, mă compătinesc, vedeau că nu mă pot realiza și nu-mi suride vreo pensă. Turnau zahar după zahar. Nu le pu-team face față. Dimeau doar despre fotbal și femei. Cultură? Vax. Cărți? Vax. Mă simteam un neputincios lîngă aceste monumente de prostie. Ei aveau „școala vietii” care face mai mult, șiceau, decît facultatea mea. Sînt un fel nu greșeau, eu nu mai fac nici cît o plagă degerată.

Omul e al dracu. Dacă n-ar fi fost așa, alt animal ar fi stăpînit acum pămîntul.

- 06.08.87

Fănuș Neagu are o proză teribilă, metafore în-cîrligate, suprarealiste, spectaculoase (mă refer și la croniclele-i portive din „lucrașul”). Dar în teatru e forțat, fără priză („Școala de lemn”), fără individualizări de personaje: toate vorbesc la fel, aceleasi timpurii și inventii verbale care nu se potriveșc aceluia gen literar. Pareă poetizată voit, nu poetică; ori poate nu o întăleg eu. În orice caz este originală, stil diferit din cît am citit eu. Mă întreb, a avut succes stilul asta tem-bel, așa cum afirmă unii și-ai? În mod sigur actorii tîrziu nu și fost excelenți! Mi-amintesc de estatismul lui St. Aug. Doinas, greu digerabil, nediluat. Oricum, în poezie e alt fel.

"Echipa de zgomote" e mai slabă, dar subiectul este înedit, pentru că este occidental.

Sînt un rătăcitor, nu-mi sînt în mînă. Nu mă regăsesc. Nu știu de ce anume mă m-oghe în mod concret, nerisipindu-mă. Am naufragiat în toate. Sînt redus la tăcere. Nepublicabil. Sînt victima unor epurări ideologice, politice?

Ce vocabular răcor are Ghe. Mihăiescu („Bonna Alba")! Scrie ca de un peșcar. Deși subiectul atrage.

- 07.08.87

Mă descarc de mine. Sînt plin de mine. Îmi vine să vomit. Sînt bolnav de mine. Azi-noapte mi-a fost rău. Intoxicat de mîncare, de atîtea cărți. Astăzi voi face o pauză de la studiu. Voi începe o perioadă creatoare. Credem că voi deborda literare pe jos. Am vrut să iau și-un lighean. Dar aveam ametele. Eram și obosit, nedormit, cu toate că stau toată ziua în casă.

Mă recrez doar cînd merg la mare și la veceni. Ochii umflați de citit. Mama îmi zice să nu orbesc. (Am ochelari, dar mi-e rușine să-i port. Miopie.) M-am îmbriat.

Miros. Sînt neașteptat. După mare, dacă timpul e frumos, mă fac o baie la Olteț. Nu știu ce îmi mai e. Nu-mi mai place nimic. Noaptea am vise erotice. Dimineata răsod.

Onanism. Îmi vine seacăla din stomac, am doruri în gît. Scriu. Mă scurm urît. Ce miserabilă e viața! Vreau să mă culc iar. Mă îngunghe și noaptea. Cred că am reumatism. Nu mă îngheț deloc

cu modul meu de a nu fi. Mi se (56) cutremură spiritul. Chiar scriind acum îmi vine să vomit iar. Deschid un glas. Degeaba. Să nu răcesc. Ochii mă răsar înghețor. Îmi strîng pleoapele. Cîterc fără ochelari, doar la televizor îi mai țin. Trebuie un control la oftalmolog și un altul la ruflet. Mă se împărtie. Mă autosugestionez că n-am nimic și-mi trece. O amăgire? Oricum, carnetelul acesta îmi e ca un tratament. Trebuie să mă descarc și eu pe cineva! Și cum sînt un introvertit, un gîsc, un mut, un fricos, un naiv, un înfrînt, un însingurat, un exilat de bună și nebună voie...

Teri am avut hemoragie nazală. Partea stîngă. De o vreme încetase. Lipsă de noapte. De mult n-am mai jucat un fotbal, un tenis. Putin mai multă mișcare fizică m-ar stînga. Eu mă mișc doar în minte, îmi mișc gîndul, ceea ce este anevoios. Trebuie să mă rog de niste preconcepțe, prejudecăți, predestinări, îndoctrinări... Un obiect să-l contemplu din multe unghiuri de vedere, cît mai diferite. Nu doar din față, unilateral. Să văd ce-au zis și nematerialistii, și nematerialistii, și medicalisticieni...

Iar îmi vine să vărs, și matele din mine. E mai bine să mă uruzesc. Să bag degetele pe gît. Să mă provoc. Să mă rog de mine. Sînt înghețat ca o femeie. Capul. Ah, capul! E ca de plumb. Mintea încetăta. Buimac. Naue. Dar nimănui nu vrea să audă că mi-e rău?

S-a făcut frig.

Tata pleacă la ~~relektor~~ relector

Mama pleacă la injectii

Nea Iulică pleacă la birou

Tata-Secu pleacă cu caprelor

Mama-Tina pleacă la colectiv în campanie

Eu nu plec nicăieri. Stau în casă și nu dorm.

Sînt pensionarul fără pensie al familiei.

Cel puțin dacă timpul asta nu l-am pierde

de pomana! Dacă lecturile abundente din

ultima vreme ar contribui la ceva! Gata

lucrările - mi vor ține corola de minuni a

lumii! Dacă. Dacă dacă.

Dumnezeul mi-e martor că ~~am~~ fac tot posi-

bilul. Încerc imposibilul. Îmi tentez ma-

chance. Mais, est-ce que la chance, elle-

-même, me tente aussi?

Bolero înșelător la primă. Mă molcu după o

betie. Cum să mă întrezăresc? La ora 12 măninc

de dimineață. Mi-e greață ca unei fete

care naște. Sînt o ființă joșnică.

Azi am terminat "Godăcelul", povestire pentru copii

de cca trei pagini, începută acum 3 luni! Mare

neofala! Îmi stătea ca un ghimpe în inimă.

M-am obișnuit să scriu pe poște. Mi-e lene. Aș

putea să dictez, să (re)dictiez. Dar să mai aș

iar la indigo... Acum îmi refac manuscrisele

reterminate, matematice, literare. Dăci sînt da-

le, unele din 1969, dar arată evoluția (sau

involuția) mea.

- 08.08.87

Încep o nouă zi de jale, chin interior.

Epistolele mele de singurătate se dove-

descoarță.

Teri o-a ~~scris~~ scrisă de Piliu, un amic de al

meu, căci ~~există~~ există la constructiv, necu-

lismului? (pentru că n-are muncă). Și cum,

văduse Piliu tatei, unde au făcut studiile

de existent? (El însă nu stătea în casă)

în vrea să-l trimită la muncă forțată?

Piliu ~~lucra~~ lucra pe la sonde, dar acum a po-

tește prest și nu-i mai convine. Acela ris-

te ignoranță de existență, de existență, dar în-
cunt. Și nu s-a mai dus

În condițiile actuale de existență fizică și

morală n-ai dreptul nici la intimitate. Îur-

nalul meu de idei este un corp cișcit pentru

ei. A gândi liber ~~este~~ este o crimă. Televiziunile

partea pețitorilor ~~constituie~~ constituie stampilate, semnate.

Chiar de nu concordezi cu realitatea. Într-o

banderolă la ochi în tifozărie pe timpuri. În

tu mi-e imposibilă.

● Mă gâlesc zilnic de idei. Să mă surprind. Există

și pericole. ● Văd că toate de singurătate. Tine

acum înseamnă mare.

Nevasta vrea să mă las de scris și să nu mai gîd-

tesc lumea cu cărțile mele, cu zi-rea și gîd-
tesc altii.

Tata Iulică, dumnezeu ai pășii la 70 de ani și te vaită,

dar noi n-avem o apăsare mică la 50 cu condițiile actuale

minunate "de trai".

Ion: Mărin, eu o să facem pe cîte un deal.
Ion: Mărin, auzit ai tu mîi de El Seclat?

Mărin: Nu, sigur.

Ion: Mă Mărin, mîi, dar ştii tu cine l-o omorît?

Mărin: O-yaî cine nă-l omorare, da, nu ai zui, mîi.

Ion: Eu! de Indira Gandhi mîi, ai auzit?

Mărin: Nu, sigur.

Ion: Şi pe asta cine l-o omorît?

Mărin: Ai zui, mîi.

Ion: Nu, vezi mîi că se poate.

Cu prilejul aniversării a 70 de ani de la naşterea din 1907 un reporter s-a deplasat în comuna Lăleu, din Ilceu, să ia interviu unor veterani, participanţi la evenimente.

Reporterul: [redacted], interviuînd un mîi, şi o babă:

Îa spune bade, cîţi ani ai?

Momel: Păi Nicolae mîi şeamă.

Reporterul: (Tînd) Nu bade, cîţi ani ai?

Momel: Nouăzeci, mîi.

Reporterul: Îa [redacted] povesteşte, bade, cum a fost?

Momel: Am dat foc la conace...

Baba: Şi ne-au bătuut...

Momel: Taci, fă!

Reporterul: Zii, bade.

Momel: Si-am împărţit grînele...

Baba: Şi ne-au bătuut...

Momel: Taci, fă!

Reporterul: Hai, mosule.

Momel: Si-am gîrt pîrnitele...

Baba: Si ne-au bătuut...

Momel: (Enervat) Taci, fă, că asta a fost la colectivizare.

58
S-a pus problema să se dea nău nău, grăm non-stop la televiziune. Dar pentru asta trebuia cîntă oporune de sus. Şeful a răspuns că el n-are nimic împotriva, dar cu acum e lătrîn şi nu mai poate vorbi 24h încontinuu.

Decarece scriu un jurnal mă numesc jurnal-ist.

-09.08.87

Mă duc la Bîtet, ca să mă mîndăresc pu pu. Apa e mică de tot, în opri şi la lătrîn, mai sus, e plină de nisip, tîlăure, de culcarea pămîntului galben. Am ripat pe picior, pîrul mi s-a înclăit, fata s-a necrojit. Dar nu există altă... distracţie. Pe malul stîng al Olteţului, la confluenţa cu Cîrna, lătrînă cultivă castraveţi, roşi şi lătrînă. Presupunerea nătrîn.

Imperatul-Rom avea trei fete, şi a vrut să înceară cîntea lor. A chemat totă nătrînă să asiste. Prima a venit fata cea mare. Imperatul-Rom, moarte pîră la ea şi o întrebă:

-Spune, fata tată, ce e asta?

Fata cea mare: Pîră, ce nă fie?!

Imperatul-Rom: Pleacă de-aici, te dezmoste-nere. Să-ţi fie risina!

A doua se nătrînă fata mijlocie. Imperatul-Rom moarte pîră la ea şi o întrebă:

-Spune, fata tată, ce e asta?

Fata mijlocie: Pîră, ce nă fie?!

Imperatul-Rom: Maro de-aici! Te-a-lung din împărătie.

Şi o gînte şi pe asta. Urmează acum fata

cea mică. La fel, Împăratul-Rom moare pe
la ea și o întorcă :

- Spune, fata totu, ce e asta ?

Fata cea mică se gîndea, se născuse și răzgun-
de cu nu știe. Împăratul-Rom, bucuros o ră-
plăteste, vici cu-i va lăsa și tota împăratu.

- Dar e bine să afli și tu, continuă Împăra-
tul-Rom, că asta e juku.

Fata cea mică : (Mirată) Asta e juku ??... S-o
vezi tu pe-a zmeului !!...

*

Lusa
Băbălusa.

E duminică după-masă și n-am stare. Aș mea să
scriu ceva proză, dar nu pot. Bezia s-a îndră-
tat de mine, sau eu de ea. Mă simt extenuat
fără a face nimic. Nu vād renunș la existența mea.
De exemplu, în toamnă voi fi iar romer ? Voi în-
tra în industrie și mă voi ramoli ca totu co-
legii mei ? Ce simplu era dacă făceam mate-
matica, nu informatica, și luam un post de
profesor în București. Mă căpătuiam ! Provincia
rămîne totuși provincie, în capitală altfel se
rezolvă lucrurile. Ai totu la îndemînă, li-
brioteca centrală, străine (mă
gîndea la cele franceză și americană pe care
le-am mai frecventat, motiv pentru care
nu cad bine politicii, „mă contaminez de i-
dei occidentale“, ar trebui să mă multu-
mesc cu ce n-am), edituri centrale, re-
viste centrale, ministere, Academie etc.
Cum fac eu, cum mă învîrt, că tot răs cad.

Nu stiu în ce parte s-o mai aplec. Nu-mi (59)
meride și mie norocul dulce. Nu merit nici
măcar un post pentru că am învățat ? Eu fac
mai multă față tării decît profesorii, celuși,
pentru că în revistele de circulație internațio-
nală în care public opere științifice de numele meu
și numele (român) („Mathematical Magazine“,
„College Mathematical Journal“, „Intelli-
gencer“, „Cruce Mathematicorum“, „Zentral-
blatt für Mathematik“ etc.). Dar vād să
mai muet se precizie activitatea cu juru,
a cîntărilor și cîntărilor : hau, hau, hau... Le e
uror să-i dea cu „trăirea“ și să nu facă
nimic, și să se proclame patrihoti. Să-i
vād pe totu țăria pe front ! Căd că atunci
or să stea anumiți în lucrare înclămintu-ne
pe noi să luptăm ! Dar ce să opărăm ? Dic-
tatura lor ! Jocrizia acestor oameni juru, sus.
Spunția. Falșitatea și mizeria neglijenței. Ah,
n-am o putere că i-as băga în pămînt de
vii, miasă face dreptate singur ! Dreptatea
nu se cîrsește. Dar se obține oare prin forță ?
Măcar forța convergenților. Dar pentru ei
brani nîit convingerea, zertu, mita. Un fel de
lege a junglei care acționează înt-o țară fără
jungle. Cel mare îl strîngte pe cel mic (vezi
pisa „Iona“, de H. Soreau, apărută cu mari greutate),
trebuie recunoscut și de ocazii, apăratori ai
poporului, care de fapt în țară puterea, opre legea
junglei și privilegiu care îi favorizează. S-au
înscăunat în multe funcții și nu-i mai dai
jos nice morți, în cu dîntu. Se dedau la

price actiune, priceit de neobşte, de leze, de viciene
pentru a rezista. Nu le pasă de ceilalti, de po-
poul "ze cure chipurile, el iubesc. El iubesc
din gură, căci ei n-au iubire decât pentru ei
înşii şi ochrele lor. Se-cuă lucrurile merg
prost. Si vor merge în continuare. Când baranul
n-are pînă să mănuieze şi vin şi-i pînă
despre nivelul său înalt de trai! Intotdeauna
una ~~ne~~ ^{ne} cîntărea ze dos.

Sînt un ved spiritual.

Ce justie e bălceşti-ul seara. N-ai unde să
te duci. ~~FR~~ ^{FR}, venurile de albedut! Ge-
neratule tinere au plecat la oras, prieteniile
s-au destrămat. Singura distracţie este res-
taurantul. Acum lem cite-un suc şi mai
tănuim, dar nu mai avem ce. Mai este un
cinematograf. Se mai ţine discotecă. Ce
părăsit pare! S-au ridicat copiii. Nu-i mai
cunosc. Sînt un străin. Peste tot ~~ma~~ ^{ma}
sînt un străin. Mai rău ca în Maroc, un-
de mă adaptasem. Nu ştiu ce-i cu mine.
Nu. Nu. Nu.

- 10.08.87

Nu există înfrîngere. Nu mă recunosc înfrînt,
deşi sînt într-o astfel de postură. Ce-arăt eu
lor! O să not limba la ei! Lucrurile acum sînt
un fanatic. Scriu (culmea!) la mai multe lu-
crări simultan, pentru că nu ~~am~~ ^{am} răb-
dare să termin nici una. Pentru că atunci
cînd m-apuc de una vine o idee la
alta. N-am astîmpăr.

- 11.08.87

"Anti-chambres et anti-poésies, ou L'igarreries" (6c)
"în stil cava barbaric, cava queneu-sien, ionis-
cian, tzeu-sien... suligo-sien... florentin-sien...
rogoz-sien..."

"Le sens du non-sens" este în acelaşi stil anti-
stilistic. Îmi place mereu rebusul. Si-l enter-
pectez cu poezie (anti-poésie). În fond antipoesia
devine pînă la urmă... poezie! Cunoaşterea
barbu-lui nostru.

A.O.B. este şi o poezie grafică: legătura din-
tre text (forma interioară) şi grafică (forma
exterioară). Adrian Rogoz a dat o logică es-
tetică la caligramela lui Apollinaire, prima
dată cînd am văzut poemele francezului mă-
intrebam dacă se mai poate continua, mă-
rînd lucrul asupra grafiei (forme). A.R. a do-
vedit-o că DA, mai se poate.

- Dar A. Rogoz, şi mai mult, extindeţi-vă
generalizaţi-vă, şi aţingeţi tot la dv. să
DE A SUPRA!

[Fragment dintr-o scrisoare de acum 2-3 ani
către A. Rogoz, Bucureşti].

Anti o tradiţie... mai tradiţie, Tu ai de la
chance ai la Chy', la Chy'-Nappa. Colegii mei din
Craiova spun că ai întrebări de mine la San
Severinos - la marea finală internaţională-
judeteană: "Ce mai face mai Smarandache că
mai pleacă, au nu mai pleacă?" Problema e că
nu mai am unde să plec. Aleluia. Doamne mi-
luieşte, doamne minuneşte! Am auzit că fina-
la a fost mai mult de culise: mai ia şi

tu, mai dă-mi și mie. Unii elevi stiau deja nu-
biectele. Veneau probabil să ia premii pentru
CALIGRAFIE.

[Fragment dintr-o scrisoare de acum doi ani,
adresată matematicianului Dorin Andrușca.]

-12.08.87

Având un caiet vechi cu însemnări de metafore,
idei, indicații apăsătoare creațiilor literare.
(Nu pot încă să scriu nimic pe NeVe!) Acest ca-
set m-a inspirat prin anii de început li-
terat în proporție de 90%. Acum a mai scă-
zut, să zic 30-40%, mai ales de când nu
mai compun versuri. Să citez câteva pro-
prietăți:

"Laurence Sterne îl imită pe Cartărescu!! Ei, re-
mai poetică!"

Ionescu Ionescu la care mă gândesc.

Eugene Ionesco demonstrează totul prin absurd.

Libertatea de a trăge fără armă

cu pușca lui Geo (Dumitrescu).

Uneori consider că Ovidiu Florentin nu reușește
să-și termine povestea!

Femeia a cerut o cană cu apă. S.Freud ar
fi zis că dintr-un instinct sexual."

Tată și aceste versuri populare:

"- Bună ziua, babă Floare!

- Mă duc lele cu demincore,

- Babă Floare, tu ești surdă?

- Îi duc brânză mui duc urdă."

Și mai departe:

"Mureș Eliade, Eugen Ionescu, .. aceste ro-
mâni traduse în românește.

De 25 de ani ard, ca un foc continuu/ la
fuziune. (67)

Dintre creațiile populare orale, procesele ver-
bale au fost întotdeauna scrise

și citen pe acești poezi necititi tocmai pen-
tru a vedea de ce nu sînt cititi. [Era prin
1979 cînd era foarte îndrăgostit de ... liră.]

Au e de mirare că poezia mea nu place
turcilor [reflex la injurătură primită
din partea redactorului Anel Turcuș, "O-
rizont", Timisoara], doar sufletul meu
e românesc."

Săd să-mi planificăm să not o nouă car-
te la "Litera" care să fie distribuită gratuit
(!) prin librării; un singur exemplar însă pen-
tru o persoană.

"A căzut o stea

în divizia B: Steaua București.

Nee Marin cu drept de Veto.

A. Paunescu va avea soarta lui M. Banu [pos-
teritatea îi va neglija, ca singli tobosari],
rept. 81.

Ionararu Domnulete.

Nu numele editurii, nu numele autorului, ci
valoarea cărții ră primeze.

Nu pot face proză, teatru, roman pentru că
scriu doar esențe. [Azi am alte concepții.]

Ion Bănuță e o mare "panoramă" în rălcii
plîngătoare.

Arbitrul Correa din Portugalia (la meciul El-
vetia - România, fotbal).

O revistă fără poezia redactiei nu-și are sen-

sul, este o revistă închisă, în care există proprietari care scriu numai pentru ei.

În facultate nu vedeam utilitatea poeziei. Și tocmai de aceea am căutat să citesc mult, dar am ajuns la contrariu. [Acum nu mai are atîta greutate, pentru mine, poezia.]

Decît o carte slabă la o editură bună, mai bine una bună la o editură mai puțin bună.

Am început să scriu f. bine pentru că publicam f. greu. [Care ara să fie?]

Dar las Craiova și pleacă în Las Vegas. [Ce n-ai da eu! Cînd să n-o să neș de Craiova asta micodată.]

Părintii mei îmi zic să nu mai citesc și scriu atîta cît de-aia îmi curge singe din nas (16 decembrie 1981, Bălcești).

Poezele care îmi plac cel mai mult să le citesc sînt poemele mele.

Este mai rău dacă scrii despre o carte cît e mediocră decît cît este f. slabă; lumea va ^{cerceta} și ia să vadă, de ce e foarte slabă? Sînt mai mulți cei care scriu mediocru decît cei care scriu slab!! [Na, să le-am zis-o!]

Tocmai prin asta e remnificativ [volumul „Formule...” - fiindcă a zis Voicu Bugariu („lucrașul”) cît este cel mai remnificativ volum de debut pe care l-a citit.]

În timp ce unii scriu cu mîinile, cu picioarele, volba lui Lovinescu, nî publică orice, alții nu pot să publice ceea ce

scriu cu inima, cu capul.

1. Barbu este pentru mine un model, o călăuză; de fapt lirica mea nu este ermetică, ci o ambție, o cursă de urmărire. Cu un prieten ca Tudor Vianu, Barbu nu se putea să nu se lanseze.

Am luat ni căsălele principelui Smarandache, în afara principelui E. Barbu. Traian T. Cosovei, t-^{ul} ăsta din mijloc e ca un nod în gît. (Jerome K. Jerome)

Pentru Mircea Micu:

„-Tu ești Mircea?

„-Da-mărate.

„-Ba ești Micu, după fapte.”

Apoi:

„F.p.s. le-am scris sub un nume de pană („nom de plume”, cum zic francezii) pentru a nu fi recunoscut de cei răi. Pe coperta din spate am pus totuși poza mea... și a fi recunoscut de cei buni. Deci aruncă... ca să se vadă!”

Învățînd franceza observam cît limbajul are și el o matematică, o simetrie, o logică, niste „axiome” pe baza cărora se construiesc teoreme... (în legătură cu poetica matematică a lui Solomon Marcus).

Prin răspunderea atît de largă a F.p.s. - uilor am vrut să demonstrez cît tirajul de 550 exemplare este mic și totuși... mare. [Volumul a fost distribuit și în multe țări străine.]

Scriam un articol și mă zbateam cinci ^{între o lună} ani să-l public.

Un anume Gheorghe din Vilcea, i re mai zice
 si Smeureanu, m-a injurat de poezie.
 Pentru a unii poezia cu matematica voi rem-
 na Ovidiu Florentin Smarandache. [Acuma
 nu mai sunt de acord cu incercarea nu-
 melui meu - si-ara lung - cu inca unul.]
 Mamare a murit muncind pamintul, iar al-
 tele cica sunt actrite, sau artiste...
 Fanus Neagu sa re fi facut mai degrabă
 cronicar revoltor. Si a ratat cariera.
 Caut sa public tot ceea ce am creat in
 matematica, pentru a termina cu ea.
 Bizar, dar mi incepe lansarea matema-
 tica tocmai cind sunt in dezinteres
 fata de aceasta stiinta, cind curba e-
 fortului pentru ea este in scadere.
 Sunt scriitori de Capitala numai
 prin faptul ca locuiesc in capitala.
 Eu scriu o poezie matematica. Imi place
 sa ma joc in matematica, precum si in
 literatura.

Decembrie 1983, Maroc: A murit Al. Oprea.
 Imi venea parca sa-l intreb, de ce
 Domnule ai murit? De ce n-ai asteptat
 sa ma reintorc si eu in tara? "
 Sunt atat de ocupat si preocupat, ca
 n-am timp nici sa ma rad!
 La Ed. "Litera" autorul plateste ofi-
 cial, pe cind la alte edituri roma-
 nesti neoficial.
 Viata Bugariu, ca prozator S.F., scrie cronici
 literare stiintifico-fantastice.
 M-am revoltat in literatura impotriva

logicii, eu matematicianul... Chiar vroiam (63)
 sa creez o anti-logica, aceasta insemnand
 altceva decit ilogica sau non-logica.
 Cel ce m-a deliriat, Varile Verraria, "Orizont"
 s-a exilat in Spania unde poate o revista
 in limba romana intitulata "Orizont"; tre-
 buie sa-l urmez.

Eu cind citesc o poezie citesc ca sa nu
 scriu asa. [Cit de departe sunt acum de asta!]
 L-as ruga pe Eugen Barbu sa ma critice si
 pe mine, nu numai pe Cartarescu, Traian
 T. Cosovei, Florin Taru etc., ca sa ma pot
 lauda si eu ca m-a criticat el! [Acum
 mi-e mila de ce scriam acum doi ani.]
 AMINTIRI DE CARE NU DORESC SA-MI MAI A-
 DUC AMINTE.

Ion Barbu-dan Barbilian e cunoscut ca
 matematician prin... poeziile pe care le-a
 scris.

Scriu pentru placerea mea.
 Anuntati-l pe D-l Soare al Vilcii.
 Dar sa mai treaca laba asta de iarna
 [teribila iarna '84-'85], ori m-am in-
 vatat la dulceața Marocului, eu care am
 "morit" peste doua anotimpuri reci.

D-l Goe Dumitrescu-Busulenga.
 Hilarie Hinoveanu.
 Virgil Teodorescu a fost avangardist. Ia-l
 gardist!
 La urma urmei urma Urmuz.

Am doua zinci, pe una o cheama DA, iar pe
 cealalta NU. Pina mea eu o strig "Pis
 Nu", iar tu cum o strigi pe-a ta? ("Pis
 Da".)

Pirica-mi mănincă capu la pște.
Nu-mi place poezia asta oficială care
se ține prin ceneachuri.

Poezie, poezie / Nasul meu e de hirtie.
Ceea ce fac eu este o literatură experi-
mentală, nu am nici pe departe și nici pe
apropie pretenția de a fi considerat poet;
nici nu-mi place titlul acesta.
Vreau să scriu literatură cât mai prost
posibil, ce-nseamnă oare literatură proas-
tă? Ceea ce nu-i place lui X? Dar ea
poate place lui Y.
Nu există numai o literatură Complotă,
dar și Matematică Complotă, sau în
general Știință Complotă.

Mi-am fost propriul meu secretar.
Nichita Stănescu a lărgit pur și sim-
plu limba română, a extins-o, a gene-
lizat-o. A umblat și la gramatică. Dacă
Labis ar fi trăit ar fi fost dezgăsit de
el... Așa, nu se știe...

O lucrare literară dege care se afirmă că
este ușor traducibilă (cele ale lui M. So-
rescu, de exemplu, și cea S. Marcus) este o
lucrare de doi bani!

Dragos Vrinceanu (poet, traducător din italia-
na) a fost vilcean.

Dramaturgul Gheorghe Vlad (Teșu), romanie-
rul Ștefan (cel Mare) Bănuțescu, tânărul
poet Mircea (cel Bătrân) Dinescu, Ioan
(Vodă cel Cumplit) Alexandru, Alexandru
(Vodă) Vlahuță...

- 13.08.87

L-am cunoscut pe Sorin Preda în mai 1982

la Alexandria, ^{la} Concursul Național de Proză ⁽⁶⁴⁾
„Marin Preda”. Era brunet, gata ~~o~~ răsfațat, păr
exagerat de gălăgios. Am impresia că avea și
mustați. Fuma, însoțit de o prietenă. Vorbea
cu încredință, am vrut să-l abordez dar nu
m-a lăsat în seamă. Totuși am insistat.
Mi-a răspuns pe deasupra umărului. Omul
debutează la „Cartea Românească”, 1981, cu „Pove-
ști terminate înainte de a începe”. Titlu
frumos, poveștile plate însă. Cartea atrage
mai mult prin titlu, în rest cotidianism.
Îmi plac numele de personaje, neșablonizate
(Ion, Maria, Gheorghe etc.), nebanalizate - pre-
inventate (Iorache Poghirc, Catina M., Durlila
etc.). Totuși n-aduce nimic nou în proza
română (mă refer la stil, invenție formală).
Este mult mai Mircea Nedelciu, Nicolae Iliu-
cu etc. Dar nu uităm că Sorin Preda e
negotul lui Marin Preda, care și-a murit în 1980 când
a murit a fost directorul editurii C.R., un-
de a publicat S.P. Nu e exclus ca manuscri-
rul să fi fost depus chiar de pe vremea
când încă trăia unchiul-nău. De la negotisme
politice, sociale... la cele culturale, artistice.
Mai mult, s-a format și zicală românească:
„Din actor actor născare”, pentru intrările
la IATC, Conservatoare necesită cunoștințe
rude în domeniu, e mult de împins.
Cîteva lucrări sînt frumoase erotizate („Nina”
etc.). Într-altele naratorul se transformă în-
tr-un obiect („Un isar ciung”) sau un animal care
povește („Drama din comuna Căteu”), ultima amin-

tindu-mi de Jack London și puil nău de lux,
tulburătoare năvălă.

Prozele acestea ~~scurte~~ sunt foarte scurte,
chiar și de o pagină, două, fără a avea vreun
chichirăz anume, o trimetere, un plan suprapus.
Scrieri prozaice, totuși conforme. Un fel de
"cartoane" ale vieții.

cum se exprima G. Calinescu despre Pavel Dan
mai degrabă schite decât povestiri... "O zi din viața
lui Sorache Popșuc" aminteste prin titlu de Soljonițin.

Lucian Avramescu dă năvălă de fericire prin
"Știința tinereții" ("Cazuri și necazuri", i-a-
uși bre!)

~~Este~~ Este un redactor care are impresia = 19.08.87

să el e buricul pământului, că gusturile
se confundă toate cu ale lui. Mă gândesc
la Alex. Ștefănescu (numa mai bine cu
prenumele Costică, ori nea Alexe). Cu o
superioritate răzunde la rulăricăta lui de
"Cinacși", chipurile, "prin corespondență" "Toti
sunt proști, netaleantati, numai el le stie pe
toate. El dă indicații pretioase, îi ia în
rîs pe toți, fără nici cea mai mică decență,
se crede mare poet, mare prozator mare mare...

~~Dă~~ Dă indicații poetilor, fără să fi scris
la viață ~~un~~ vreo poezie. (Cînd stă un lucru
te-știi și-l faci, cînd nu-l stii, îi înveți
pe alții cum să-l facă...) Că merite deose-
bite a avut el de a scrie poezia asta?

Sînt într-o continuă cădere, nufăr esec du-
pă esec. Dar și exersurile se pare că le caut

voit. Încercările mele de a publica se sol- (65)
dează cu înfrîngeri usturătoare.

La toate se mai adaugă acum boala, otita.
Nici nu stii cum s-a întimplat, care s-a cauza-
le. M-am trezit dimineata bolnav - asta de
vreo trei zile. Acum urmez un tratament iar
cu urechea nîngă n-aud deloc, mi-e înfunda-
ta. Și mînd cum sînt arecult muzica, "Flautul Germe-
cat" de Mozart.

N. Iliescu ("Dearte pe jos...") are un stil deru-
tant. Dacă nu l-ar fi în avut în gata pe D.R.
Popescu nu stii cum ar fi publicat! E sicum
demon de generația '80 (Generația în blugi).

Mă simt părănt de toată lumea.

Ce eroticii sînt neritorii italieni! Păzior meri-
dional. Singela fierbător. Bruneti. Broscari.
Pînă și în science-fiction găsim senza-
lism. Foarte fin mi-l sugerează Lino Aldani.
Lară să ne înțeleagă, ca la un film în
care se întinocă imaginea tocmai la momen-
tul principal. "Canis rapens" mi-aminteste de
Kafka, "Metamorfoza", idee interesantă: trans-
fer psihologic între ființa umană. Mi-a plăcut
mai mult "Tehnocratie integrală", idee sociologi-
că de altfel vehiculată, la care eu aderez. Iată
ce scrie ~~personajul~~ ^{personajul} despre secolul XX:

"Posturi de conducere puteau fi incredintate
celor mai incompetenți indivizi, persoane ge-
niale puteau primi cele mai neînsemnate du-
le [...] Puterea nu era în mîinile tehnicieni-
lor, ci în ale politicianilor, o sleahță de
megalomani nebuni și dominați de pasiuni,
disparați definitiv odata cu instaurarea

Erei Cibernetică a Tehnocratiei Integrale."

Așa ceva se întâmplă în RSR. "Noapte bună, So-
fia" cuprinde o idee din "les meilleurs du
monde", tot S.F., scrisă de un englez (imi
scapa numele), citită în Maroc: filmul
senzorial, să-l simți prin toate mădușe-
le: lovitură, iubiri mai ales... Dar aici este
lărgită ideea, mai mult, "Onirofilm",
care facea ~~un~~ vizul să fie realita-
te. Foarte ingenios.

Nu prea aplecam acrt gen de literatură,
prea multă tehnică, uneori gratuită, se
introducea aici. Un fel de baroc. Dacă
voi scrie vreo dată, voi face mai mult
F decât S: enigme, miracole, apoi reali-
tatea nudă.

-15.08.87

Astăzi e ziua ~~mea~~ moică-mii. Trimis telegramă doar.

Recoltez înfrângere după înfrângere. Sînt chiar a-
tît de netalentat? Mă compar cu alții și nu
mi se pare. Ei au însă pe aște unu' în opo-
ziție, îi lansează și-i sustin. Au pe ce se opi-
nă. Un manuscris după la "Cartea Româneas-
că" mi-a fost ținut 2 (doi) ani fără măcar
să fi fost dat la vreun lector! M-am dus a-
tunci și l-am retras ("legi de compoziție inter-
nă. Poeme cu... probleme!").

Urit mai scrie N. Iliescu. Simple aiureli. Voit fortat,
trucată, artificios. Greu digerabil, pe deosebire de
Sorin Preda. Fără mișcat. Trunchiat. Texte culese

cu caracte diferite. Interveneri. Narative ne-⁽⁶⁶⁾
nativă, arborescentă. Colaj. Citate. Enumerări.
Repetiții. Infatuare. Egocentrism.

Mă simt derutat. Nu știu ce gen să abordez,
ce tematică să aleg. Nu mă mai cunosc. Mă
hotărăsc greu. Cînd veau să fac ceva, ~~mi~~
mi dau seama că era mai bine da-
că făceam altceva. Prea oscilant. În-
cubo o o opuc?

Argouvi: le are", "Si eu simt de garere că
le lunghește efectiv" (p. 9).

Derse, cum îi zice Iliescu, îl laudă pe Iliescu
pe ~~un~~ copiat, că Iliescu îl laudă pe
DRP în interviu ~~particular~~ (p. 13). Se citește ei
între ei, se laudă ei între ei, se publică ei
între ei. Si cîcă asta se numește cultură, "po-
pulară", "de mazăre" etc.!

-18.08.87

M. Benceze mi-a solicitat să fac un articol o-
magial pentru revista "Gamma", în limba
engleză, 10 ani de la "înființare". Este pen-
tru prima dată cînd cineva mi cere să
scriu ceva ca să-l publice. Pînă acum
eram peste tot respins cu foarte multă
amabilitate. Și-acum sînt la fel, la
(chiar) mai respins, cu excepția "Gammai",
de altfel revistă obscură, apare zero-
grafiat.

Ieri m-am certat urît cu nevastă-mea.
Ea are impresia că eu nu fac nimic, eu

am impresia că ea are impresia că eu
nu fac nimic. Ea însă cere să stau tot
la masă pe la toate cazile. Mă dispetu-
iește cum mă vede citind, scriind. Mă
dăruiește, în urma ~~altor~~ altor neînțelegeri,
a rupt toate scrisorile scrute de la mine,
poze din studenție. Zicea, fiindcă am
enervat-o. Acum nu mai are ce ruș.
M-a pus să rup și pozele cu fostele
mele prietene, înainte de înmormântare.
Și ca prostie, am aruncat-o. ~~Am~~
am uitat de ea, la parca mai jos-
trez scrisori ni vedea de ale lor
[două misionare, Cistea Misionară și Că-
pet Misionară, Geta (Brăiloiu?), una
la mare (nu-i mai știu numele, era
parcă din Teleorman sau Olt), apoi
Vetuta Curcă (primul meu mare a-
mor!) din Ohaba de Sus, Mehedinți,
par multe, dar nu am fost la viața
mea afemeiat, "gajicor", ci un
nepăsător în materie de fuste, așa
cred că s-au agățat, mai mult ele,
de mine! Tot blăg și nătăntol și
timid și rusinos de când mă știu. Și
am pierdut mereu din cauza asta...].

Să continui cu acest Nilăscu, care
îmi pare cel mai bun prozator tânăr
român. Deosebite și pe Mircea Nedelciu,

pe Sorin Preda, pe George Cărmăneanu, (67)
Gh. Crăciun, Cristian Teodorescu, Ste-
fan Agopian etc. Poreclă de cultură for-
midabilă. Dar puțin mult literar. Su-
ces de public nu ~~are~~ are. De exem-
plu, pe cartea de la bibliotecă apărută
în 1983, "Sparte pe jos", mi s-a dat
două semnături (~~incalculabile~~ ^{incalculabile} și mea)
în 4 ani de zile. Cum puțin! Proza
foarte prozică, foarte potidică, foarte
bucureșteană. Cade într-un provincișism
bucureștean! [Ar înțelege un neamț cartea
~~sa~~ (traducere în germană)? Mă îndoiu.
Ar trebui să cunoască dedesubturile
bucureștilor. Totuși cum stăm noi să nu
~~ne~~ "universalizăm"!] Dacă eu ar
fi scris analog ca el, dar referitor
la Craiova, critica literară ar fi
zis că mint un provinciș ^{și} nu fi reu,
de "Minerva", "Jid", "Unirii", "Rotonda",
"Lipscani", "Ion Colan etc.", pentru că
nu e ora de ~~la~~ cunoscută, în compara-
ție cu capitala, orașul cu un singur
locuitor, Craiova. Scriere mecanică pe
alocuri, latinescă, veche. Stil joze.
Stil Gide, când se autocomentează (a-
pologetic design). Proza intimă - fără
a fi prea intimă (are tangențe cu
"teatrul intim" al lui Stindberg?).

Inovații. Experimente reușite. Și note
în mărșel, da bibliografie la o proză
cu centodare (ca să nu zicem coșier).
Orcilatii, neșiguranță în stil — asta e
neșiguranța lui. Face demonstrații de
acrobatie lingvistică, jongleria cu ta-
lentul. Poeme așezate prin text. Un motto
de $6\frac{1}{2}$ pagini! P.S.-uri! Citate, cit mai
multe [atenție care mai este el, Ni-
colae Iliescu?]. Narcisism. Autoironie.
Gresi la lectură. N-am putut urmări
continutul, doar stilul.
Trebuie să fi vrut o semnificație la
nivel mai larg, dar eu nu am reușit
să-l urmăresc să fie un doborât.
Colaje multe, enorme. Se poteste în
stil. Un motto oare în finalul u-
nei poze. Confuzii voite de nume nu-
mere, situații. Personaje care merg din-
tr-o romântă într-alta. Păra vorbărit,
Păra verbor. Aluzii. Paradii. Totul, o
nebulosă. Oricum, omul e mare! (n.
1956, deci mai mic cu doi ani ca mine).

-19.08.87

La joie de vivre, sic francesii. La joie
de mourir, sic si românii.
Arcuet Radio France Internationale. Ori-
ce, numai Radio București nu! Mai
ales în zilele astea!

Sunt un prozo-zott (Am în minte nă⁶⁸)
compun o carte din jumătate proză, ju-
mătate poezie).

Ca-n poveștile lui Gih I. Mihăescu mi e tră-
ire mai mult să văd, nu am nici o părere pe
moment. Scrie pe lângă Gih, parca în gând, alb, în-
grijit (Nivele?).

N-am deloc răbdare. Nu pot să termin un
lucru să m-ocup de altul. Încet am multe
începute și putine sfârșite.

Literatura română a fost monopolizată de
bucureșteni, în special absolvenți ai Fa-
cultății de Limbă și Literatură. Și se re-
volta de ce parizienii sau americanii posedea-
ră analog cu țările periferice, miei.

-20.08.87

«La „Grandiflora”» de Gih I. Mihăescu. Era mică
novele, foarte ironică. Singura preocupare pe
românii ocelui mic stăpân l'è ve d'a cum de să-
găsim? [dintre răi o constituie femeile și ve-
mul. Biserici sunt. Nume de personaje: Ramura,
Măntășche, Zambiloiu, Gărușu, Gărușu-
nu etc. Bun psiholog, și analist al reple-
tului omenească, migălos în detalii. ~~_____~~
talentat. Erotismul lui mi-aduce aminte de
o carte citită în Meroc, scrisă de un pici-
liu parca, în care bărbatul nu areu altă
preocupare decât să dezvirgineză femeia,
după aceea femeia respectivă nu mai repre-
zenta nicio importanță. Gih (care e și ge ade-
văratul prenume?) are un vocabular bogat,

cu neologisme, metafore. E proză poetică, lă-
tinită. Agustată. Cerească zonă de câmpie.
Imi pare desigur de mult și recent când
dău activăm până de la circumstanțe „Grândi-
fiera” cîntînd „Pe-a nostru steag e scris
unire”, cîntec patriotice!

Naradele parca-mi plac mai mult decît
romanele. Uneori romanele sînt narade di-
cuate, ca un vin cîntat cu apă — ca să
fie în tinuturile gîlbuii.

Curinte bine ascuțite, compuse inedit.

Am cerut de curiozitate la Biblioteca Jude-
țeană „Colț” „lectură de anatomie” a lui Emil
Hurezeanu, în prezent redactor la „Actuali-
tatea românească” la „Europa liberă”. Trimis
la specializare în Germania, ~~_____~~
în urma „lătinării” premiului „Herder” de că-
tre Anna Blandiana, Hurezeanu s-a speciali-
zat definitiv. S-a surprins marea mea
fapt pe un volum. (Se știe că sînt trecuți
la index toți cei care fug. Mai recent
am aflat că dădă și publicat într-o anto-
logie sau colectiv, și ~~_____~~ te-ai exilat, nu
se pot cartile — ar însemna să-i cen-
surăm și pe cei alții.) E.H. scrie și poezie den-
ră, mitigată. Multe poeme fără titlu
(titlu de formă a * * *), unele scurte (6-10
rînduri), altele de cîteva pagini. Editarea
a pus o hîrtie groasă care da volumului
o formă consistentă, ca și culegerea textu-

lui cu caractere groase. Un titlu („Poet (63)
al artistului în tinerețe”) aminteste de Joyce.
Proprietat de St. Aug. Ebinas E.H. a avut gra-
mă I la debuturi. Îl consider totuși mic.
Mircea Costărescu, Florin Taru, Traian T. Coso-
vei ca formă inventivă în poezie. E.H. scrie
și poezie proză.

Continuu într-o stare de prostrăție. O stare
de sine îmbînțită cu o trăire intensă de si-
ne, undeva în afară.
Sînt că mă depărtez de lume, nu mai mă înțe-
leg cu nimănui. Mă distanțez la figurat. Mă
sînt izolat. La bălăcești m-am dus din curio-
zitate pentru necesități urgente, dar dădă
sînt prea obosit ca să mă descurc puțin
pe centru, unde de fapt s-au schimbat
multe, oamenii și lucrurile mi-au devenit
străine. N-am nici o speranță, nici nu știu
ce m-așteaptă. Sper într-o schimbare,
dar societatea nu o rămîne așa înghețată,
mereu. Scriu însă pe supțel. Îmi dau
impresia că fac ceva. Că timpul nu e
chiar în totalitate pierdut. Că poate sele-
ta il voi valorifica. (M-am gîndit să las
toate manuscrisele mele, inclusiv acest
„pseudojurnal” cum ar zice Augustin Bugure,
Bibliotecii Academiei, dacă le-o primi. Dar
asta după moartea mea — acum ar fi peri-
culos pentru viața-mi și-așa nesigură.
Dădă e riscont pentru urmări. Oficialitățile
ar fi în stare să le facă „hierolite”...)

Sînt, un abochușat, incercămibilul.
Se vede că are le bine pentru un artist
(cum ar dori eu să fiu), de aici se naște
creția, din lăcomia de învînzabil. Ra-
ționalistul e omul de știință, eșuat, desi
nici lui nu i-ar strica, din cînd în cînd
gutin donchisotism [mă gîndesc la în-
trînzetură Einstein].

- 21.08.87

Sînt la operațiunea de recuperare a unor
manuscrite mai vechi. Revizuirea lor din-
tr-un ~~unghi~~ unghi de vedere nou. Acum mai
am și eu experiență într-ale scrisului.
De exemplu refac un manuscris din... 1969!
Apoi le pun în eufar și uit de ele. Le
consider în formă definitivă, nu voi mai
reveni, chiar de mi-voi schimba stilul, ideile.

Aleptul: Bunicule, cine-a fost întîi, oul
sau găina?

Bunicul: Ehee, cojilare, înainte au fost
amîndouă, acum nu mai e nici una.

- 22.08.87

George Crăciun, "Arte originale. Copii legalizate",
proza scurtă, Cartea Românească, 1982.
Tînăr prozator. În prozele lui nu se întîmplă
nimic. Meru e plătare în gol. Parcă vorbă în
gînd. Baroc. Analitic. Autorul intervine în
text și se adresează direct cititorului.

Scrie la prezent, persoana întîi. Proza multă (70)
vorărie, hedondante chiar. În general perso-
najele n-au nume. Plicticos. Terbos. Citate
lungi. Banalități. Pari pe loc. Povestire fragmen-
tata. Este rub Iliescu, Nedelciu, Hărăsongian, Cr.
Teodorescu. Scrie cum ca Ovidiu Moceanu.
La un moment dat publică "Extrase dintr-un cu-
net de însemnări pus la dispoziția autorului de pri-
etenul său Vlad Ștefan". Taxte paralele pe aceeași
pagină. (Beci mici experimente, rege deosebite
de Moceanu la care nu am observat astfel
de încercări.)

Si revista asta, "Arta" parca-ar fi de "Cîntarea
României". Mult amatorism, picturi ca de copii,
pe aceleasi teme.

Fiecare individ are formația sa socio-culturală.
[parcă așa ceva scria în "Sociologia culturii" An-
relian Băndrea, la care am fost în audiență,
și totuși atunci el pleca la mări (erau Cîmpia
Europene)]; la prosti a zis că ~~este~~ e în redin-
tă. Fiu-nău, care terminat facultatea cu 5,
la învînz la doctorat, în timp ce alții au zeci
de publicații și nu pot să urmeze nici o op-
cializare. Barem eu sînt și pomar! Ideea a
partine sociologului american Pitirim Sorokin.

Am poftă să scriu o povestă de teatru (sînduă ote
o vîd acum) care să se numească "Afiliul de
noapte" (ca la M. Gorki), sau să mai adaug

vreun multitudine.

Creatii de amator am făcut pușcă acuma, și-n matematică, și-n literatură, și-n feluri. Când m-oi profesionaliza, și eu?

Nu sînt un ^{scriitor}, dar prea mareu cu naționalism, prea puțin ținut la curent cu civilizația occidentală, nici artistic. Fără a mai vorbi de cea foarte îndepărtată (grecă, egeană). ~~și sînt~~ xenofob.

Mai degrabă
-23.08.87

Azi e bîlei la eteteliș. Trebuia să se țină de sfîntu Iliu, de iuliu, dar s-a amînat, cîcă, din motive de campanie. În cred că pîtele sînt cauzele (deranjarea religiei!).

Soveru zace prin librării („Apă ve, apă moartă” sau invers). T-s-a dus muza poeziei. Ar trebui să mai lîncească locul și altora, mai ales tinerii care nu pot publica pentru că n-au loc de mîni.

Artur Silvestru (Gabriel Tîrnăcoș!) mai mult le-a făcut popularizare alor de la „Europa liberă” prin rubrica-i de „Pseudocultură pe unde curte”, din ~~brucifare~~. Atunci am aflat și eu de o serie de perituri, reviste, cărți ale românilor din diaspora, și am început să aruncăm emisiunile lor culturale („Perspectivă europeană”, „Cartea pe unde”, „Povestea

vorbei”, „Tîghe și antitîghe la Paris”, „Actualități culturale românească”). De-atunci parcă m-am făcut mai deștept. Oricum, ~~constituie~~ constituie un fir cu Occidentul, care devine camdata ne e încă superior.

-24.08.87, Bălcești

Nu circulă ratele spre Craiova. Mi se dau planurile gaste cap. A crescut nivelul de trai.

R., G., și C. sînt chemați la Dumnezeu. Lui R. Dumnezeu îi recomandă să o mai lîncească cu lînmarea, apoi se ridică, dă mîna cu el, și R. pleacă. Lui G., Dumnezeu îi recomandă să nu mai oprime propria-i populație, apoi se ridică, dă mîna cu el, și G. pleacă. Intră și C., Dumnezeu îi spune s-o continue cu pacea, să și religia vea pace, dă mîna cu C. / fără să se ridice în piciorare), și C. pleacă. Sfîntu Pătrule îl întrebă mirat pe Dumnezeu de ce nu s-a mai ridicat în piciorare.

Dumnezeu: Ce, vezi să se areze C. în locul meu, și să zică după-ăia că el a făcut lumea?!

Parcă e un suflet în Univers. Parcă se învîrt motoarele Pămîntului. Zumbăie ceva pe sus. Poate-or fi avioane. Aștept să vină unchiu' Mărinică cu mașina, să mă ia la Craiova. E doișprezece noaptea. Zicea că vine pînă la unu.

Un militian îl luase la ochi pe un om că tot
sta prin circumi și nu muncește. Se duce și-l
întreabă. „Da, domnule, vîc omul, stau în
circumi, dar plătesc, am bani (și poate
teancue de rîte). Vezi?”

Militianul: Da' de unde ai bani?

Omul: Mi-i dau copii. Am trei copii. Unul
e mîcelor, dar nu mîmîncă deloc carnea
pe care o taie, altul e hot și fură fără
să-i zică nimenea nimic, iar al treilea
nu muncește dar cîștigă bani.

Militianul: Ia să-mi zici dumneata date
mai multe despre copii d-tale, să-i a-
rangez eu și pe ei.

Omul: Copilul al Mare e doctor, chirurg, tare
carnu dur n-o mîmîncă. Al mijlocu e
militian, afacerile lui nu le discută
nimeni. Al mic e zopă.

(Bancă cum sîmbrit, Surs de Tata-Secu.)

Cînd îi aud pe locuștenii bîndușu-se că
prind bulgaru la televizor, mi se par primi-
tive. În Craiova se prind nîlbri, care
sînt net superiori (iata că am comis un
gleonism).

- 25.08.87

Werner Heisenberg a luat Premiul Nobel la
31 de ani. Nu sunse caz mai tînăr.

Eu sînt un rahat. M-oșopii de 33, degeaba.

Pat drama omului nerealizat.

- 26.08.87, Neptun

(Să nu credeți că sînt pe altă planetă! Nu.)

După o noapte de pătimit prin tren, sece de,
am ajuns la mare, Ely, Mihai, Florin. Timp
excellent. What a good time... Apa e rece
cu multe meduze, și nebici care te întingă
la tălgi. Copiii se bat cu meduze. Mihai
construiește castele de nisip și diguri pe
care le dărimă primul val. Bani rece
la gheată, mîmî de zmeură, clătite și ci-
nati. Radio-Vacanta, „Litoralul”. Vederi.
Prieteni. Locuim la hotel „Oltenia”, etaj XI,
cam. 1117 cu ferestre spre mare. Frumos. O
adevărată panoramă. În larg se văd niște
zone de mare, îngrădite. S-ar putea să
fie crescătorii. Marea Neagră e al-
bastre și fără valuri. Steagul albas-
tru arborat. Dimineata e ceață.

Salutări de la mare!

Florin, Ely și Mihai

Multe salutări de la mare...
distanță!

Victorase, te asteptam să vii
pe la bălcești, mergem la Abet...
Serie-mize ai făcut cu cele
două cărți (pe adresa din
Craiova).

Pentru viitor

iti doresc armata usoră!

Florin (Ely și Mihai
viteazul), Neptun, 27 august 1987.

„Vă salutăm de la al XI-lea etaj
al hotelului <Oltenia>.
Ne simțim bine. Muncă e foarte
brună, iar apă ne face o foa-
me de lup.
Mihai ne bălăcește toată ziua
și aleargă după morci, valuri și
meduze.

-29.08.87

Ți măorită ca sufletul meu.
Eu și Ely nu ne înțelegem deloc. Diferență
de idei, viziuni, idealuri. Femeia asta m-a
lăsat în noaptea în care am ajuns. Aș fi
ajuns departe dacă nu mă luam după ea.
Nici acum nu e prea târziu, dar noaptea mi
e neplăcută. Nu văd nici o alternativă pen-
tru viitorul meu. Nu știu ce voi face în
toamnă. Cred că vreo 2-3 ani tot somer
voi fi, dacă între timp nu reușesc să o
șterg. Cum o voi reoate la copăit? Pe unde
voi reoate cămară? Ely zice că lui Mihai
ii va fi durine cu un tatic ca mine. Eu
nu pot să-i ofer nimic copilului ăsta. Eu
nu am putere, nu am o poziție înaltă în
societate, cum ar vrea ea, chiar dacă ne-
dreaptă, frauduloasă. Antăzi diploma contă-
tă, nu ceea ce știu. Iar anexa la studii se
pun pilele, relațiile, nepotismele, șterțul,

lingușirile, ... S-au dus dracu toate. (73)
Corupție. Magie. Aranjamente. Intervenții. Pentru
unii există portite de ieșire din orice lege,
pentru alții portite de îngredire în legi.
După un an de somaș pether un concediu
de neodihnă - prin bunăvoința soției.

Vizionat un spectacol cu Jean Constantin. Toa-
te sketch-urile lui sînt autoironii: că e
țigan, sau că e urît. Mi-a plăcut baletul
Teatrului „Fantasio” din Constanta, cu dame
nexe. Și „dansurile”, mecanice după muzică
rock, așa mi-a venit ideea să le denu-
nesc. Cam 2000 de spectatori au asistat.
Am mai fost și aluzii la realitate. N-au fost
cîntăreți și asta s-a nîmțit, ca un specta-
col șterg, ca o masă carăia și lipsește apa.
Mi-a plăcut și un actor mic, care a jucat un rol de
copil de grădiniță, peșca Braun.

-30.08.87

Ți nenină. Playa. Femeile și-au dat jos sutienele,
cite unele. Civilizația occidentală e contagioa-
ră. La Neptun, în mijloc, sînt și nudisti.
Certuri continue cu Ely. Conceptii total
diferite.

-31.08.87

Bază civilizațiile celelalte comunică prin tele-
patie, ce e literatura la ei? Limbajul s-a
primitivat, a căzut în desuetitudine, a
fost înlocuit de un alt mijloc de comu-
nicare, mult mai eficient, ideal am zice.
Să poți să transmiți orice, oricui, oriunde
te-ai afla. Ce vor face îngîmfatul ăsta

de scriitori? Parcă-i auzi vorbind despre menirea lor, despre rolul lor, despre rostul lor pe lumea asta. Vor dizpune atunci literaturii, sau vor avea alt statut? În mod sigur, trebuie să existe și alte civilizații în Univers, printre atâtea miliarde de stele care au fiecare planetele lor care au fiecare sateliți lor. Deinde la ce grad de evoluție sînt. Înclin să cred că și inferior și superior noastră. Nu sîntem nici primii nici ultimii în spațiu. Și cînd te gîndesc că mai există cîte-un conducător megaloman care se crede buricul pămîntului, care are imperia că natura stă în loc de el, și-și pune slugile să-l orădoneze, să-l ridice în slavi și să-l declare zeu!... Cred că există ființe care diferă de noi. Condițiile de viață au favorizat dezvoltări distincte. Poate și alte planete alt animal le stăgînesc și celelalte, nu omul. Omul ar putea să fi rămas la un stadiu inferior (filmul "Planeta maimuțelor") acolo, sau să nu fi găsit pe nara evolutivă. Alte laguri guvernează ființele de pe alte planete. Cum o arăta pictura, sculptura la ei? Ce fel de muzică or asculta? Care sînt substituiții lui Goethe, Shakespeare, Hitler? Sau, Mozart, Van Gogh, Michelangelo? Or există mai multe nații pe aceeași planetă? $1+1=2$ și la ei?

Stau pe plajă și scriu aceste rînduri. Cînd răsfoiesc carnetul acesta mi se par multe prostii sau inutilități. Oi găsi veșnic "fraier" căruia să-i faci însem-

nările mele? Unul dintre aceia se găsește, de exemplu primul sînt eu. (74)
Mă tot încercă senzația inutilului. Sîntem atît de mici în universul acesta, și pe cît de mare ne considerăm. Niste ignoranți, orgoliosi.

Seara am vizionat comedia "Zăpăcita de la ora patru", de Nicolae Tic și George Bănică, la Teatrul de Vară din Neptun. Sala prea mare, deschisă, microfoanele nu prea reglate, auditia a cam războiătat. La un moment dat un domn s-a ridicat și-a strigat tare că nu prea se aude nimic decît niște aurieli. Sala a rîs. Actrita Tanta Lache tocmai vorbea la telefon. A închis telefonul murmurînd "Vă răzuit!", ca o replică dată domnului. Din nou s-a rîs. Piesa cu muncitori, despre muncitori, dar cu dialog viu, antrenant, popular. A atras spectatorul mijlociu. (Mihai a admirat. Mai înainte mă tot bătea la cap să-i dau opă.)

Mi-a plăcut actorul Ovidiu Cristea în rolul lui Fane. Natural. Apoi papitoii Achim și Minodora (Zeno Balint, Constanta Taraulcă). Piesa a avut și aluzii zornoc. Dar pe alocuri mai erau și replici pe placul autorităților: Achim: "Eu n-am decît doi prieteni, sindicatul și partidul. Și mă plîng lor." Și s-a plîns că Miluța i-a luat nevastă și nu vrea să i-o mai dea.

și lui din când în când (!) Dar, parodiind
o replică dintr-o rebită de Al. Sahia, parecă
< partidul nu dă ni ... roții ! > („Vezina vie”?).
S-a vorbit despre copii, despre femei nă făc
multi copii (ca-n Germania nazistă) etc.
În rest, pieră de actualitate, dar care nu
poate trece frontierele țării (datorită tema-
ticii). Nu mi-a făcut o impresie deosebită
Adriana Trandafir, căreia i se făcea o mare
publicitate, că e de la Teatrul „Giulești”,
se mai menționa „din București”. Firma este
desori prea strălucitoare, exagerat. Cel
mult, a jucat mediocru.
Și totuși, de ce reamă piersele românești
atât de mult între ele? (Mă refer la
cele de actualitate.) Ce viață or avea ele?
De ce nu rezistă la timp? Citer că
tot Teatrul de Stat din Rerita a jucat
„Comedia cu olteni” a lui Gheorghe Vlad
(care e de pe lângă Bălcești, Lăcusteni
am impresia) 700 de reprezentări. Aici
nu se mai aude nimic despre ea, nici un
critic nu o mai comentează. Desigur,
n-au schimbat vremea, n-au schim-
bat și gusturile. Dar altele re-
zistă indiferent de vremuri, de gusturi.
Au acea deschidere pe universalitate.
Au acel ceva general valabil în orice
condiții. Noi ne zbatem într-un provin-
cialism românesc. Și totuși, recunosc
că pierse m-a destins!

-01.09.1987

(75)

Am început al doilea an de romaj.
Am început al doilea an de romaj.
Cît va mai ține calvarul? Dar nici nă
lucrez oric nu-mi convine.

Am visat az-noapte că m-a criticat
Julian Neacșu în „Luceafărul”, la poezia
prozei, la monograma F.S. (î-am trimis
proza pentru copii „Godăcelul”). Era scris
mult la adresa mea, dar n-am putut
nă citesc. Sînt curios nă văd legătura
dintre vis și realitate. Știu că-mi seseau
pe dos. Visăm pe negativ. Prin clasa a
II-a sau a III-a, cînd trebuia nă ne fa-
că pionieri (!), fiindcă nu erau cravate
destule trebuia nă tragem la sorti (cei
cu medii mari). Noaptea am visat că
eu am tras NU iar un coleg de-al meu,
Birchi, Coco îl porecleam, DA. A doua zi
a fost invers. De-atunci interpretăm
invers visele.

Marea a fost agitată, făcea valuri care
se mîrgeau la tîrm. Am înnotat pînă
la gîndură, cu greutate, bras (noi
la Bălcești îi zicem ciineasca), apoi
am depănit ceva, în cross (noi la
Bălcești, copii, îi ziceam voinicăscă)
dar m-a fluierat valurile. Mă gîm-

eram printre hidrobricidete. Din fată cînd
le priveam — pe cele de plastic — barea
aveau o gură uriasă de broască ur-
iasă, ceva balenă. Pe fundul apei
fîind multe pietre, ești nevoit să înști
ziua la mal. M-am tăiat deja
la tălpi și mă ustură. Mă încearcă
și o otită externă, la urechea dreaptă.
Am mai făcut acum ^{zece} ani otită tot
la Neptun, venisem imediat după nen-
tă. Mă duceam să fac tratament la
Mangalia. Cu ocazia aia am mîncat
langosi și raci (Ely mi-i suferea, i
se întorceau matete pe dos).

Îmi fac bine apă, noarele, nisipul,
noptul. M-am negrit ca un tigan. Și
pe fată. Mi s-a zăcut pielea mai ales
pe fată. Dar în jurul ochilor am ri-
duri de soare. Arăt ca un arap.

Prima seară festivă "la Calul Bălan",
cuprinsă în bilet. "Grozav de frumos.
Am băut singur aproape un kilogram
de "Murfatlar", cu apă minerală. De ori-
cei mi-mi plăceau vinurile din comert. Ely
s-a nîmțit hîin și m-a putut să bea.
^{trei-uit} ~~trei-uit~~ să beau eu și porția ei. Mi-
hai a stat tot timpul la orchestra
mai să-și prindă deștele în instrumen-

te, sau să-i vîre lăutarii arcusurile (76)
în ochi. Au fost și nemți, și o masă de
chinezi. Tare nedumeriti priveau brîtîi chi-
nezi. Parcă-ar fi fost chinezi! Parcă-ar fi fost
pe altă lume! La început am avut impresia
că sînt japonezi, dar un coleg de masă
mi-a atras atenția că japonezii sînt mai occiden-
tali, îmbrăcați nelafal. Poate coreeni, nordici, dar
o artă sub Kim în Sen tielruian să arate ca niște
japonezi identice. Șeful de sală mi-a spus că
sînt chinezi, erau totuși la costum, dar de culori
diferite.

Șeful de orchestră a cuprins în repertoriul
său și cîntăce nemtesti (fluierau nemții de flă-
care) și, spre surprinderea tuturor, chinezesti!
Aflaudau chinezii, unul a ridicat paharul.
S-a jucat, s-a dansat. Mă mîndream că sînt român.

-04.09.87

Marea e foarte răpărată. Toată noaptea a vînt. Mă
la înălțime, vîntul ei s-a amplificat.

Banii, banii

C-au murit țiganii!

Banii mei, banii mei,
la Marita la lordei.

Putu-i gura mamei ei

Că mi-a mîncat banii mei.

Sînt o victimă! Victima unei societăți.

Citesc "Tratament fabulatoriu", Mircea Nedelciu.
O carte enervant de plasticosă. Autorul vrea
să-și etalizeze "șința" ~~șința~~, lecturile sale.

fac eforturi sustinute, eroice, pentru a o termi-
 na. Timp pierdut. Nu stiu de ce o laudă astia,
 ce găsește nemișcământ în ea. Nu te înșepți! Omul
 caută prilejul să-și prezinte cunoștințele, par-
 că ar interesa pe cineva! După ce face
 o prefată de 53 de pagini din cele 270 ale
 cartii, prefata care n-are nici o legătură
 cu romanul, prefata de dispoziție prefetei,
 sau al augmentării cantității, deci ni-
 a pretului unitar, implicit și a copyright-
 ului. O prefată valabilă la orice car-
 te, o prefată despre sociologia litera-
 turii, cu multe citate deci putină ori-
 ginalitate. M.N. urea să arate că e
 citit, manierat, milcuit, are relații, prieteni.
 "Critică" literatură apreciată de public, po-
 blaril că nimel lui nu are audiență. Tot ce
 se vinde, se place, nu e bun, e burghez. Doar
 ce-i place lui este adevărată operă de ar-
 tă. Recunoaște însă inutilitatea actului li-
 terar. Unii au posibilități să-și impună
 gusturile, alții să nu și le impună, să le
 adopte, idei de așezare, "cel mai mare veri-
 tor este..." dar mie nu-mi place de
 exemplu, "cel mai bun traducător este..."
 și Ierulescu sustine asta fără să fi ci-
 tit nimic scris de acest veriitor, dar afirmând
 că este cel mai mare veriitor arată că
 e citit, e la curent cu moda, e destept.
 Scrie când la persoana întâi, când a treia.
 După Nedelciu, tot ceea ce place citi-
 torilor nu e bun!
 Desenează figuri în text (ca L. Sterne), o
 poezie cu corturi (loc de petrecere al ac-

tiunii), vreo trei rânduri de puncte..... (77)
 (ceea ce ține una și probabil autorul
 nu aude), multă descriere a mișcării, in-
 tervenții ale autorului pentru a comenta
 despre operă în general; fragmentat. Redă
 vorbirea populară, insistent, devenind ener-
 vant. Reproduce un text francez
 pe o pagină și jumătate. Mai mul-
 te voci în carte. Psihaneliză. Enumera-
 ții de propoziții lungi.

-10.09.87, Craiova

Stimate B-le Copăciaru,
 Întimplarea fericită a făcut ca să mă în-
 tâlnesc în drumul meu spre Sulina. Era
 pentru prima dată când mergeam pe această
 rută, atras de frumusețile Deltei, pentru
 mine - provenind dintr-o zonă deluroasă,
 exotice.

M-am simțit minunat în cele 27h cât am
 stat acolo. Prietenul meu, profesor și el,
 s-a căsătorit cu o frumoasă și tânără li-
 zovancă, și are deja o fetiță, pe care a
 botezat-o după legea ortodoxă a noastră,
 a românilor. A ținut mult ca și cununia
 religioasă să se desfășoare într-o bri-
 serică ortodoxă românească.
 După ce am venit de la plajă, întâlnindu-vă
 și pe dvs., am fost atras de briserica aceea
 arcutită și zăvălită (un localnic mi-a spus
 că a fost engleză), iar ingrijitorul,

(?) Tudor Nichifor zicea că-l cheamă, și că e ucrainean, mi-a arătat cimitirele [românești și grecești, ligoane, englezești, turcești (în părăsire)].

Sulina este pentru mine un oraș curios, cu străzile numerotate (prima, a doua, a treia etc.) ca la New York, cu muzică grecească la un restaurant de pe faleză, cu "cruci" catolice, purtând inscripții englezești, de tineri navigatori anglo-saxoni care și-au găsit moartea în acert capăt de lume, sau turcești cu vechea scriere, ca arabii acum; cu ligoani blonzi - roșcați etc. Am fost astăzi la Biblioteca județeană Dolj și am găsit trei cărți de dvs. ("Umbrela Comănenilor", "Cumpăna apelor sau Voda Cuza Trece Milcovul", "Când au venit Neagoe Voda"), și o traducere, în cooperare. Le-am împrumutat pe primele două.

Dacă aveți vreodată drum în Craiova nu ezitați să mă vizitați. Aveți adresa mea pe plic. Stau cam la 20 minute de gară, mers pe jos. Iar dacă aveți amabilitatea să-mi scrieți, as fi încântat. Sfaturile dvs. vor fi binevenite, mai ales că, recunosc, public foarte greu.

- 11.09.87

Primăvară ploioasă, vară secetoasă, toamnă îngeroasă!

Șeful statului întâlnește un om și-l (78) întâlnește cum o duce. "Bine", zice omul. Dar dacă strâng eu surulul? "Bine", zice omul. Dar dacă strâng și mai mult surulul? Și mai bine", zice omul. Dar ești d-tă? îl întâlnește iar Șeful statului. "Gropar", răspunde omul.

Stalin cheamă la el pe toți conducătorii din țările "democrate", subordonate lui. Mă, zice Stalin, cum vă faceți voi iubiri de popor? și da fiecare câte un stol de găște, timp de o lună de zile, să se verifice. Antia, totuși, pe jumătate boale la găște, le îngroasă, găștele dolofane alina mergeau. Trece timpul, vine Stalin: Ia să vedem, bă. Conducătorii arumă boale la găște, le cheamă la ei. Găștele rătule nu vin niciuna. Aduce și Stalin cârdașul lui de găște, slab moarte, jirpelite. Le aruncă boale și toate se roapă la el. "Ei, vedeți, băi?!"

X: O vacanță în Anglia mi-ar face și mie. Barem o dată, că a doua oară nu știu dacă mi-ar mai da drumul...

Y: A doua oară nici n-ai mai merita!!

Actorul Petre Gheorghiu-Dolj, de la T.N. din Craiova, a rămas în străinătate, împreună cu soția și cei doi copii. Valer Delakeza, zăgarul n-au lucrat, ziceau că și-asa era un turnător, de-ăia a și putut să grinde o defășurare în West. Nu mai are acum recunoștința încredere în nimeni, dacă fug chiar oamenii lor!

Ca actor imi plăcea Petre Gheorghiu-Dolj, avea

gabarit verbal, voce puternică. L-am admirat în „Trei gemeni venetieni” jucând trei roluri diferite. Ce se va întâmpla cu piesele în care juca el? Vor mai apare pe afiș? Va fi înlocuit în toate rolurile sale? De exemplu „Regina Lear”, cu doi actori, printre care și el, va mai figura pe afișul teatrului?

- 12.09.87

Mă doare gâtul, în timpul nopții, coloana vertebrală, jos, pe la bază. Dimineata, când mă scold, mai simt dureri, apoi dispare. Noaptea încep iar. Nu mă lasă să dorm. Cred că am spondiloză. Nu am fost încă la un medic, am oboseală. Mai mă frectionez cu cearmă, ie-nupăr sau alifii chinezești. La mare am dat cu nămol. Degeaba. Scad durerile pe moment. Sunt nopți în care mă mai lasă. Mi-ar trebui un brânz încins, calduros. La farmacie nu se găsește vată termogenă, numai burghezii acestei societăți „nebrăzate” ar putea o procura. La mine 33 de ani, reumatism. Va trebui să merg pe la băi. Mi-ar plăcea la Tachirghiol, dar nu găsesc bilete, sau la Eforie Nord ori Sud.

Despre proza nouă, românească, a tinerilor: Ovidiu Morosanu („O privire spre Ioan”) este prea verbelos, ierbos, fraze lungi; parca ar scrie cu ochii închiși, în liniște, melancolic; gen Llosa (America Latină) privind construcția

frazei, foarte descriptiv deci mai puțin natural. O.M. este sustinut de Mircea Zaciu, ara că... Ștefan Agopian („Manualul întâmplărilor”), stil normal, rapid, nou, f. puțină descriere, limbaj obșnuit, mult dialog clasic; acțiunea se petrece în timpuri istorice (~1800); fantastic (un câine care vorbește, ride, citește); Armeanul Todiu însușie pe o pagină întreaga meserie pe care le-a avut; doar două personaje apar prin toate povestirile. Bedros Horasangian („Închiderea editiei”), stil aparent neglijent, limbaj cotidian; copiază o rețetă gastronomică; fragmentat, pe puncte; titluri lungi; fiecare proză e împărțită în bucăți numerotate, cu titluri, motto-uri.

Cristian Teodorescu („Maestrul de lumini”): vorbire populară, fragmente de jurnal, scrieri de genul: ÎNTRU BARE..., RĂSPUNS..., redă o facă inscripționară.

George Crăciun („Acte originale. Copii legalizate/variațiuni pe o temă în contralumină”): scrie la prezent, persoana întâi, baroc, analitic, dialoguri fără limite de dialog sau ghirimele dar de la capăt sau răscol cu altfel de caracter, intervenția autorului, personajele n-au nume, citate lungi, banalități, pari pe loc; plicticos; Mircea Nedelciu („Efectul de ecou întârziat”), teribilist, povestiri fără soluție la conflicte, scrieri pe două coloane (prima: o povestire, a doua: comentariu al povestirii), scrieri la persoana a doua (vezi M. Butor, „La Modification”), grația textului diferită, scriere mecanică, propoziții cu verbe la infinitiv (gen lb. latină), dialoguri în franceză cu niste francezi, descrie imagini din reviste, confuzie între real și imaginar (o proză din revista a unui om devine personaj real vorbind cu ceilalți), vorbire populară, argouri, discon-

timiditate narativă, cotidian, de note în rub-
rol, mi amănă cărți viitoare, ce mai, ne-
voie mare cu omu' ăsta!
Redă primul cu greșeli al unui personaj; greși
la lectură; personaje care apar în mai multe
povestiri; reconcordanță gramaticală (de
timp și persoană); o proză n-are titlu, dar
merge pe o jumătate de coloană cu titlul ar tre-
bui să fie „Claustrofobie”

un personaj se numește Mircea Nedelciu, care
nu este autoul; altul: Nora-Ioana-Maria;
într-o notă la rubrol zice că cititorul
poate să facă o pauză acum, dacă vrea;
texte paralele:

A1

B7

A2

B2

personaje care apar în mai multe povestiri;
când zice „iată cea scrisă în cursul întregii
zile”, lăsa 24 rânduri goale, adică n-a zis
nimic! Greși la lectură.
Cică „Tovarășe tipograf, introduceți, vă rog,
12 rânduri de albitură!”

- Pline, pline, pîndică,
ce-ai rămas așa de mică?
- Fîndică pora, mea cea mare
A plecat peste hotare.
Și la anu' care vine
O să mă ia și pe mine.

- 13.09.87

Sînt un egoist, vrebese numai de mine în
jurnalul ăsta. Dar nu e normal!? Este doar un
jurnal intimist. Cîntă dorința mea de liberta-
te individuală. (80)

În comerț și în dragoste înveala cine poate. Eu
pot să nu pot deloc.

Sînt un caz tipic de traumatizat psihic?

- 14.09.87

Trebuie să merge în toate genurile și să
să mă stabilesc la unele anume...

- 15.09.87

M-am apucat să dictez la microfon, ca...
Françoise Sagan. Ce comparație! Nu merge. Un
încet de roman politicist. Mă exprim greu, trebuie
ca după fiecare idee să întrerun. Si-și, cine
mi-ar bate la masă? Va trebui să rescriu de
mîna. Chiar veau să văd cite pagini mi-a
cuprins o jumătate de caretă? Să opăntez ca
amintire? oricum nu prea fătătoare!

① scrisoare din Brașov pînă la Craiova face 5 zile!
venită probabil par... băteau!! Din Maroc, în 5 zile,
meriam lui C.M. Titus în Anglia și primeam și răs-
puns. Scrisorile treceau peste două mări și un conti-
nent.

Sînt mereu transpirat, umed, parcă-aș fi batra-
cian. Trăiesc prea intens unele sentimente
(pînă la paroxism) și transpir.

Deja cum observ eu, am scrisorile prozatorilor.

multă multă maculatură, trageri de pagină, lungiri peste necesar, peste suportabil (din dorința creșterii copyright-ului?)/, puțină artă, mai puțină. Așe cursajul ni lăsa totuși o mină, chiar depre un D.L. Popescu, președintele U.S.

Se tot critica „obsedantul deceniu”, al năselea, pentru că așa sînt directivele, așa e la modă. Precum chinezii critica perioada maoistă, „la bande des quatre”, cum citeam într-o broșură de popularizare a literaturii chineze îndreptată prin țări francofonice. Revenind la noi, ~~peste~~ ~~obsedant~~ ~~deceniu~~ ~~VIII~~ ni mai ales ~~IX~~, ultimul insuportabil ni pîrea lung.

Asemeni faraonilor, care ni ridicau pentru nemurire cîte o statuie. Succesorii lor unii o dărimau ni-ni continuă una a lor etc. Pînă cînd au început să le aruncă prin pesteri iar pe lucrători să-i omore ca să nu stie nimeni locul unde se găsește.

- 17.09.87

Amuzet Franz Liszt: Trauerode Ouverture. Orpheus. B-a-c-h Ely e la servici, Mihai la grădiniță, eu sînt singur ~~cu~~ Liszt. Muzică monotonă, dar urîtoare neplăcută, la orgă. Stereo.

Dragă Tinele

Dacă pentru tine a început noaptea, pentru mine NU! Astăzi, ca un milog (!), să mi se dea ni mie cîteva ore. În zadar. Cred că vor

rămîne mulți pe dinafară. Dacă (81) ptii ceva depre mîste ore prin Tulcea (judet) chiar vreun sat, comună etc. unde nu se duce nimeni — porie-mi neapărat.

[...] Stîind că ti-e cam greu să scrii, ti-am lăsat înaintea xi un glic, cu hîrtie, timbru, doar să scrii răspunsurile, eventual chiar monosilabic. Cred că nu-ti va fi un mare efort. (Cum ai reusit totuși să scrii un roman politist, dacă nu-ti place scrisul?) [Coleg de facultate Chivu Constantin].

Stimată 8-mă Prof. dr. doc. Elena Popoviciu Am onoare de a vă trimite alăturat două articole pentru revista dvs. Gese nu sînt de teoria aproximativei propriu-zise — dar matematica în întregime poate fi privită ca o aproximatie a tot ceea ce ne înconjoară.

Prof. dr. Constantin Dumitrescu m-a sfătuit să vă trimit materiale. [...]

18.09.87

După cîte se pare, interdicția de a publica impură mie, s-a ridicat. Articolul Paradoxuri romantice refuzat la Bailești, l-au publicat în „Beta” (Nr. 1, 1987, p. 73) cu aceeași citatie care deranja: articolul fusese primit spre prezentare la Univ. Calgary, Canada, la care Inspectoratul a avut „amabilitatea” să nu-mi probeze plecarea!

Recitînd „Păscoala”, îl găsesc solid constru-

it, structural, ca o retea din care decă-
ruji un ochi se desiră. Replicile par na-
turale, vin una din alta, nimic forțat.
Relieau este însă ~~neutru~~ neutru, prea rece
și distant față de personaje. El nu in-
tervine deloc, și asta e bine.

-19.09.87

Aseară Monica Lovinescu vorbea despre Existen-
țarul lui Gabriel Liiceanu. Astăzi el dirigea
de prin librării.

-20.09.87

Concurs de pictură între un american, un
rus și un român. ~~Se vorbă fără o coordă,~~
Între americanul și desenează ~~și o~~ și o
femeie. Juriul, nedumerit, întreabă ce repre-
zintă. „O femeie așteptând o coordă.”

E rîndul rusului, venit din Siberia, frig,
desenează un salotifer și două femei. Din
nou nedumerit, juriul întreabă despre ce
e vorba. „Doamnă boarfe la urcat.”

Ultimul vine românul. Desenează un covor
cu motive folclorice și o femeie cu recera
în mînă (ca să fie în temă). Ce reprezintă
astea? întreabă juriul. „O femeie cu recera
așteptînd cîcănelul.”

Un militan lunghește un tip care i se pare
suspect și-l întreabă pe ce stradă sta. „Horia,
Closca și Crișan”, zice omul. „Ja uite la,
al dracu, asta sta pe trei străzi”, gîndeste
militanul. „Ce meserie ai?” „Medic primar”,
zice omul. „Cum e aici, și medic, și primar?”
se întreabă militanul și dă telefon, refu-

lui ~~și-l~~ și-l cere lămuriri. „Păi între-
bă-l și tu, cugetă seful, ~~ce~~ ce studii are.
Dacă are studii, e medic, dacă n-are, e
primar.”

Dup-o mare boierească
o țigară mărășească.

(Dacă nu sînt fumător inveterat, nu sînt chiar
deloc, decît uneori, din zoi în parte, la ci-
te-o petrecere.)

-21.09.87

Sfîrșie inima în mine să plec în America. As-
vrea în chiar clija asta Urgent. Să public cîrți
cu duimul. Să mă opuc și de pictură meca-
mică, de poze, să călătoresc, să mă editez
la Paris în franceză, la New York. Aud că la
Detroit au o revistă literară în lb. română.
As colabora. Aici sînt redus la tăcere, a-
mihilat de mulțimi, interzis. Cîrți în ro-
mână să-mi apară ~~în~~ în SUA, pentru că în
România nu am autorizație!

As scrie povestiri fantastice în genul lui
„Nu privi acum” de Daphne Du Maurier, dar
nu sa „Nu după miezul nopții”. Mister. Sus-
pans. Acțiune. Încă să mă las de baroc, e
plăcîtor la lectură.

-22.09.87

De ce toc civilizațiile extraterestre? (Dan b.
Farcaș). Astfel de cîrți ar trebui să citească
și unii conducători grandomani, care se cred
„buricul universului”, care au impresia că fără

ei n-ar exista lumea. Să vadă cit de în-
gimi nîntem în spațiu sau hiper spațiu, niste
picături într-un ocean. Să le mai iasă fumuri
rile pe nas. Să nu ne mai terorizeze cu dis-
cursurile lor „geniale”. Să-ni dea reamă că
nînt nî ei la fel de anonimi ca noi.

-23.09.87

Sînt oare prea perimist? Mă nînt descurajat
complet, am sentimentul inutilității. Al li-
teraturii. Al științei. Al vîetii... [Scuzați-mi
„plîngerea”, nu vreau să vă îndrăgim. M-am
derohis către Dvs. deoarece mi-ați părut mai
pertinent decît alții, aroganți din cale-afară...]
Dacă scrisul meu nu vă va trezi nici o
undă de reflecție, opuneți-mi-o în față.
Eu scriu ca o vindecare de mine, ca o eli-
berare de obsesii. Atunci voi compune ver-
sură doar în gînd — ca o autolimistie.
Nu imi luati în nume de rîm aceste for-
mule”, nî nici dedicația, de altfel „toate
cu bună intenție făcute. Desigur, nicio-
dată n-o să aibă loc un dialog, pe viu
în bibliotecă, între mine nî Dvs., dar imi
place să visez, visul ca un mijloc tera-
peutic, autosugestionare, ca o uitare de
sine. Dvs. nînteti foarte ocupat, vă scriu
atîția, pe care să-ni alegeți din tot? Cu
care să dialogați mai întîi? Vă înte-
leg nî nu-mi fac utopii. Eu sînt un
anonim, Dvs. o personalitate. Eu am

îndrăgînt destul de timid [ce expri- (83)
mare!] aceste „formule”, care nu pot cu-
prinde poezia nî limitele lor. De fapt nî
acum vă scriu cu frică, cine nîtie ce o
să-mi reproșati în cadrul cenzurării
Dvs., la care as participa cu dragă inî-
mă — dacă merit, ca să nu mă fac, nî
să nu vă fac, de rîs. Or să mă doară
remarcile Dvs.? Or să mă nînească?
(● nu nî „amorul propriu”, ci pur nî nînglu-
ca o nîglată, ca un glonte, sau ca o
stravă în suflet). Nu vreau prin asta
să vă împlor clementă, înțelegere. Încerc
să vă coptez pe aceeași lungime de undă.
Dacă nimic nu merita citat (citit) răs-
pundeti-mi:

«OF: Iară-te de scris, nu mai gîctisi lu-
mea, că nî ara o gîctisesc alții. Nu mai
fura timpul cititorilor, cum fac scrii-
torii de duzină, care publică nî serie...»
etc.

Spugeti-mi toate astea, fiți cit mai dur
cu mine, poate c-ara merit.

Testati-mi logoreea verbală. Mă nînt
mai nîurat, mi-am descărcat sufletul
față de Dvs., v-am nîntit ca pe un
pîeten (din gîcate, deorîndată nu nî
univers) — desi înțelgîții nîfatisească că
nu e bine să nîmîi cu sufletul gol nî
față nimîmîi: nîti prinde nîabricîmîile

ni apoi te înfrânge. Oricum, la mine
nu mai are nimeni ce înfrânge, sunt
cel mai înfrânt om din lume.
Astept cu înfrigurare Suplimentul,
care mă va face răstămină de-a rân-
dul trist sau fericit. Desigur, asta
depinde numai de ... mine.

[Fragment dintr-o scrisoare adresată
lui Alex. Ștefănescu, «Cenaclu prin
correspondență», Suplimentul literar-
-artistic al 'Scînteii' tineretului;
la aceste pagini am atârnat volu-
mul „Formule pentru spirit”, 1981.]

Ca om de știință vreau să fiu considerat
filozof.

Ca poet vreau să fiu filozof.

Ca scriitor vreau să tranșez în paginile
mele filozofie.

[Asta pentru că omi place Kant, este-
tismul său, densitatea metaforico-ide-
atică.]

Discutat cu D. Busneag. Nemulțumit de atitu-
dinea „Analelor” din Craiova. Cică l-au pus
pe I. Vladimirescu, femeia de serviciu a lor,
ca secretar. Nu se mai atinge nimeni, nu
publică decât ei. D. Busneag publică prin
Japonia. Străinii sînt, orice s-ar zice,
mai onesti. Dacă îți resping un arti-

col îți spun motivul. Aici n-ai voie
să stai. (89)

Și dau dreptate, fiind că eu un gătit. M-au
ținut 2-3 cu niste articole, ca apoi să-mi
pună că nu mi le publică, fără nici
o explicație: greseli, lipsă de originalita-
te etc. Regret că am făcut facultatea
în Craiova!

Și Silviu Popescu, student interviat, re-
dactor „ref” la „Mesaj Communist” (din
cauza numelui... nici n-am citat-o în
bibliografia mea!) scrie reportaje (!) de ma-
mare răz, crăpi... Cei despre care a
scris îl luau în băscălie, se distrau pe
seama gîngăritului reporter. [Nu l-am
întrebat niciodată de cînd are acest de-
fect, numai bun pentru a se face... repor-
ter!] (Vezi în M.C., nr. 3-4/1987, despre
I.V.G. Craiova.)

-24.09.87

Dacă muzica este o lume în sine, cum
afirma Schopenhauer, literatura este o
lume din lume.

-25.09.87

Literatura a devenit aparajul filozofilor, mo-
nopolul lor, aproape în exclusivitate. Dacă un
actul îndrăznește să el să creeze este etichetat
voleitar, impostor, grafoman, intrus.

- 27.09.87

Marin Sorescu e mai mult un spectaculant decât un scriitor, fără deloc profunzime. Ceva în teatru.

Sînt dezgustat de tot și toate.
Am sentimentul nimicniciei.

Am vrea să scriu ceva dar nu mai prididesc cu cititul. De fiecare dată cite o carte și fac loc înaintea, iar ideea de la piersa experimentalistă „Azulul de noapte” (chiar titlul lui Gorki, producînd confuzie) se îndepărtează. Parcă nu mai am poftă dinaintea, dar sînt sigur că-mi vine, numai să m-ocuc. Începusem și-un roman politic, „Crimă împotriva istoriei”, la îndemnul lui Nica, care ar avea un coleg de facultate la Editura Militară. Proiectăm să-l facem împreună. Am început eu, i-am arătat și lui, dar nu i-a plăcut. Acum proiectul este abandonat...

Criticii astia au impresia că sînt deținători adevărului absolut, că lumea a început și sfîrșite cu ei, că afirmațiile lor sînt definitive (Ion Rotaru, „O istorie a literaturii române”). Prudent cînd opune în-
să „o istorie”, nu „istoria”.

Barieră la edituri, barieră la reviste, nu poți să pătrunzi. E o perioadă de ... hustă.

- 28.09.87

Am băut un coniac mare cu vînu-meu Bebe și un cunoscut. Nu mai am antrenament la băutura ca în liceu. Mă simțeam în formă, aveam chef de volă, eu, mutul. Ajuns acasă, după ce l-am luat pe Mihai de la grădiniță, am mîncat, și am adormit amîndoi. Eu înaintea lui! Îmi văd toate încercările de a gleca tăiate. Nici o geranță! Îți dai seama ce însemnă să nu ai nici geranțe? Nici nu știu ce îmi mai dă viață, ce mă mai face să trăiesc. Care sînt o mai tine minciuna în care sîntem ținuți? Negutinta de a ne realiza... Sîntem ținuți pe loc. Timpul a înghețat. Zilele sînt la fel una cu cealaltă, la fel cu noaptea. Nu există noapte. Nu poți ieși din infern.

- 01.10.87

Că mori cu mine
Și mă-nghoșă că pe-un cîine
Că pe-un cîine-de mîmănu
În fundul pămîntului

Damenii sînt autogări triste, amărîți, cu figuri încruntate. Rătele nu circulează decât după ora 16. Sîntem patru ore de pomenă pe peron, nici nu-mi vine să citesc. Acum m-a prins la Bălcești. Zilele de 2, 3, 4, 5 octombrie sînt de campanie, iar noi o mîna spre Craiova!

Am început Kant (de fapt reînceput) „Despre linie și frumusețe”. Nu e deloc comestibil, dar vârlă cu m-are stimula. Tei prin dinu, concepte care nu sînt familiarizate. Sînt încă cu m-are glux sînt periclitizate frumusețe universală, absolut, depre transcendente (mai cîșă cu prin '82 la noi frumusețe „problemă” cu vector transcendentalitate — care era desigur cu totuși actuală). Ce minte a putut să aibă un om acum 200 de ani!

Noi cu prețuri și notele explicative, mai înțeleg și eu cîte ceva. Văd că mi s'eminerea a tradus din Kant. Ce e-voacșă și limba! Textul eminecian pare răuș, ruiat. Multumiri lui Ion Ianoși. Este atît de abstractă și filozofică! Ca scriitor as prefera să ajung filozof. Prin secolile XVI-XVII matematica și filozofia erau împlecate (ca să mă exprim mai empiric), în sensul larg al cuvîntului. Existau profesori care le predau pe amîndouă (vezi Gabriel Brumer, 1704-1752, la Universitatea din Genf). Filozofia a înglobat și înglobează totul. Este știința ~~totală~~ ^{total} cuprinzătoare, generalizatoare. Multe idei de aici sînt particularizate în științe.

Altri epigoni de omul care clivme
Tîr cel care munceste
Sulă & celeste.

-04.10.87

Spirit de generat „loua mai proze” „Evidența a unui om dismut” și „Ahmed sau Hiccup sau Hiccup”. Dar nu mai am suficientă necesar pentru ceva serios, intens. Tot experimente. ~~Și~~ ^{Și} aici mi-am lăsat și mi-a sîm marea altă inamintă, pentru că ei pot să publice, eu pot să nu. Tei care-mi veniseră înainte de-am văzut după aceea la alții. Contrazic enorm prioritatea descoperirii, dar dogmaticii totuși nu înțeleg, sau se fac că nu, fiindcă astfel rîșă să devii un epigon — deși poate tu ai fost cel care ai găsit și primul formula de exprimare ~~și~~ ^{și} a publicat și actual. Ca să nu mai vorbim de invențiile din știință și tehnică, unde te mai poți alunga și cu cîte o dare în judecată.

Delata mi s'a spus că sînt tînăr / deși am deja 33 de ani (!) și că mai pot să antep. Dar consider că nu se pune astfel problema, omul trebuie să crească cînd ideea îi e propusată în minte, să n-o lase să se răcească. Și o generația mea n-a intrat în pîine, ca să zic așa, a oprit ~~în~~ ^{în} arenă. Eu încă nu. N-am voie. Nu sînt fotogenic pentru ogorul lor... de porci.

Pe măsură ce urci numărul dușmanilor se

înnoțeste, lupta e mai aprinsă, căderile mai spectaculoase. Un tiran dăcă are micuț pe tine și o mare veră în gât, un pelfizon dimpotrivă îți mărturiseste că te admira, te respectă, că nu îți urmărește de secerat în gâtă lui și apoi nu te răpune pe la moarte. În lumea de rus perversității, falsitatea sînt mai mari. Se avantajează - în caz de succes - mai numeroase. Poti să fii ~~analfabet~~ analfabet, dacă ai o poziție socială înaltă, sub-externă - cu să se lîngurească pe lîngă tine - te declară geniu.

Recitesc însemnările din Maroc (1922-4). O, doamne, ce fericit eram! Dar sînt zile glumete, hazii, prezentate prin ochii unui naiv, care le revăd îmi vine să gîng. Au existat și zile fericite în viața mea. N-am stat să le prelungească. Am profitat însă de ele - pentru spiritualitatea mea interioară în special. Nu-mi vine să cred că am trăit acele clipe.

Am iar poftă de pens. Trebuie să scriu natural, să nu mai forțez.

De citiva zile culcăm la via, apoi lovim stîngura, circii proazeti și mai mînnău porci, restul se aruncă. Zdrobim brubeli într-o putină, cu zdrobitoarea. La MAT ~~se~~ se aruncă stîngura într-un lăzin și vîr 2-10 gumei și se storcește cu picișoarele. Se mela în must pe piciorare.

2. În putină se cură cu gălile în țară, (87) care storcește bine, prin prărie. Mustul curge într-un mare de 4-5 gălile, ~~este~~ stîr-curat cu stîcuretoarea și pus în lăzin, pînă la jumătate, pentru că se umple și din parte el, de spurge. Apoi se cură. Boabele storcite se pun la comină, pentru tuiță. Daci tirani nu mai au cazare, le-au fost confiscate. Daci la MAT, se comină și se cu o cantitate simbolică de tuiță și cere de un, ca să ~~se~~ -ți ia ochii.

Ună mat și rețeta a daci de vin; din comină, mai puțin apă, zahăr, apirină. Altă fabrică tuiță din măcere sau porumb, la chiar din gînat, dar ultima e periculoasă, toxicomană. Fabrică tuiță cu cazare, se aruncă.

Butoaiile în care se recoltează vinul sînt opărite cu apă fierdă ca să se umple cloșele stîr, se cercuie, să nu se umple, li se dă cu cîră sau mîncă aprinsă pe un încheieturi. Cîră se înfige cu o cîră, învelit de jur împrejur, cu să intre x-tans - un fel de gurnitură, sau sîlti. Bălăci-ur este o zonă deluroasă, unde vîră constituie o tradiție. La 40 Km de vestul Drăgășani, erotic și betiv, de lui Gîr. I. Mihăescu. Pămîntul nu e mic bogat, nici sărac, iar oamenii la fel. Urmează pîmîntul, cu mîmăliga cea de toate zilele. Norocul este cu lumea ăstălușii.

- 05.10.87

Încerc să dau puțină tentă umoristică experimentelor mele, și spre deservire de cele

ale lui Mircea Nedelciu care par stérpe, a-
noctine, plate; experiment de dragul experi-
mentului.

Dragii prieteni [Ion Pachia Tatomişescu],
A trecut multă vreme de când nu mai avem
nimic unul de la celălalt.

Eu am fost la mare, cu familia, am chel-
tuit mult, ne-am cam lăsat în bani.
Ce ai mai făcut cu poezia (tău)? S-a mă-
rit numărul de ore, mă tem că şi tu ai
avut necazuri. Eu sunt în continuare
pe dinafară. Mi-e şi jenă, amestecată
cu silă, să mai scriere pe la inspecta-
rat, prin audienţe, cu memorii. Toate
sunt inutile.

I-am scris din nou fortului tău coleg,
profesor de chimie - fără rezultat. Îmi
pare un tip meclan de încredere - după
cum arată.

Ce ai mai realizat cu cărţile? (La lita-
ra, „Ion Creangă”). Mai ţii minte când
îmi scrii mie că nu mă lupt, să nu
cad; acum te-ai convins şi tu că
lupti cu morile de vânt?!

A apărut, chipurile, „O istorie” a litera-
turii române, de un anume Ion Rotaru
(prof. Univ. Buc.). Am văzut că mai
est puţin nu te-a citit, deşi ai atâtea
cărţi, în timp ce alţii - doar pentru că
făcuseră parte din Cerculul de Lună, sau
fuseseră recomandaţi de „bosi” ca

Eugen Barbu sau alţii - figurau, (88)
fără cărţi chiar!

Nu mai e de trăit, a scutit-mă pe mine.
Camenii sunt formaţi pe găşti literare, cu
filierile lor. Noi nu mai avem loc cel
puţin eu. La „Karmuri” nu mi-a apărut
nimic. Trebuia un poem, prin nr. 7. Chifu
m-a amintat în 10. (Din Sorescu şi mi-
nere să-mi însereze ceva.) A şi să vin
după aceea şi să-i multumesc. Parcă
ar fi deviza „lui personal”. Ave. e pe
tot. Unii au opusat nişte poezii înalte
(prin zile, relaţii, conjuncturi favorabile)
şi trau sporile.

Eu cred că ar trebui să încerci şi tu
să-ţi găseşti alt loc de muncă, o an-
gajare cu mine laolaltă. N-ai să re-
ghezi. Te asigur eu. Dacă n-ai să am
dreptate îţi dau voie să mă înjură,
să-mi faci ce vrei. Eu stiu ce spun
pentru că am experienţă. Vei câştiga mai
bine cu un învăţământ, cu o popula-
ritate mult mai mare. Te vei convinge
cel puţin amanta-mă despre angajarea
mea, fiindcă îmi s-a uitat să tot fiu
romer.

Mai ai vestă de la Ch. Signoret, C. M.
Titus? Lui Chantel i-am scris, fără
a primi răspuns.

Zilele astea am cules via la țară,
am minile negre de boare. Am

învăţat tot procedeul (procesul tehnologic) de fabricare a vinului. Deh, dacă n-am avut ocupaţie...

Aştept răspuns
pe adresa din Craiova.
Fluminaclăuş

Am ajuns ca Maiorescu, să-mi copieze scrisorile pe care le expediez, două u-nelile însă, care le cred mai cu ceva substanţă. Dese, în condiţiile actuale ar trebui să pot folosi ultimele răcnete, în materie de copiere, ale ştiinţei: xeros, hirtie în duplicat etc. Numai că la noi nu sînt permise. Autorităţile se tem. Xerosul este sub control securist, celelalte nu prea există. Păcat de timpul pierdut. Aş fi citit cîteva pagini dintr-o carte.

Mama a fost la casă cal de muncă. A muncit pînă n-a mai putut, pînă a căzut lată. Acum, la 57 de ani, nu mai are un dinte în gură (partă placă) şi suferă de inimă, din cauza traiului greu dus cu tata, care lea, re-mbrăta, o bătea şi o gînea. Şi eu nu pot să fac nimic pentru ea. N-am nici o putere, nici o relaţie.
Mama s-a născut de 7 luni (Mitroies-

cu Maria, pe numele de fată) la 3 ianuarie 1930, la. Zătreani (Vâlcea), 20 km cam spre nord de Bălceşti. Au fost, sapte fraţi, mama fiind a patra. (89)

Tată-mare, Tudor, a fost ref de zăndarmi pe vremea burgheziei, apoi a lucrat la colectiv. Era apăsător şi rău, într-o credinţă în Dumnezeu. Avea o icoană la care ne închinam după fiecare masă:

"Multumescu-ţi tie, Doamne, că m-ai săturat de lînatăţile tale pămînt-terti"

şi seara la culcare,
"Doamne, Doamne, ceresc tată
Noi pe tine te rugăm
Luminează-a noastră minte
Lucruri bune să-mărităm.
Că tu eşti stăpînul lumii
Şi al nostru tată eşti
Tău pe toate cele bune
Numai tu le împlinesti."

ba chiar şi dimineaţa cum ne mulară:

"Înger, îngerul meu
Ce mi te-a dat Dumnezeu
Eu sînt mic, tu fă-mă mare,
Eu sînt slab, tu fă-mă tare.
Şi-n tot locul mă-măreşte
Şi de rele mă fereste."

* În special eu și Bibică. ceilalți verizoni erau fie prea mici, fie prea mari.

Mă-mare din partea mamei-măi, Ilina (născută Bărcianu) era brunetă, slabă, muncea din greu să țină pește copii, și era geloasă pe noi, pe care-l iubea jătimasă. El o mai înșela, cu una, a lui Păndure, la vreo trei case de ei. Tatăl-mare și mă-mare aveau o casă mică, cu ~~un~~ doi, un ogrădă, o prispă. Stil țărănesc. Parcă acoperită cu pământ. Stăteau pe coastă, în apropiere de un raion cu oi, de o livadă, și de o cismă, de unde ~~se~~ tot scurgea apă. Noi copii veneam cu urcișul. Mai avea mă-mare un cotet de găini, cu încăperi rupte, cu câte-o cloță sau două înfiorate, și o finărie în care mă ascundeam eu cu Bibică în țară și coceni. Sub finărie era ierla vacilor. Trebuia zilnic rînit la vaci.

Aici a copilărit mama. Pe vremuri casa lor avea și prăvălie. Vindeau și bomboane. De-atunci mama și-a stricat dinții.

- 07.10.87, Craiova

Atmosfera caldă de familie, desi e toamnă, frig în apartament: Mihai co-

lorea o carte cu desene, Ely coase la gherghel (pentru prima oară!), eu mi aranjez unsolved problem-ele. (90)

Kafka a scris "America" fără a o fi văzut vreodată, "eu scriu despre România din interiorul durerii, așa cum o văd și o simt de zi cu zi fără încetare. O nouă ofensivă a suferinței, se joacă cu mine.

- 09.10.87

Eu trebuia să nu mă însor. Nu sunt om de casă. Nu pentru că aș fi vagabond, letarg, fumător sau curvar. Simțitiv. Dar familia mea nu se simte în siguranță cu mine, nu le pot asigura liniștea căminului. Nu că aș face scandal, bătăie, tensiune în casă. Sunt prea temperat. Dar mă preocupă un singur gând: realizarea mea artistică sau științifică. Neglijez totul. Îmi pare rău de copil. Sunt Manole Crudu al lui Horia Lovinescu din "Moartea unui artist". La bacalaureat, în 1974, la Rom. Vâlcea, mi-amintesc că la oral mi-a săzut acest subiect. "Gogoșă", profesora și examinatoarea de română, ca și președintele juriului, m-au întrebat cu o curiozitate deosebită, ca Manole Crudu să-mi dedic și sacrific viața creației, sau nu? Am răspuns fără să exit da, membrii juriului s-au privit cu subînțeles, și zâmbit aprobator, poate numai de complementă, și mi-au pus 9,50 parca. Pentru mi-

ne, antiliterat convins, era mare. În-
trebarea aceea mi-a rămas mereu în
mintă, mi-a răsunit deseori.

Nevasta mea nă re nintă la adăpost lă-
gă bărbat, nă aiba grijă de ea. Vrea
un bărbat puternic, cu poziție socială, cu
influență. Iar eu năt un nimeni.
Nu o interesează decît viața mărunță,
cu bucuriile mici de zi cu zi. N-are pla-
nuri, proiecte. Nu visează. Nu cere altceva
de la viață decît necesitățile biologice
ale existenței: hrană, îmbrăcăminte, dor-
mit, grijă copil, treburi casnice. Nu dă
doi bani pe creație și creatori.

Nu vrea decît să trăiască și atît, ca
un cop în sine, și mă trimite pe mine
pe la toate cozile.

De multe ori scriu pentru că nu am ce
face!! Mai trece timpul. Și-asa prea a-
păsător. În fond, ce este timpul? Tre-
cerea noastră. Timpul există pentru că
existăm noi. ^{Cei care} l-am inventat.

Vor fi posibile călătoriile în timp?
Inclin nă cred că da. În special cele
din viitor. În orice caz noțiunea asta
de "timp" mă fascinează. Nu-mi pot imă-
gina. Or există și civilizații în afara
timpului? Înseamnă ^{aceasta} stagnare?

Si toturi, nu mai pot îndura teroarea ⁽⁹¹⁾
de-aici, vmi vine nă fug în chiar cli-
ra asta. O nă-mnebunesc de domul
străinătății.

Canada vîmeste emigranți din toată
lumea. Poate mă va lua și pe mine. Nu
mai suport. Nu pot nă concep nă-
mînerea în continuare în mocirlă in-
telectuală. Aș zbura. Aș face pe
dracu-n pătră nă mă încep. Aș plăti
pînă la 50000 de lei. Mi-e imposibil
aici. Mă usuc. Mă consum ca un
fum de țamăie. Mi-e gîndul doar
la plecarea. Nu mai pot nă termin o
carte, nă redactez un articol. Ce
nă mă fac? Nu vād nici o
posibilitate. Nici o soluție. Mi-e rău
de la inimă. Mi-e dor de ducă (dar
nu pe lumea aialaltă). Doamne, a-
juta-mă! Cît va mai tine calva-
rul ăsta? Ce (ti)-am făcut, Doam-
ne, de sînt osîndit nă plătere a-
tîta? Să jătimesc. Fie-ti milă,
Doamne! Vreau îndurare. Timpul
rămas în România e timp pierdut.
Teencul de manuscrise, care
crește pe masă, n-am nă-e pot
lua cu mine. Proiectele mele se
duc pe oza rîmbetei. Nu mai am pos-
tă de nimic. Sînt un semiratat.

As putea m' derena dacă aş avea condiții. Mi-e drag. Am unele idei. Mai multe fabricate. Dar oricum. Aici nu pot nici să (mă) încerc. Ce fericire pe mine ar fi! În plină libertate alergând, pictând, scriind, congrese, plimbări, contacte, tot felul de naționalități, idei schimbate cu personalități din toată lumea, cărțile distribuite prin ~~toate~~ toate bibliotecile mari, la universități, scris-n engleză sau franceză (limbi de circulație internațională), traduse, prieteni în fiecare țară, colaborări la reviste felurite (fără restricție, fără teamă), editări de cărți la Paris... vise... vise... vise... Si totuși, în Occident sunt ~~via-~~ bile. Un occidental are infinit mai multe posibilități de realizare (profesională, științifică, artistică). Sexualitatea liberă. Accesul la cărți bune, la informații, valuta convertibilă. Etc., etc., etc. Numai viața asta prea bună să nu ducă la delăsare. În cazul meu însă, nu. Pentru că în Maroc am

explodat pur și simplu. Iar aici ⁽³²⁾ mă înăbuș de praful altora, care mi-l aruncă în ochi și mai mult în suflet. Nu mă pot desfășura cum vreau eu. Tot ce fac, fac din pripă, din grabă, să nu fiu surprins, să nu mi se ~~straga~~ stragă filele, să nu fiu băgat la zădărnici gândesc. A gândi a devenit periculos, riscont. "Gândesc" unii, chipurile, și pentru noi.

Azi am fost anunțat (pentru a treia oară!) de la Altcit, Centrul de cercetare-proiectare, că mi s-a aprobat cererea de angajare. Depută în februarie! Cred că se joacă sau își bat joc de mine. În orice caz, nu m-am arătat prea încântat. I-am spus sefului, Vonceu, că m-am obișnuit așa, pomer, cu meditații. Cîștig bani mai mulți ca la servicii și am timp ~~berechet~~ de studiu, în casă fac pe "domesticul" - cum zic francezii.

- Bine, dar ce o să faci la pensie?
mi-a replicat.

- Cred că mai ajung pînă atunci?!
Nu-mi murește deloc ideea angajării tocmai acum, cînd se pare că profesorul

Bellot îmi va trimite un contract de muncă la o universitate din Spania, ca professor visiting, cum zic americanii. Deși, nici o garanță că-mi vor da românii drumul. Sînt de neînțelese autoritățile. Nu mă lasă să lucrez în străinătate, iar în țară mă țin pomei! Ori practică nonsensul, ori îmi bat joc. Îi văd în stare de orice.

- 10.10.87

Nu știu încotro n-ajuc. S-ar părea că securitatea îmi întinde o cursă: angajându-mă în "cercetare" n-o să am voie niciodată să părăsesc România, nici în excursie, nici emigrare — pentru că as deține secrete! Le trebuie un pretext. Luminează-mă, Doamne!

Singura-mi garanță e să mă rog la Dumnezeu. De ce n-am și eu noroc pe lume? Norocul este după cum și-l mai face și omul! Iar eu mă pricep să nu mi-l aprofiez.

Am ~~un~~ un nume nepermis de lung, rușinos de lung, n-are loc în pagină, pe cărți: Florentin Gh. Smarandache. Pînă cînd și inițiala tatălui are două litere, de la Gheorghe, căci G, ar fi pentru George. Strămoseii mei îi bag în nu-

mele meu: Florentin Marin Nicolae (93) Ion Gheorghe Smarandache. Ca arabii! Toti țărani. Și dinșpre mamă la fel.

Sînt intoxicat de acest Occident, sînt o trăvrit. Nu mai pot trăi fără el. Și cu cît îl doresc mai mult, cu atît vād că n-am nici o șansă să-l ajung. O țintă imposibilă. Pentru mine.

Arăt ca un ganster: blugi uzate, geacă neagră, pantofi cu toc, papcă de golan. Puin Dumitrescu zice că i-e rusine să mergă cu mine pe drum. Că par bisnitar. Ordinar. De fapt, am și tratat ceva cu niste sîrbi.

E frig. Au căzut grunzele. E toamnă și pustiu în sufletul meu. Mă plîng la prieteni că sînt disperat, că să mă usurez. Nu sînt înțeleș.

- Ce-ti lipsește? mă întreabă, ai de toate.

- Libertatea, și, as da orice pentru ea, as da tot ce am. Libertatea de mișcare, de acțiune, de publicare.

- Mofturi, răspund medicului și oamenii regimului. (Pentru dișni sînt înră permise.)

Az-noapte n-am putut să dorm. Mă frământau gînduri negre. De dimineată m-am trezit obosit. Așa e întotdeauna, seara mă opăsă obesia plecării. Dar am amara presimțire că nu se va realiza niciodată. Niciodată nu mi s-au împlinit năzuințele. Îmi voi amări viața, și pe-a familiei, aici.

Tot cu gândul la plecare, cu curu-n în două lănturi, pe-un picior de fugă. Nici în căruță, nici în teleguță. Așa sînt eu. Mă sabotez singur, mă autodistrug, mă subminez. De ce, Doamne, ~~mă~~ ur-
sit așa? Sînt pe un drum sinuos.

E sîmbătă seara și nu-mi vine să fac nimic. Fără carnetelul acesta aș înnebuni. La televizor e muzică slabă (pe români). Pe scribi sau bulgari nu înțeleg, mă uit ca vitelul la poarta noia. Îmi plac reclamele scribilor. Bulgarii au program mai lung, cam rursificat de prea multele filme (neinteresante). Scribii ~~sînt~~ sînt mai occidentalizați, filme americane, pe doi și trei, zorno. La noi teme tabu.

Nu mai pot să-i raport pe-ăstia, poa' să-mi dea orice! Un film nou nu mai vezi nici în oraș, nici la T.V. le schimbă titlul pentru a păcăli spectatorii. Am revăzut „Tarzan, omul junglei”, pentru Mihai, cu denumirea „Tarzan, omul-maimuță”. Se simțea un iz învechit. O carte bună nu mai găsești. O muzică bună. Nimic. Alimentele n-au nici un gust. Fructe exotice mexam. N-am decît un singur gînd, spre care îmi îndrept toată energia: părăsirea corabiei care se scufundă, fără a fi deloc un poareu. În rest nu mă mai interesează nimic. Poate să se întâmple orice. Chiar pot la Universitate

să-mi ofere, profesor doctor docent să mă facă, doctor doctor doctor doctor, și tot nu mai vreau, dăci era visul meu, mai bine măturător în SUA sau Canada sau Australia, dar știu că sînt liber doco am zăfă să-mi ȳtesc concediul la Polul Nord!, fără să cer aprobarea nimănui, pot să-mi ȳtesc week-end-ul în Insulele Hawai sau Păgos-Păgos, prin mîglăul Pacificului sau Atlanticului, în Groenlanda, fără să mă glocionez pe la X sau Y sau Z, care pentru că în acel moment îi doare stomacul să nu-mi remueze, să se ducă mai întîi la toaletă. M-aș duce și hamal și cioban, numai să pot pleca odată. Aș avea dreptul să particip la orice congres, să-mi public lucrările. Auzi-mă, Doamne! Îți urăsc atît de mult, că n-am curînte. Nu știu cum m-aș putea răzbuna, cum să le „plătesc” deserviciile lor. Am o furie de zece persoane. Îți urăsc cu o ură nebună. Aș lupta ca un fanatic împotriva lor. Î-aș zdrobi dacă aș avea forța necesară. Î-aș sugruma. Î-aș rupe-n bucăți. Dar deocamdată e invers. Eu sînt marele INVINS. Și nu-mi mai pot reveni.

Tovarășul Sulea sau Dulea de la CCES respinge cu amabilitate toate propunerile de cărți, în scopul promovării și dezvoltării culturii noastre. O să vină vremea și cînd va da socoteală.

Eu nu mai am nici curajul să depun vreun
manuscris la editură. Sunt inhibat, des-
curajat. Cred că va fi [redacted]
[redacted] fiind rezins fără
a fi măcar lecturat.

- 12.10.87, București

Vizitat expoziția "George Georgescu", compo-
zitor, de la Biblioteca Academiei. Am
semnat și în carnetul expoziției. Mi-au
plăcut cuvintele lui Al. Tohăneanu, ci-
tez aproximativ: "o expoziție minunată,
vizitată de un afon"! A inferit și G.G.
rigorile schimbărilor de venituri: romer
în perioada 1945-8, deși până atunci fu-
rere mereu apreciat pește hotare.

Am reușit să cumpăr 3Kg de salam. În
Craiova nu se găsește. Când voi ajunge
acasă va fi nărbătoare în familie!
Am mai cumpărat și 4 cutii de compot de
ananas, după o oră de coadă. Mihai
e să fie fericit, doar că acum, având
oreion, nu are voie să mănânce dulciuri.
De bine de rău în București se mai
găsesc, pinea fără cortelă, mezeluri,
unt (cu cozi enorme și de doar câte-un
pachet).

FLORENTIN
SMARANDACHE
III
(94 de III file)